

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 23

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 23

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

- 208-(LCK-087A) 7**
* Lập dàn bài Định Vô Lậu
* Dùng tri kiến xả tâm trên Lớp Chánh Tư Duy
* Làm chủ đối đãi
* Vấn đạo dàn bài tâm xả
* Tứ Niệm Xứ
- 209-(LCK-087B) 45**
* Tu xong thân giáo dạy người
* Vấn đạo Tâm hỷ * Lớp Chánh Tư Duy
* Tịnh chỉ cảm thọ * Lòng thương của Thầy
- 210-(LCK-088A) 79**
* Áp dụng triển khai tri kiến trong Lớp Chánh Tư Duy
* Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm
* Giới luật nghiêm chỉnh
- 211-(LCK-088B) 113**
* Giữ độc cư
* Vấn đạo thấu triệt từng tâm niệm
* Tứ Vô Lượng Tâm
* Uống thuốc
* Duyên giác
* Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu

212-(LCK-089A)	153
*Trình pháp Tứ Niệm Xứ	
* Làm bài Tứ Vô Lượng Tâm	
* Lo tu tập không chỉ trích người khác	
213-(LCK-089B)	199
*Vấn đạo Đức xả tâm	
* Lòng thương yêu	* Nhân quả
*Đặc tướng nam nữ	* Bệnh Sida
214-(LCK-089C)	229
*Vấn đạo thọ hành Tứ Niệm Xứ	
* Thân Hành Niệm	
215-(LCK-089D)	237
*Vấn đạo ly tham	* Tứ Niệm Xứ
* Đuổi bệnh	
* Giải thích chương trình tu học	
216-(LCK-090A)	291
*Dàn bài Đức hỷ tâm	
* Vấn đạo Châu Lợi Bàn Đạc	
* Thấu triệt từng tâm niệm	
* Đạo đức	* Bùa chú
217-(LCK-090B)	331
*Vấn đạo nhân quả chiến tranh Việt nam	
* Xây dựng đạo đức dân tộc	
* Thấu triệt niệm	
* Tứ Vô Lượng Tâm	

208-(LCK-087A)

- * Lập dàn bài Định Vô Lậu
- * Dùng tri kiến xả tâm trên Lớp Chánh Tư Duy
- * Làm chủ đối đãi
- * Vấn đạo dàn bài tâm xả
- * Tứ Niệm Xứ

Hôm nay, Thầy nhắc lại, khi làm bài mấy con cần nên lập cái dàn bài, rồi mình làm mới được. Còn nếu mình không lập cái dàn bài, mình nói thành một cái bài suông suông.

Vừa rồi Thầy đọc cái bài của sư Từ Quang, Thầy thấy lập thành cái dàn bài viết rất là hay, rất là cụ thể, rõ ràng, đi từng bước một. Mình lập cái dàn bài rồi mình viết, rồi sau đó mình cho một cái kết luận của cái bài, mình đưa một cái mẫu chuyện để mình kết luận, mình thấy được đó là cái tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả hay không. Còn nếu mình không lập thành một cái dàn bài,

mình viết đại. Mình nhớ đâu mình viết đó, nhớ đâu viết đó thì như vậy là nó không có thành. Cho nên dù là mình viết, mình luận có hay đi nữa mà không lập cái dàn bài thì nó không có hay, nó bị lạc đề, nó nói mênh mông, nói bên đây rồi nói bên kia. Cho nên khi cách thức mà quán vô lậu, mình có cách thức quán cũng như người ta lập thành cái dàn bài người ta làm thành cái bài.

Cũng như Thầy, Thầy muốn viết một cuốn sách gì đó, cuốn sách nào đó Thầy lập cái dàn bài từ đầu cuốn sách cho đến cuối cuốn sách, viết cái gì trước, viết cái gì sau. Chứ còn mình muốn viết sách mình viết đại, đại, rồi cái mình góp lại, rồi cái mình làm cuốn sách thì cái cuốn sách đó không có hay, cái cách thức của cuốn sách đó, nó không có theo một cái thứ lớp của nó. Từ cái dễ cho đến cái khó. Cho nên khi mà viết cái gì đi nữa thì mấy con phải nhớ lập cái dàn bài. Mà trong Phật học phổ thông đó mấy con thấy hòa thượng Thiện Hoa ngày trước, giảng một cái bài thì Thầy đã lập thành cái dàn bài, rồi Thầy viết thành một cái bài, rồi Thầy đem ra Thầy giảng. Cho nên muốn nói một cái gì đó nó không có sai. Còn nếu mình cứ viết chung chung thì nó dễ bị sai lắm.

Ở đây, hôm nay thì chúng ta sẽ hỏi. Thầy nhắc nhở vậy thôi, rồi mấy con tự làm lấy những cái bài của mình cho nó cụ thể, nó sát hơn, nó làm chúng ta xoáy vào những cái đề tài mà chúng ta muốn nói, chúng ta muốn quán. Để sau này cái tri kiến đó nó giúp chúng ta xả được tâm chúng ta dễ dàng lắm.

Thứ nhất, viết bài mà hay ở trong cái tâm Từ, tâm Bi, mà cái cách thức của chúng ta từ cái ngày bắt đầu học cho đến giờ, từ chúng ta viết cái bài nhân quả thảo mộc cho đến hôm nay là viết về tâm Xả. Đó là cái bài cuối cùng của chúng ta.

Nhưng cái viết hay nhất là chúng ta đừng có nói đến một cái người nào hết. Nghĩa là bài chúng ta viết đừng nói, **bởi vì chúng ta nói đến cái người khác thì chúng ta còn có tâm bỉ thử ở trong đó chúng ta mới có cái nói đó.** Còn người tu chúng ta lúc nào cũng xả, cho nên không thấy cái lỗi người mà thấy cái lỗi mình thì **cái bài viết của mấy con sẽ xuất sắc.** Còn khi mình nói có người này, mặc dù nói bóng, nói gió đi nữa, cái nói bóng gió đó nó cũng làm mất giá trị của cái bài của mấy con, mặc dù

mấy con viết hay, mấy con luận giỏi. Nhưng mấy con nói bóng gió một cái người nào đó, người ta vẫn dễ hiểu người ta biết mấy con còn cái tâm đó thì mấy con xấu lắm, không có tốt.

Đức Phật đã dạy mình: **thấy lỗi mình không thấy lỗi người**, thì mình không nên viết: ở cái lúc, ở bây giờ mình nói nói câu đó, mình viết câu đó là mình nói đúng đó, không có nói sai đâu. Nhưng mà ở trong cái chỗ này mình biết rằng cái môi trường mình, người thì tâm vậy, người thì tâm khác, mà mình nói như vậy thì tức là mình chỉ trích người ta. Thì cái chỉ trích đó sẽ trở thành mình là người tu như vậy là sai, cho nên khi đó mình gặp cái trường hợp đó thì mình nên sửa những cái từ đó thì nó sẽ hay hơn. Cái bài viết mình nó thông thoáng hơn, nó nhẹ nhàng hơn, nó có ý nghĩa xả tâm hơn.

Mục đích chúng ta tu để xả tâm, thế mà chúng ta còn móc người này, móc người kia thì chúng ta dở lắm mấy con. Cho nên, mục đích chúng ta phải nói với cái mục đích xả tâm thật sự. Cho nên nó không ghen ghét cái gì, nó không phiền não người nào hết thì chúng ta thấy. Cho

nên, ở đây Thầy muốn nhắc nhở, khi làm những cái bài luận để mà xả tâm mình, mục đích chúng ta dùng cái Định vô lậu để cho nó vô lậu mà chúng ta nhắc đến những cái điều như vậy. Những cái từ chúng ta dùng để mà có cái ý để chỉ trích người khác, thì lúc bấy giờ chúng ta đã tự chúng ta không xả tâm rồi, không ly dục ly ác pháp rồi, đó là ác pháp rồi mấy con. Khi mà người khác người ta nghe, người ta phiền não đó là mình làm khổ người. Khi mình nói điều đó thì tức là mình cũng đã tự làm khổ mình, mình chưa xả. Cho nên mình cũng biết là mình chưa có xả cái tâm của mình. Cho nên khi mình nói, khi viết cái bài ra nó thành văn rồi nó khó xóa lắm mấy con. Khi mà mình nghe đọc ở trong băng rồi thì người ta cũng vẫn đánh giá trị của mình tức khắc. Người đó tu mình họ nói hay chứ còn họ không xả, cho nên nó còn cái tâm này. Cho nên chúng ta không nói một cái gì hết thì chúng ta mới thấy sự xả tâm của chúng ta, mới thấy sự ly dục, ly ác pháp. Cho nên Thầy khéo nhắc mấy con.

Những cái bài của mấy con viết, nó không những đời bây giờ, chúng ta hiện

giờ chúng ta sẽ đọc và ngày mai con cháu chúng ta sẽ đọc, và sau nữa, lâu nữa chắc chúng ta sẽ đọc, nó không mất đi đâu. Cho nên những cái bài con viết là khéo léo. Khi mà Thầy xin lại mấy bài mấy con để mà cho vào điển đàn của Chân Như, thì nó sẽ được phổ biến đó mấy con chứ nó không có hạn hẹp đâu. Cho nên những cái bài mà mấy con viết mà nó có ý gì ở trong đó hoặc là vô tình thôi, mấy con cũng đọc kỹ lại. Để không khéo những lời nói như vậy thì người ta sẽ đánh giá trị một vị tăng trong đó chưa xả tâm. Mục đích chúng ta tu tập Định vô lậu là làm cho nó vô lậu thể mà chúng ta không có vô lậu thì nó sai. Cho nên mấy con phải khéo léo lắm. Bởi vì cái bài viết của mấy con sau này được phổ biến rộng rãi cho từng thế hệ chứ không phải, nó trở thành những kinh sách đó mấy con, chớ không phải là mình viết chơi, mình viết rồi bỏ đâu, không phải đâu, nhưng mà khéo léo những cái bài viết của chúng ta. Cho nên lập thành cái dàn bài viết.

Có nhiều Thầy lý luận rất hay, có trình độ học Phật, nhưng quên cái dàn bài, đâm xĩa tầm bậy, tầm bạ. Nói luận nó không theo thứ lớp từ thấp tới cao, từ dễ đến khó, thành

ra nói mình thí dụ mình viết mình muốn nói, như thế nào đó mình cứ nói đại, lúc nói vậy, lúc nói khác. Mà luận của mình thì khá hay nhưng có cái điều kiện là không theo đúng cái dàn bài. Khi người ta cho một cái đề thì tự mình suy nghĩ ra, mình lập thành cái dàn bài đó phải như thế nào. Trước tiên mình định nghĩa, hoặc là mình giới thiệu. Rồi sau đó từ cái phần nào đi trước, phần nào đi sau, mình tư duy suy nghĩ để mình tập làm cái dàn bài. Cái nào nói trước, nói trước là nói cái phần gần gũi mình nhất, cái gì gần gũi mình nhất là nói trước. Còn cái gì xa là mình nói xa. Đó nó đi như vậy thì tới cuối cùng là kết luận chứ có gì đâu.

Thầy nói, phải học lập thành cái dàn bài, từ cái dàn bài đó chúng ta sẽ không cụt hứng, chứ không khéo chúng ta viết hơi cái hết, biết viết đâu nữa rồi, không biết dựa vào chỗ nào mà nói thêm nữa. Còn chúng ta lập thành cái dàn bài này rồi thì cái chúng ta nói cái đoạn này rồi thì cái dàn bài của chúng ta còn kế tiếp nữa mà. Cho nên chúng ta nói hoài, nói tới chừng kết luận thôi. Thành ra chúng ta không có lệch đường, không có sai. Còn mà nói đại, nói mung lung, nói muốn nói hơn, viết cái bài mà muốn nói hồi nào

nói, muốn cái gì thì nói, tự hứng mình mình nói ra, thành ra nó không có theo đường lối hành văn. Cho nên nhiều khi chúng ta biết cách rồi mà chúng ta cũng phóng bút nói đại, thì cái đó không hay.

Ở đây là cái sự học, để đào luyện cho mình có cái kiến thức về hành văn, về cách quán. Từ lâu tới giờ chúng ta nói quán vô lậu, tu cái thiền quán. Nhưng danh từ đó ai hướng dẫn cho chúng ta biết cách quán. Chỉ nói như vậy thôi rồi để tự ai cũng quán thôi, ai cũng quan, quán cạn cũng quán, quán sâu cũng quán, quán xuyên bên đây cũng quán, quán xuyên bên kia cũng quán. Như vậy là đủ rồi. Chứ không biết thiền quán cũng có đường lối quán chứ đâu phải. Cũng như muốn hành văn, muốn viết một bài văn thì nó phải có cái cách thức hành văn chứ đâu phải muốn viết là viết đại, phải không, mấy con thấy không? Cái gì đi nữa nó cũng phải có chương trình giáo dục, đào tạo hướng dẫn người ta cách thức để người ta làm chứ. Mình ở trên trời, mình ở dưới đất nể mình chui lên mình mang đầy đủ sao hoặc là trong bụng mẹ mình sanh ra mình đầy đủ sao, hoàn toàn mình còn thiếu khuyết mà, mình không biết gì hết. Hể sanh

mình ra, nếu mình là một con vật thì nó bắt chước theo con vật, mà nếu mình là con người thì bắt chước theo con người, rồi con người hiểu cách gì đó rồi mình bắt chước hiểu theo đó. Hề cha mẹ, đất nước mình toàn là mê tín, người nào cũng mê tín thì mình sanh ra mình cũng hiểu theo kiểu mê tín. Mà đất nước của mình mà hiểu về khoa học thì mình cũng hiểu ảnh hưởng như vậy thôi, chứ mình đâu có gì khác hơn. Cho nên đâu phải mình mang trong bụng mẹ mình ra những cái biết. Nhưng mà muốn biết để cho đúng cách thì phải có sự học hiểu, có cách thứ đào luyện để cho mình hiểu biết thì cái hiểu biết mình mới đúng chớ.

Cũng như hôm nay mình ngồi đây mình tu theo Phật Giáo, nếu không có Phật giáo thì mình lấy gì mình hiểu biết. Cho nên có Phật giáo, vì vậy hôm nay mình muốn hiểu biết thì phải học Phật giáo.

Còn bây giờ về vấn đề quán thì mình phải biết cách quán, mà không biết cách quán thì mình quán bậy, quán bạ. Cho nên ai cũng nói tôi tu thiền quán mà cuối cùng có ai xả được tâm. Ai cũng nói tui tu theo Phật giáo để làm chủ sanh, già, bệnh chết,

nhưng mấy ai đã làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Rốt cuộc rồi chúng ta thấy người nào cũng nhăn răng, méo miệng hết, có đầu mà làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Cho nên, trong khi đó chúng ta phải học đúng, làm đúng theo những cái chương trình đúng mà con người đã vạch ra.

Ví dụ, như bây giờ làm toán thì phải có công thức để giải đáp, còn làm văn thì phải có dàn bài. Các con phải thấy nó rõ ràng, đó là cái từ xưa đến giờ, khi mà chúng ta bước vào cái chương trình kiến thức để học hỏi. Thì đâu nó có những cái công thức của nó, đâu nó có những cái điều kiện cần thiết để chúng ta phải hiểu biết chứ không thể nào mà chúng ta làm lung tung.

Cho nên ở đây, Thầy khéo nhắc để chúng ta thấy trước khi muốn làm việc gì về văn, về quán thì chúng ta muốn đặt thành một cái đề tài về văn, về quán, thì chúng ta muốn đặt thành một cái đề tài để quán thì lúc bây giờ chúng ta lập thành cái dàn bài nó đi, thì chúng ta không bao giờ sai. Các con cứ nhìn thấy sách vở của Thầy, Thầy không viết dàn bài nó ra, mà Thầy lập sẵn cái dàn bài trong đầu của Thầy thì Thầy theo từng

đề mục của nó, cái tiểu đề của nó mà Thầy viết cuốn sách Thầy không sai chút nào. Mỗi bài đều có cái dàn bài ở trong đầu của Thầy hết. Thầy làm như vậy nó làm sao nó lệch mấy con. Cho nên Thầy muốn hướng dẫn cho mấy con trở thành những con người thật tu, thật chứng, thuyết giáo, thân giáo hẳn hoi. Đó là cách thức hôm nay Thầy hướng dẫn.

Hôm nay, Thầy thấy ở đây có một số người làm bài có làm dàn bài. Còn một số người thì làm lung tung. Cũng như cái bài của sư Từ Quang, trước thì làm nó hơi thiếu về cái pháp hành. Hôm nay thì về tâm Từ, tâm Bi đều là pháp hành đầy đủ hết, không thiếu. Bắt đầu vô cái dàn bài như thế nào, làm từng bước, từng bước không thiếu.

Ở đây thì Thanh Quang cũng lập thành những cái dàn bài, cũng viết từng đoạn, từng đoạn cũng không thiếu. Nhưng Thầy nhắc khéo léo, chúng ta khéo léo trên cái vấn đề mà những cái bài viết chúng ta, nó có một giá trị đạo đức rất lớn, nó có một cái phương cách xả tâm rất lớn, nó có cái pháp hành trong đó nữa. Do đó những cái bài đó thì chúng ta sẽ được lưu lại trong thời gian

chúng ta tu học và lưu lại cho thế hệ chúng ta sau này. Như vậy cái bài chúng ta có giá trị lắm chứ không phải là cái bài viết rồi bỏ, rồi ném như học sinh đâu. Cố gắng chúng ta làm cho đúng cách và nhớ kĩ những lời Thầy nhắc là không được nói móc, nói méo người khác trong những cái bài này, vì chúng ta là những người tu vô lậu. Nó không còn phiền trách đau khổ ai hết, mà nó không làm khổ mình, khổ người. Thì chúng ta phải khéo léo. Không khéo vô tình hoặc là hữu ý chúng ta có những điều kiện coi chừng chúng ta tự giết mình đó. Chúng ta nói một đằng mà chúng ta làm một ngả là chúng ta tự giết mình. Mình nên đem cái sự việc răn nhắc mình những cái lỗi lầm của mình để mình sửa là điều tốt nhất, là điều hay nhất. Cho nên ở đây xin nhắc điều này.

Nếu mà chúng ta không biết thì chúng ta sẽ tu tập những phương pháp mà Thầy dạy. ***Ví dụ như người ta chửi mình mà mình không sân, không giận tức là mình có từ tâm với mình, đủ rồi.*** Hiểu được như vậy cũng đủ để xả tâm rồi, không cần lý luận dài dòng.

À khi mình thấy mình đang bệnh

đau, rồi mình dùng phương pháp để đối trị bệnh đau, mình thoát ra được bệnh đau thì chúng ta thực hiện bi tâm với mình. Nghĩa là mình thương mình để cho nó hết đau, cho nên mình nỗ lực. Hoặc là mình thương mình: **bây giờ mình bệnh đau, mình không đủ cái sức, đạo lực để mình đẩy lui bệnh thì mình phải uống thuốc, đừng có nằm đó mà chờ chết, đi uống thuốc, đi bác sĩ thì chắc chắn đó là người thương mình, không để cho mình đau.**

Thì những điều mà Thầy nói ở đây chúng ta lưu ý, cái người viết nó không có khó đâu, cố gắng chúng ta sẽ thực hiện được những tri kiến giải thoát để đem lại sự bình an cho chúng ta và giải thoát. Và cuối cùng áp dụng vào cái lớp Chánh tư duy. Thầy dự định sắp xếp lớp nhưng hầu như mọi người rất là buồn, Thầy thấy rất rõ. Bây giờ cho mấy con ở lại lớp Chánh kiến và đưa những người khác lên lớp Chánh tư duy thì người ta rất buồn. Cho nên, Thầy nghĩ rằng cứ cho lên học từng đó sẽ rất xuống thôi. Hễ người nào đủ khả năng thì người ta sẽ học được, người nào không đủ khả năng thì người ta sẽ rất xuống, không thể nào mà chạy đâu

khỏi hết. Bởi vì cái lớp Chánh kiến nếu mà chưa đủ, thì mấy con sẽ bị ức chế. Và bị ức chế thì cái thời gian tu mà lọt trong tưởng thì mấy con cũng rớt xuống rồi. Và cái thời gian mấy con ức chế, chịu đựng thì mấy con sẽ bị phạm giới, phá giới, ăn ngủ phi thời, thì mấy con cũng bị rớt xuống rồi. Không thể nào mấy con gượng.

Bây giờ người ta sẽ lần lượt người ta cho cái lớp đó tăng lên. Tăng lên, rồi thì mấy con sẽ thấy cái thời gian mấy con không đủ xả tâm, thì mấy con không đủ xả cái niệm hôn trầm, thùỵ miên thì mấy con vẫn bị rơi xuống rồi. Và đồng thời mấy con sẽ nhiếp tâm và an trú tâm từ 30 phút cho đến 1 giờ, 2 giờ, giữ tâm thanh thản. Mà lúc bấy giờ mấy con xả không được thì cứ niệm tới, lui hoài, thì rút cục rồi mấy con cũng trở về lớp Chánh kiến mà thôi. Không thể ở trên lớp Chánh tư duy. Do cái chỗ tu không được thì mấy con rớt xuống chứ Thầy. Tại mấy con, khả năng của mấy con, mấy con muốn trèo cao thì mấy con phải rớt xuống à. Do cái chỗ tu không đạt được thì mấy con phải rớt xuống, rồi khỏi lớp Chánh tư duy.

Gạn lọc lại còn bao nhiêu người thì

những người đó sẽ đi tới đó. Mấy con muốn cũng không được nữa. **Bởi vì cái trình độ, cái khả năng của mấy con từ cái chỗ đó thì mấy con biết được cái người xả tâm thật hay xả tâm giả thì đủ biết rồi. Chúng ta xả tâm giả là chúng ta nói được. Còn xả tâm thật thì chúng ta xả thật, cho nên tâm chúng ta càng lúc càng thanh thản, an lạc, vô sự, nó không có niệm. Bởi vì mình ly dục, ly ác pháp thật mà, bằng cái tri kiến giải thoát của mình mà, cho nên nó sẽ đi tới.**

Còn mình giả, mình nói một đàng mà tâm mình cứ vin vút trong đó thì coi chừng, mình sẽ rớt xuống lớp Chánh kiến để học hoài một lớp này, kêu là mấy con cứ ở lớp Chánh kiến hoài chứ mấy con không có lên được. Còn trái lại xả thật thì mấy con sẽ lên, bởi vì nó chứng mình bằng cái hành động thật giải thoát mà. Cho nên vì vậy mà chân lý của nó có Nhất Dạ Hiền, có 12 tiếng đồng hồ thanh thản, an lạc, vô sự. Mà trong 12 tiếng đồng hồ này mấy con bảo vệ mà giữ gìn chân lý này không được, và cứ niệm này đến, niệm kia đến tức là mấy con xả thực sự ra mấy con bị ức chế chứ

chưa phải xả thật.

Còn ở đây mấy con dùng tri kiến của mấy con, mấy con xả thật. Cho nên từng đó nó sẽ tiến dần, tiến dần cho nên nó kéo dài được 12 tiếng đồng hồ rất là tự nhiên không có còn bị ức chế chút nào hết. Thì cái lớp Chánh kiến này nó xác định được thanh thân, an lạc, vô sự của mấy con được hay khôn được. Còn không khéo mấy con bị ức chế thì nó lòi cái tu giả của mấy con, nói được mà không làm được.

Bởi vì, cái lớp này là tới cái lớp Chánh tư duy nó gạn lọc mấy con để nó đi đến Chánh niệm. Nếu mà cái lớp Chánh tư duy này mà không gạn lọc thì cái lớp Chánh niệm chỉ là cái niệm ức chế, chứ không phải là cái niệm thật. Mặc dù mấy con hết vọng tưởng. Mấy con không có niệm, nhưng mà mấy con vẫn lọt vào tà niệm chứ không được chánh niệm nữa. Cho nên ở cái lớp Chánh tư duy này rất là quan trọng. Tư duy để xả tâm chứ không phải tư duy để tư duy. Tư duy để xả tâm, để ly dục, ly ác pháp. Cái lớp này là lớp này là lớp quan trọng, dùng tri kiến của

mình để xả tâm. Cái lớp rất quan trọng.

Còn cái lớp **Chánh ngữ** và **Chánh nghiệp** đều đó là **thực hiện những oai nghi, tế hạnh**. Chúng ta sống đúng phạm hạnh không có gì khó. Tập luyện rồi nó sẽ quen những oai nghi, tế hạnh, cho nên những cái lớp đó nó không quan trọng. Mà lớp **Chánh tư duy** này, **bởi vì nó thuộc về ý**, còn cái kia nó thuộc về khẩu, **Chánh ngữ nó thuộc về khẩu. Chánh nghiệp nó thuộc về thân hành**, nhưng mà ý rất khó. **Chánh tư duy thuộc về ý đó mấy con**. Còn **Chánh kiến** là để chúng ta **học hiểu theo đúng như thật**. Đó cái chương trình học. **Thầy nói như vậy mấy con, ngàn đời cái lời nói này, Thầy xác định cho cái chương trình học Phật - Bát Chánh Đạo. Cái lời nói của Thầy nó còn muôn đời, xác định được cái chương trình thực của nó, cái pháp như thế nào? Và cái lớp đó học cái gì, làm cái gì, nó cụ thể, rõ ràng chứ không phải còn lơ mờ. Nó xác định được con đường đi cụ thể, rõ ràng.**

Bởi vì cái ý của chúng ta rất quan trọng: Ý dẫn đầu, ý làm chủ, ý tạo tác. Cái ý chúng ta quan trọng lắm, nhưng

mà cái lớp của nó là Chánh tư duy là cái ý rồi, các con hiểu nó thuộc về ý rồi. Cho nên nó quan trọng vô cùng. Chúng ta dẫn tâm vào đạo. Dẫn được hay là không được là do chúng ta. Từ cái chỗ Chánh kiến mà chúng ta không có căn bản thì chúng ta dẫn tâm không được, bởi vì mình có hiểu đâu mà dẫn. Và mình không khéo thì mình bị ức chế, các con thấy chưa?

Hôm nay, Thầy xác định cho con thấy lần lượt từng cái lớp học của chúng ta trong Bát chánh đạo rất rõ ràng. Đó, bây giờ thì mấy con còn thưa hỏi Thầy điều gì không? Lẽ ra thì Thầy thấy rằng trong những ngày nay mà mấy con đã tiếp nhận được, còn mấy cái thiếu sót thì mấy con đến hỏi Thầy. Để khi mình làm bài tức là mình quán, quán cho đúng. **Làm bài đúng tức là quán đúng, làm bài sai tức là quán sai. Mà quán sai thì bị ức chế, mà quán đúng thì sẽ xả tâm, có vậy thôi. Mục đích của Đạo Phật cái gì cũng đúng.**

Cho nên, mấy con nghe Bát Chánh Đạo: Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ, ... chánh không à, không có tà, phải không? **Mà**

mình làm sai là Tà chứ gì? Còn mình làm đúng là chánh chứ gì? Đó là mấy con thầy Đạo Phật đã xác định được cái chánh, cái tà. Sai là phải tà thôi không có làm sao mà gọi là đúng được hết. Chánh là chánh, mà tà là tà chứ không thể nửa tà, nửa chánh được. Hay hoặc là có chánh, có tà trong đó thì không được, chánh là chánh, mà tà là tà.

Cho nên, ở đây chúng ta tu tập thật sự chứ không phải là chúng ta sống trong mơ tưởng, chúng ta sống ở trong đối đãi, sống trong tạo tác, nhưng mà đối đãi cái đúng, làm chủ cai đối đãi, tạo tác trong cái đúng, không tạo tác trong cái sai. Chứ không phải ở đây chúng ta sống ở trong mơ tưởng là cái không tạo tác. Nghĩa là tôi thấy ở trong thế gian này toàn tạo tác là không giải thoát, cho nên tôi muốn sống ở trong cái không tạo tác. Thì ở trong thế gian này luôn luôn lúc nào trong cái cuộc sống của chúng ta trong cái hành tinh này là tạo tác, chúng ta sống ở trong đối đãi chứ không phải không đối đãi. Vì chúng ta sống chưa làm chủ được đối đãi mà đòi sống trong cái không đối đãi thì cái đó ảo tưởng.

Cho nên thường thường chúng ta thấy, những kinh sách ảo tưởng chúng ta thấy rất rõ. Chúng tôi đang sống trong đời đời mà chúng tôi biết trong cái đời đời thì có thiện, có ác. Nhưng mà chúng tôi chưa sống toàn thiện mà chúng tôi đòi cái không đời đời thì chúng tôi nói không đúng, không tưởng. Cho nên ở đây chúng ta thật, người thật, làm thật, sống trong hoàn cảnh thật, chúng ta phải hoàn toàn có những phương pháp, cách thức để hàng thực những ác pháp, để ly, để từ bỏ những ác pháp để sống trong thiện pháp. Chúng ta sống trong môi trường đời đời, mà cái đời đời của chúng ta phải là lấy cái thiện làm cái gốc, xả bỏ cái ác thì cái đời đời của chúng ta sẽ trở thành giải thoát. Từng chúng ta đã, trong đời đời mà chúng ta đã làm chủ được cái đời đời, thì chúng ta không cần nói cái không đời đời, mà chúng ta đang ở trong cái không đời đời. Còn bây giờ nói là chúng ta sống trong ảo tưởng khi chúng ta còn sống trong thiện và ác, thì chúng ta nói đó là cái danh từ suông. Cho nên ở đây ở đây Thầy nhắc nhở.

Có nhiều người lý luận: tôi sống trong

không đối đãi. Còn bây giờ còn đối đãi thì tôi không chấp nhận, nhưng mình lý thuyết, mình đang sống trong đối đãi. Đó thì cho nên phải nhớ kĩ. Khi viết mà có nhiều người, Thầy đã đọc trong những bài viết của các Thầy viết, nói về cái tâm không đối đãi, cái tâm không tạo tác, quý Thầy nói cao lắm nhưng quý Thầy đang sống ở trong cái tạo tác và trong cái đối đãi . Muốn ra cái đó chỉ còn ngồi nhiếp tâm, ức chế tâm cho nó bất động đó thì cái không đối đãi của quý Thầy bây giờ là cái gộc cây, cái cục đá chứ còn không phải là con người nữa. Cho nên quý Thầy hiểu trong cái vấn đề làm luận, coi chừng ảnh hưởng Đại Thừa mà viết sai bài luận này, biến quý Thầy thành cục đá, gộc cây mất.

Bởi vì mình có biết cái không đối đãi như thế nào? Cái nhị nguyên là đang sống trong nhị nguyên mà nói cái chuyện nhất nguyên không à. Cho nên coi chừng nhất nguyên của quý vị đó, là thành cây đá mất đó. Thầy xin nhắc lại, bởi vì Thầy đã đọc qua, có những cái bài luận nói về luận quá cao siêu thành ra Thầy sợ rằng cái cao siêu đó chưa phải lúc mà chúng ta sống mà chúng ta nói được. Vì ra, chúng ta phải sống từng

cách thức mà Đức Phật đã dạy.

Đầu tiên chúng ta vào thì ngăn ác, diệt ác, sanh thiện, tăng trưởng thiện - Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành điều đó là căn bản nhất. Vì chúng ta sống trong đối đãi thì hãy tu tập cái này, đừng lý luận trên cao siêu mà trong khi đó chúng ta không cao siêu chút nào. Vì chúng ta còn cái thân thì phải có cái tâm, mà thân có thì tâm có thì còn pháp đối đãi. Đang sống trong đối đãi mà nói chuyện không đối đãi thì chúng ta chỉ là sống trong ảo, chứ không thật. Chừng nào chúng ta làm chủ được cái đối đãi thì chừng đó chúng ta - những người mà làm chủ được cái đối đãi cùng nhau nói lại, cùng nhau nói cái chuyện không đối đãi thì nó mới đúng.

Nhìn trước mặt mình ai cũng sống trong đối đãi mà nói chuyện không đối đãi. Nhìn trước mặt mình ai cũng sống trong nhị nguyên mà nói chuyện nhất nguyên. Quý vị nói hay quá, nhưng cuộc sống của quý vị không hay chút nào hết. Cho nên ở đây bài làm thì phải nói đúng, nói sai là coi chừng trật đó.

Một này khoa học Einstein ông nói rất

hay, nhưng mà ông nói về cái vắn đề hiểu về tôn giáo thì ông nói trật lất, trong khi ông sống ở trong cái đối đãi mà ông nói về cái nhất thể thì Thầy thấy: mình đang ở trong nhị thể chứ không có nhất thể nổi đâu mà ông nói là nhất thể thì Thầy thấy ông chưa hiểu về Phật giáo chút nào hết, mà ông lý luận về Phật giáo là nhất thể. Phật giáo không bao giờ nói cái cáo siêu đó đâu, chỉ có Đại Thừa nói mà thôi. Cho nên ông Phật dạy chúng ta sống làm chủ sanh, già, bệnh, chết thì đạt mục đích của đạo Phật rồi. Còn chúng ta nói cao siêu mà chúng ta chết bệnh, chiết đau, chết không làm chủ thì cái nói cao siêu đó nó không đúng, không đúng lời nói của chúng ta. Chúng ta nói sai, trật, không đúng. Cho nên Thầy nhắc nhở dù là một nhà khoa học, Einstein là một người có tiếng về vật lý học. Nhưng về tôn giáo nghiên cứu ông vẫn nói sai. Nhưng người ta vẫn lấy ông, để dẫn dắt câu nói của ông, để nói rằng nhà khoa học này vẫn nói về Phật giáo hiểu rất hiểu, rất sâu sắc về nhất thể, nhưng ông đã lầm, người ta đã lầm tưởng ông là nhà khoa học ông nói đúng. Nhưng sự thật đối với Thầy ông vẫn nói về Phật giáo rất sai. Người chưa hiểu Phật giáo. Thầy xác định

điều đó. Sau này mấy con đọc lại những cái lời của Einstein mà người ta thường trích, nói về Phật giáo người ta thường trích ra. Nhưng đối với Thầy, Thầy đọc rồi Thầy thấy ông này chẳng hiểu về Phật giáo gì hết.

Lời nói của Thầy hôm nay còn ghi lại muôn đời, để xác định cho nhà khoa học đừng rớt đến tôn giáo, mà rớt đến tôn giáo coi chừng nói sai. Thầy nói thật sự, mình phải hiểu ở góc độ của mình, đừng lấy khoa học mà chứng minh cho Phật giáo là không đúng. Bởi vì Phật giáo là cái nền đạo đức nhân bản - nhân quả, để dạy con người sống không làm khổ mình, khổ người. Đó là Phật Giáo. Còn các tôn giáo đứng trên thần quyền, giáo điều, tin tưởng vào thần thánh, thần học. Tất cả những cái này đều là sai, không đúng, đó là ảo tưởng.

Thầy nói thật để chúng ta biết, để chúng ta làm bài đúng, để mà chúng ta có cái sự tư duy, quán xét với cái Định vô lậu để xả cái tâm chúng ta rớt rảo đến khi chúng ta thành tựu sự giải thoát. Thì quý Thầy nhớ kỹ điều này, đừng làm sai, đừng có dựa vào kinh sách Đại Thừa. Vì Đại Thừa không đủ niềm tin của chúng ta, thường sống trong ảo

tưởng, không thật đúng. Còn ở đây chúng ta sống đúng.

Lời nói của Thầy ngàn năm còn mãi, không bao giờ Thầy nói ra mà mất đi. Ở đây Thầy nói thật là vì Thầy làm chủ được bốn sự đau khổ: sanh, già, bệnh chết như Phật ngày xưa, Thầy dám nói điều này. Cho nên ai nói sai Thầy biết.

Đạo Phật duy nhất có đức Phật Thích Ca, không có Phật quá khứ, không có vị lai. Bởi vì nếu có đức Phật quá khứ là phải có Tứ Diệu Đế. Các con biết Tứ Diệu Đế chứ gì? Nhưng bài pháp đầu tiên của Đức Phật Thích Ca là Tứ Diệu Đế. Trong kinh sách ai cũng nói Đức Phật Thích Ca chuyển pháp luân lần đầu tiên, tức là nói pháp lần đầu tiên Tứ Diệu Đế. Vậy từ xưa đến giờ các Phật vị lai có Tứ Diệu Đế không? Chưa. Vậy thì bắt đầu có Tứ Diệu Đế mới có đạo Phật. Thì mấy con hiểu rõ ràng là chỉ có ông Phật Thích ca nói cái này thôi, không có ông Phật nào nói cái này hết. Thì do đó chúng ta mới biết rằng từ cách đây 2550 năm có một người Ấn Độ nói lời nói này đầu tiên. Người đó gọi là giáo chủ của Đạo Phật. Thì hôm nay chúng ta chỉ biết người đó, không có tin

tưởng vào quá khứ, có Phật vị lai, mà tương lai có Phật Di Lặc, điều đó chúng ta không chấp nhận. Ông Phật Di Lặc để ra cái chân lý nào, để ra cái giáo pháp nào mà thay thế được Phật Thích Ca? Hay là có hai đạo Phật.

Nếu có Phật vị lai, đức Phật Di Lặc ra đời làm giáo chủ thì như vậy Đạo Phật có hai vị giáo chủ. Đâu phải phong kiến thay thế ông này lên làm vua rồi lật đổ ông này xuống, đem ông khác lên làm vua. Điều đó không phải. Phật giáo duy nhất chỉ có một lần, vì đây là chân lý của loài người. Bốn cái chân lý đó cụ thể, rõ ràng, không còn có một cái chân lý khác hơn mà gọi là Đạo Phật ở trong đó được. Nếu mà có một cái chân lý khác hơn thì phải nói tôn giáo đó có tên khác, chứ sao lại nói là Phật Giáo, đâu thể nói được.

Đó, hôm nay, Thầy xác định để thấy đạo Phật như thế nào rõ. Đạo Phật không mơ hồ, không trừu tượng, nó là chân lý, là một sự thật. Mà sự thật được xác định cho đời người, của con người của chúng ta. Cho nên vì vậy mà chúng ta học tu phải đúng như thật. Nếu chúng ta nghe lời Đức Phật dạy: Thấy lỗi mình, không

thấy lỗi người thì hãy cố gắng. Ai làm lỗi do nhân quả họ chịu, còn riêng chúng ta thì hãy thấy lỗi mình để sửa mình cho tốt, tạo nhân quả mình cho tốt, để đem lại sự bình an cho chính mình giải thoát cho chính mình. Đừng vì một lý do gì mà thấy lỗi người khác, đem đến sự đau khổ cho chính mình, có ích lợi gì? Ai làm ác nhân quả sẽ xử sự họ. Chúng ta không cần thiết mà chúng ta chỉ cần thiết bây giờ, ngay bây giờ, từ giờ phút này, cho từ đây về sau phải làm chủ được bốn sự đau khổ: sanh, già, bệnh chết. Mà ngay lúc đầu mà chúng ta không thấy lỗi mình, mà chỉ thấy lỗi người thì làm sao làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết này được. Tức là chúng ta chưa ly dục, ly ác pháp. Mà chưa ly dục, ly ác pháp thì chắc chắn là chúng ta sẽ không làm chủ bốn chỗ sanh, già, bệnh, chết. Bốn chỗ sanh, già, bệnh, chết đang chờ đợi chúng ta từng phút, từng giây. Nếu chúng ta không chuẩn bị thì nó sẽ đến thăm chúng ta đấy, thì lúc bây giờ chúng ta trở tay không kịp đâu, muốn cũng không được đâu.

Ngay từ bây giờ, hoàn toàn chúng ta không thấy lỗi người khác, mà cứ thấy

lỗi mình, phải như vậy. Ai làm mặc gì, thấy điều đó sai: “của người khác, nhìn xuống, không được nghĩ ngợi, xả bỏ liền tức khắc”. Bởi vì hôm nay mấy con sẽ tiếp tục mấy con làm bài tâm Xả, các con viết xả từng tâm niệm đó. Bài chót của mấy con là bài tâm Xả đó, thì nhớ kĩ, cái bài tâm Xả tuyệt vời. Người nào mà viết tâm Xả mà Thầy đọc Thầy thấy cái người mà viết đầy đủ được tâm Xả, Thầy biết người này sẽ chứng đạo. Nghĩa là nói, thì bắt buộc vào cái lớp Chánh tư duy xả từng cái niệm mình đã nói được thì người này sẽ chứng đạo. Thầy nói thật sự, khi mà cái người có đủ cái lý luận, có đủ cái tư duy của họ bằng cái pháp xả rồi, thì người này không còn dính mắc. Còn cái người nào không thấy được pháp xả thì người đó sẽ còn dính mắc, chưa xả. Đó là cái hiểu của tri kiến của chúng ta. Mà cái hiểu, được hiểu thì chúng ta mới làm được đúng, còn hiểu không đúng thì làm không đúng.

Cho nên không khéo cuộc đời chúng ta sẽ ức chế. Cho nên Đạo Phật là trí tuệ. Cho nên có thắng tuệ và có liệt tuệ. Đức Phật xác định được cái thắng tuệ và cái liệt tuệ. Người liệt tuệ không thể tu được. Vậy mà nói trong đạo Phật có nhiều người dốt mà tu được,

không hiểu mà tu được thì đó không phải. Người ta diễn tả Lục Tổ Huệ Năng là cái người không hiểu biết gì hết, mà đọc Kinh Niết Bàn, đọc Kinh Kim Cang, Lục Tổ Huệ Năng giảng trạch một cách thông suốt vô cùng, thì thực sự chúng ta chưa trực tiếp biết chừng này. Nhưng nói cái dốt của Lục Tổ Huệ năng chưa hẳn đã là dốt. Bởi vì mình thấy rõ ràng là Lục Tổ Huệ Năng đã giải những bài kinh ở trong Phật pháp như vậy tại làm sao nói Lục Tổ Huệ Năng là người dốt. Một người có học, một người chưa huân kiến thức làm sao hiểu biết để giảng dạy như vậy được. Cho nên cái nói chúng ta chưa tin.

Vì vậy chúng ta tin là chúng ta phải biết, bây giờ ở trong lớp học chúng ta, những người có học, có kiến thức học, làm bài vẫn hay hơn những người chưa có kiến thức. Thầy nói thực sự. Mặc dù mấy con thông minh, nhưng mấy con không đi theo dàn bài thì mấy con chỉ nói loanh quanh, mấy con chưa có thoát ra được. Cho nên vì vậy mà các con cần phải có sự học, cần phải huân những kiến thức hiểu biết, cần phải thành lập được những cái dàn bài. Mà mấy con không biết thì mấy con làm sao mấy con tiến tới được. Bởi vì mình kém học là một sự thiệt thòi

rất lớn. Mà trong lớp này là lớp Thầy huấn luyện, đào tạo cho mấy con từ cái thấp đi đến cái cao, chứ đâu phải để cho mấy con không hiểu biết. Mấy con đừng sợ, vì đã có thầy hướng dẫn. Mấy con chưa biết làm dàn bài Thầy sẽ dạy cho mấy con làm dàn bài. Mấy con chưa biết làm Thầy sẽ dạy cho mấy con làm. Từng cái bước đi, chắc chắn mấy con sẽ đi đến cứu cánh mấy con hẳn hoi. Từng cái liệt tuệ Thầy biến mấy con thành thắng tuệ. Các con hiểu điều đó, nhưng mà các con chịu khó. Người ta sẵn sàng, người ta có kiến thức sẵn sàng thì người ta đỡ hơn. Còn mình chưa có kiến thức mình chưa có huân tập được sự hiểu biết đó thì được sự hướng dẫn của Thầy. Ai đâu từ trong bụng mẹ bước ra được. Cho nên ai cũng từ cái đi học thì người ta mới biết, từ mở mang kiến thức người ta mới hiểu chứ đâu khi không mà chúng ta biết được, làm được.

Cho nên nhờ Thầy, mấy con về đây tu, tri kiến của mấy con kém, trí tuệ mấy con liệt tuệ, mấy con không thể sử dụng được, thì Thầy sẽ tuần tự giúp đỡ cho mấy con từ cái kiến thức chưa hiểu mấy con sẽ hiểu. Từ cái liệt tuệ mấy con sẽ thắng tuệ, có gì đâu. Sự hướng dẫn và giúp đỡ. Mấy con đừng

nghĩ là tui tu một ngày, hai ngày, ba ngày mà xong. Có người người ta thì người ta trong một giây lát, một ngày người ta xong, nhưng có người thì bảy ngày, có người bảy tháng, có người bảy năm. Do cái chỗ mà trí tuệ. Cho nên Đạo Phật gọi là đạo trí tuệ mà chứ đâu phải là đạo ngu ngô, đâu phải là đạo như gộc cây, cục đá. Thế mà người ta biến đạo Phật trở thành tu thành cây đá hết.

Ở đây chúng ta phải có sự suy luận, sự hiểu biết chớ. Tức là cái kiến giải của chúng ta, tức là cái kiến thức của chúng ta chớ. Cái đó là cần thiết cho đạo Phật.

Cho nên ngay từ lớp đầu tiên Chánh kiến thì chúng ta thấy đạo Phật là nhắm vào cái hiểu biết của chúng ta rồi, nó mới có lớp học này chứ, còn nếu không ai nói cho Chánh kiến. Rồi mấy con tới cái lớp Chánh tư duy các con thấy, nó dùng cái tư duy đó để mà xả từng cái ác pháp, từng cái tâm niệm thì mấy con rõ ràng trong đường lối của đạo Phật. Mà cái lớp Chánh kiến đòi hỏi những kiến thức hiểu biết, hiểu biết đúng, chứ không được hiểu biết sai. Mà đòi hỏi kiến thức hiểu đúng nó mệnh môn chứ đâu phải ít.

Các con cứ đọc kinh Thập Tượng, các

con cứ đọc những bài kinh phúng tụng các con sẽ thấy rằng, một số bài vở mà mấy con viết, một năm các con làm chưa hết mấy cái bài vở này đâu. Nghĩa là Thầy đưa ra để một năm mà làm luận đó. Mấy con cứ cái bài này, rồi đến cái đề mục này, rồi đến cái đề mục khác. Một năm mấy con chưa làm hết trong những cái bài kinh mà đức Phật đã xác định cho chúng ta mở mang cái tri kiến của chúng ta, nó đâu có ít đâu. Cái Chánh tri kiến của chúng ta rất lớn. Một số bài kinh đức Phật những cái đề tài: 7 pháp, 5 pháp, 10 pháp, 6 pháp. Mỗi pháp mấy con phải làm cái đề tài để mà hiểu biết nó thì đâu phải mấy con học ít được. Cho nên trong cái vấn đề tu học của Phật giáo là đòi hỏi chúng ta hết sức trong cái lớp Chánh kiến này, học hiểu nhiều.

À bây giờ mấy con có hỏi Thầy thì mấy con hỏi, Thầy sẽ trả lời.

Như hỏi này Thầy gợi ý cho mấy con về cách thứ dàn bài xả đó thì mấy con vào cái Đức xả tâm. Mình giới thiệu cho người ta biết cái Đức xả tâm rồi mình định nghĩa nó như thế nào thì đó là vào đầu đề. Sau đó cái xả tâm nào gần nhất, xả tham, sân,

si, xả những hành động ác qua Thập Thiện. Máy con thấy những điều đó nó gần máy con quá rồi. Thập thiện rồi thì thập ác, xả những cái thập ác đó thì thành Thập Thiện chứ gì? Phải không? Cho nên cái dàn bài máy con đã sẵn rồi. Cho nên vì vậy cái gần là mình xả cho mình nè, cái xa là xả cho người nè, phải không? Rồi cái xa nữa là xả mọi pháp, tất cả mọi cái.

Cho nên vì vậy mà Thầy gợi ý máy con tự thành lập cái dàn bài nó rất dễ, cái gần, rồi cái xa, phải không? Cho nên vì vậy mà tất cả cái điều này nó không có khó khăn gì hết. Tự mình làm, rồi những cái gì thiếu khuyết trong cái bài làm đó Thầy gợi ý thêm: cái nào thiếu, cái nào đúng. Và đồng thời xả thì nó phải có pháp hành xả chớ. Máy con lý luận suông không. Cho nên cái cuối cùng máy con phải nói cách thức xả như thế nào chứ. Trong khi máy con đọc những cái bài mà Thầy viết về Thập Thiện, Tứ Niệm Xứ đó. Thì trong Tứ Niệm Xứ Thầy nói về cái pháp hành xả Tứ Niệm Xứ rồi, thì máy con dựa vào đó. Ở như vậy là mình dựa vào chỗ này thì mình biết bao đời, mình nói nhiều lắm để cho mình nhắc cái tâm mình dẫn tâm mình vào cái chỗ tâm Xả đó thì máy con

sẽ xả được rất tốt.

[Tu sinh hỏi]: Tu tập pháp Tứ Niệm Xứ trong bốn oai nghi : đi, đứng, nằm, ngồi tâm lúc nào cũng quay vô. Vậy mình tu thêm pháp môn từ tâm có được không? Bạch Thầy nếu được Thầy chỉ dạy cho chúng con được rõ.

[Thầy]: Con tu Tứ Niệm Xứ, thì chuyên ròng Tứ Niệm Xứ. Trên thân con nó hiện ra chướng ngại pháp nào thì con cứ tác ý đuổi xả nó mà thôi. Tứ Niệm Xứ là nó là cái pháp xả, nhưng nó không phải chuyên về pháp xả. Cho nên vì vậy mà trong Tứ Niệm Xứ thì không có nên xen cái Tứ Vô Lượng Tâm ở trong này: tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả gì hết. Chỉ biết trên chướng ngại pháp là xả. Cho nên trong Tứ Niệm Xứ thì Đức Phật nói như thế này: “trên thân quán thân để khắc phục tham ưu” chứ không có nói từ tâm ở đó, con hiểu không? Bởi vì nó ưu phiền rồi. Thay vì bây giờ cái thân mình đau nhức, thì mình nhiếp phục cái pháp tức là mình tu cái tâm Bi ở đó nhưng mà không nói tâm Bi. Tại vì ở đây Đức Phật dạy nhiếp phục tham ưu, khắc phục đừng cho nó đau khổ nữa thì nó hết ưu phiền. Thì đó mình biết như

vậy thôi. Không, tôi không có tu tâm Từ ở đó đâu, tôi không có tu tâm Bi ở đó nữa, con hiểu không? Tôi không có tu tâm Xả nữa, Tại vì nó đau tôi đuổi nó đi vậy thôi chứ tôi không có tu tâm Xả đâu mà nó xả đó. Nhưng mà mình không nói, không nói ra xả.

Còn tu tâm Xả thì chương ngại pháp gì trên đó, tui nhất định tui xả hết hết cái bệnh này này, tui xả hết cái tâm niệm này này. Tui tu tâm Xả thì tui nhắc xả chứ tui không nói Tứ Niệm Xứ mà trên Tứ Niệm Xứ. Tu tâm Xả cũng trên Tứ Niệm Xứ nhưng không nói tu Tứ Niệm Xứ đâu, bởi vì Tứ Niệm Xứ thì khắc phục tham ưu. Nhưng mà tâm Xả tui xả thôi. Tui biết cách, bây giờ nó đau rồi. Nói trên thân tui đau bệnh này, tui biết cách này, tui tác ý này: “thọ là vô thường này, phải không? Mà phải đi, tao xả mà này, tức là mà phải ra khỏi thân này”. Rồi con dùng cái pháp Định Niệm Hơi Thở rồi con tác ý: “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”. Mục đích con dùng cái Định Niệm Hơi Thở này để con xả cái thân đau của con trên này chớ không phải tu Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ thì nhiếp phục tham ưu, làm cho hết ưu phiền, trở

lại bình thường, để giữ tâm thanh thản. Còn cái này xả, đừng tới đâu tui xả tới đó chứ tui không trở về thanh thản đâu nhưng mà nó thanh thản, tui không nói thanh thản, con hiểu chưa?

Con tu tâm Từ cũng vậy, tu tâm Bi cũng vậy, con tu một tâm thôi nhưng mà nó phải đi đến rốt ráo, mà nó không nói về thanh thản.

Trái lại con tu Tứ Niệm Xứ là phải nhắc về thanh thản đó. Bởi vì trên bốn chỗ đó nó có thanh thản. Còn ở đây tui không nhắc thanh thản mà tui xả. Có ác pháp, có dục thì ngay đó tui xả, tui dùng cái tâm Xả tui xả. Đó thì do đó, vì vậy mà Thầy nhắc mấy con viết đó: xả là pháp độc nhất. Cho nên mình đừng có lộn xộn qua các pháp khác thì nó không thành độc nhất, hiểu chưa? Còn bây giờ con lại kết hợp tu Tứ Niệm Xứ, rồi tu pháp Từ tâm thì hai pháp nó câu hữu nhau nó không được, ở đây là pháp độc nhất đi vào trong. Nhưng mà vẫn Từ tâm hoặc là Xả tâm, Bi tâm, Hỉ tâm, đều ở trên Tứ Niệm Xứ hết, không có ngoài Tứ Niệm Xứ mà mình tu cái gì đây. Nhưng mà tui không Tứ Niệm Xứ đâu. Tôi tu tâm Từ, tôi tu tâm hỉ, tôi tu

tâm Xả. Đó thì các con thấy mình hợp duyên với bốn cái pháp này thì mình lấy một tâm đó thì mình sẽ tu, nhưng mà cái nền tảng là nền tảng ở trên Tứ Niệm Xứ. Đó thì rõ như vậy thì mấy con sẽ tu dễ dàng, không có khó khăn đâu.

Rồi sau cái lớp Chánh tư duy này, mỗi người đều có một cái riêng biệt tu. Tu tâm Từ thì cái người đó luôn luôn khởi sự thương yêu, không có làm cho thân tâm mình đau khổ, mà có đau khổ thì thực hiện tâm Từ để đẩy lui, nhưng mà nó là tâm Bi ở trong đó con. Chớ không phải là từ, mình tu từ mà nó có bi ở trong đó, chớ không phải không đâu, nhưng mà mình không tu tâm Bi đâu. tui tu tâm Từ vì tôi thương tôi. Nhưng mà bây giờ nó đau thì tôi phải sử dụng cái phương pháp đẩy lui đó, để tui thực hiện cái lòng thương yêu của tôi để thân tôi không có đau nữa. Đó là tu tâm Từ.

Còn bây giờ mình đứng tâm Bi, thì tức là có đau, có này kia thì tui sử dụng tâm Bi tôi đẩy ra hết. Tui không có bao giờ tui để cho nó khổ. Tôi và người khác ai có sự kiện gì xảy ra thì tôi không làm ngơ, tui giác họ tui đem trị bệnh hết, hoặc là họ đau khổ tâm

thần họ gì đó thì lại tui an ủi, tui khuyên lớn. Chừng nào được tui mới về, mà không được thì tui ngồi đó hoài, còn không thì tui ngồi tui khóc hoài, bởi vì mình tu tâm Bi mà. Trước người ta đau khổ thì mình không có bỏ đâu. Nhất định là mình giúp họ không được thì tui ngồi tui khóc lu bù, chừng nào hết bệnh rồi tu về. Bởi vì Bi thì phải khóc chứ sao. Các con nhớ kĩ, đó là mình tu tâm Bi, chớ không phải. Còn tu tâm Từ thì tui không ngồi tui khóc đâu, nó khác. Còn tâm Bi mình phải khắc phục, khắc phục cái lòng bi, cái lòng thương xót của mình. Nói như vậy, chứ không phải dạy mấy con ngồi đó mấy con khóc thì nguy hiểm.

Đó thì như vậy mấy con hiểu rồi, để rồi khi áp dụng vào cái pháp tu nó sẽ không lệch mấy con.

Rồi bắt đầu mấy con hỏi điều gì thêm không, không thì về tu

209-(LCK-087B)

- * Tu xong thân giáo dạy người
- * Vấn đạo Tâm hỷ
- * Lớp Chánh Tư Duy
- * Tịnh chỉ cảm thọ
- * Lòng thương của Thầy

À, để mất thì giờ thôi. Về làm bài, về tu tập để không mất thì giờ mấy con. Mấy con thấy đúng, mấy bài vở mấy con thấy đúng thì mấy con lướt qua bài khác. Còn thấy còn sai thì mấy con làm thêm, có vậy thôi, để cho nó hoàn chỉnh được. Sau này những cái bài của mấy con nó trở thành những cái bài pháp đó, bài pháp của mấy con đó.

Còn bây giờ Thầy nói như thế này, ở trong chúng mà Thầy dạy về cái Chánh Kiến rồi. Mấy con qua, mấy con nói vanh vách, nhưng mà mấy con bị. Thầy nói thực sự ra người ta sẽ không tin mấy con đâu, bởi vì pháp Thầy dạy mấy người nói vanh vách mà sống không đúng là mấy người nói láo

đó mấy con. Thầy nói cho Phật tử biết hết. Không có ai mà đem cái này ra mà giảng đạo được đâu. Nghĩa là nói vanh vách chứ coi thử mấy Phật tử cứ nhìn cái vị Thầy hay vị cư sĩ nào mà nói vanh vách, mà ông ta còn sống phạm giới, phá giới đó thì cái người đó là nói láo, không có thật đâu. Họ nói được chứ họ hành chưa có được đâu. Cho nên họ lừa đảo mình đó, rồi sau này họ thêm thất tâm bậy đó, rồi tưởng mình đúng, coi chừng họ dẫn mình tầm bậy rồi chết cả đám nhau đó. Đừng có nghe lời mấy cái người đó. Chừng nào họ sống đúng giới hạnh hẳn hoi, thì lúc bây giờ mới tin họ đó, khéo léo như vậy chứ đừng có vội tin cái người nào hết. Họ học lớp này ra họ nói hay lắm đó, họ luận hay lắm đó. Coi chừng bị họ lừa đảo đó. Những người nói được mà không làm được là những người nói láo đó chứ không có thật đâu. Họ lừa đảo, họ gạt. Họ tu chưa được, tâm tham, sân, si họ còn. Mà tâm tham, sân, si họ còn mà họ nói lý luận hay coi chừng họ giết chết mọi người chớ không. Họ giết họ, họ giết luôn cả mọi người đó. Đừng có nghe theo mà chết đó.

Cho nên vì vậy, Thầy sẽ tuyên bố cho trước, để không mấy con tưởng là bây giờ

mình học được vậy thôi để ra làm Thầy thiên hạ. Giữa ngã ba, ngã tư mà đóng cái thiền đường đó, mà dạy đạo đó, thì con chùng chết đó. Thầy nghe trong kinh Phật nói mà đừng có lại cái ngã ba, ngã tư mà đóng cái chỗ đó mà dạy đạo. Ý đức Phật muốn nói: bốn phương người ta sẽ tập trung về mình, mà khi mình tu chưa chứng thì cái đó là không có được, nguy hiểm đó. Nên ở đây Thầy cũng nhắc cho mấy con, bởi vì đây là cái lớp đào tạo rồi, cho nên mấy con có đủ cái trình độ, khả năng khi mà mấy con suy tư, lý luận, thì mấy con đủ khả năng để đứng ra lãnh đạo để dạy đạo rồi. Nhưng mấy con nhớ thân giáo là hơn hết, vừa cứu mình mà vừa cứu người đó, còn cái thuyết giáo nó không quan trọng đâu mấy con.

Có nhiều nhà Phật học người ta học tiên sĩ Phật học người ta học lầu lầu những cái bài kinh hết, nhưng mà họ ra gì? Họ đâu có ra gì đâu, họ chỉ nói cái miệng thôi. Còn ở đây chúng ta lấy thân giáo mà dạy người và thuyết giáo chúng ta cũng không thua sút người nào đâu. Ai hỏi gì chúng ta đều biết, cái sai, cái đúng chúng ta đều hiểu hết, không có chỗ nào mà chúng ta không hiểu. Cho nên, ở đây chuẩn bị cho chúng ta cái

thuyết giáo là quan trọng. Đừng có nghĩ rằng chúng tôi vừa tu mà vừa làm Bồ tát. Cái kiểu đó Bồ tát muốn chết, chứ không phải Bồ tát muốn sống đâu. Cho nên thường thường mình tu chưa xong mà làm Bồ tát hạnh, sử dụng cái Bồ tát để độ chúng sanh. Hầu như Bồ tát đó đều là nhăn răng, méo miệng hết. Tại vì sao? Chết cũng nhăn răng, bệnh đau cũng nhăn răng, cái gì cũng rên la nằm liệt giường, liệt chiếu. Cũng ba cái ông Bồ tát đó chứ không có gì đâu. Cái hình ảnh đó là cái hình ảnh đã ở trước mặt chúng ta, chúng ta đã chứng kiến nhiều rồi. Những người nói hay, nói lung mà rốt cuộc rồi nhăn răng, méo miệng hết cả đám đó. Lượng sức, lượng sức mà cứu mình, chứ đừng có đem cái kiến thức hiểu biết mà lừa đảo người khác là coi chừng mình chết đó, mình phải trả quả đó, không có chạy đâu khỏi hết đó.

Cho nên cái thật tu, thật chứng làm chủ được bốn sự đau khổ rồi đem cái kinh nghiệm đó ra dạy người. Đời sống mà cái người thật tu, thật chứng làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết là cái đời sống giới hạnh. Không bao giờ họ phạm phải cái phạm hạnh của họ đâu. Họ rất là oai nghi, tế hạnh đó. Cho nên ở đây

cái người cư sĩ mà người ta hiểu biết người ta dễ nhận ra lắm, không có khó đâu. Còn mình mà hơi lố chốc một chút coi chừng đó. Chưa xong, thì mình sẽ bị người ta hiểu biết. Và đồng thời cái sự tuyên bố của Thầy không phải như Đại Thừa: ai mà chê trách quý sư, quý Thầy là tội đọa địa ngục đó. Ở đây không có đọa địa ngục gì hết, người nào sai thì nói sai, người nào phạm giới là nói phạm giới chứ không có sợ chiếc áo, chiếc y của mấy người đâu, cũng không có sợ cái đầu tròn, đầu méo của mấy người đâu. Mấy người làm sai là mấy người Ma Ba Tuần đó. Tôi biết sai là tôi vạch mặt tôi chỉ, tôi không có sợ tội địa ngục. Địa ngục là mấy người đang mở cửa địa ngục đó. Ma ba tuần nó mở địa ngục nó phỉ báng Phật Pháp nó đang đọa đó. Chứ đừng có nghĩ chiếc áo, chiếc y, cái đầu của mấy người không dám nói đâu. Ở đây người nào tôi cũng dám nói hết, sai giới luật là tôi nói à. Đó là như vậy.

Thầy dạy ở đây là cư sĩ cũng như tu sĩ. Người nào sai là nói sai, không có sợ tội lỗi. Mình nói sai để người ta sửa lại tốt, đó là mình tốt. Còn mình thấy người ta sai mà mình không dám nói sai thì tức là mình sai, mình không dám nói. Còn mình đang tu để

đi đến giải thoát thì không nên thấy ai sai. Các con nhớ. Bây giờ mấy con chưa có tu xong mà mấy con thấy người ta sai là coi chừng mấy con đọa địa ngục đó, là mấy con chưa giải quyết của mình. Còn mấy con tu rồi thì ai sai nói hết, không tha người nào hết. Cho nên vì vậy, khi mở con mắt ra thấy cái người đó phạm giới, phá giới là không nên tôn xưng họ làm Thầy, để cho mình đi tìm một bậc Thầy tu hành. Còn nếu mà mình nói: thấy vị đó sai, vị này sai mà trong khi đó mình chưa tu tập được thì không được. Nhưng mình thấy sai, mình biết rằng đứng trong góc độ giới luật, mình thấy họ sai thì mình tránh. Còn mình đang tu, để mình nỗ lực để đi đến rốt ráo, mà mình cứ thấy người này sai, người kia sai thì coi chừng mình không có tu hành đến nơi, đến chốn được. Tại vì trong lúc bị phân tâm, bị thấy bị thử, cho nên vì vậy mà không giải thoát.

Thầy nhắc nhở kĩ trong vấn đề tu tập kĩ, để không khéo lúc nào mà chúng ta nói sai của người khác là lúc chúng ta đã làm xong. Đó là cái thứ nhất mà Phật đã dạy.

- Nếu một người tu xong mà thấy cái sai của người khác mà không nói là hèn nhất. Đức Phật đã nói vậy mà.

- Còn mình tu chưa xong, mà mình là người đang tu thì mình nên thấy lỗi mình, không thấy lỗi người.

- Người chưa tu còn đang đi tìm trên còn đường đạo, thấy cái sai của những người phạm giới thì không nên tôn họ làm Thầy. Mình đang đi tìm mà, đi tìm cái người để cho mình tu, chứ chưa phải mình tu. Nhưng khi bắt đầu mình tìm được một vị Thầy hướng dẫn mình tu thì không thấy cái sai của ai khác hết, mà chỉ thấy cái sai của mình. Nó có từng giai đoạn chứ, chứ mấy con đứng chung chung mấy con: ở bây giờ Thầy nói vậy, mình đang đi tìm một bậc sư mà không dám thấy ông sư đó sai thì mình tôn ông sư đó sao? Thì mình trật mất rồi.

Bây giờ mình đang trên con đường chưa phải tu, đang tìm một bậc sư, đang tìm một cái tôn giáo thì mình phải xét nét cái tôn giáo đó có đúng hay không, phải không? Người tu đó có phải là Thầy của mình được không? Thì từng mà mình thấy đúng, thì mình mới tôn xưng họ Thầy, mình thấy đúng cái tôn giáo đó mình mới theo. Đó là bắt đầu, mình phải có sự tư duy đúng sai trong giai đoạn đầu.

Rồi cái giai đoạn tu thì không thấy ai sai nữa hết. Bởi vì giai đoạn này mình đi đến cái rốt ráo của mình mà mình cứ thấy sai người ta rồi mình làm sao mình xả tâm, phải không? Cho nên không thấy sai ai hết, mà chỉ thấy lỗi mình. Bây giờ là giai đoạn mình tu, mình được học, mình tu, cho nên ông Thầy dạy, cũng như Đức Phật dạy: **Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành; thấy lỗi mình, không thấy lỗi người là trong lúc mình đang tu.**

Rồi bắt đầu tu rồi, thì ai sai vạch mặt ra. Đầu tiên là thấy sai không theo, có phải không? Không nói, nhưng mà không theo người đó. Thấy tôn giáo đó không đúng, không theo, tôn giáo nào hợp mình thấy đúng mình theo, đó là giai đoạn đầu. Giai đoạn sau vô tu thì không thấy sai nữa. Bởi vì mình chấp nhận rồi, cho nên không thấy sai, mà chỉ thấy lỗi mình để mình sửa cho đến khi mình rốt ráo.

Sau khi rốt ráo rồi thì thấy mọi cái nào sai đều chỉnh đốn lại hết, để làm gì? Minh tu rồi, mình được giải thoát rồi mà để cho người ta sai thì rất tội. Bởi vì nó không những sai một người trong cái thời đại này mà còn nhiều cái thế hệ sau này nữa. Cho

nên chúng ta nói để con cháu chúng ta sau này tránh, không có làm sai cái điều đó nữa.

Cho nên nó có hai cái giai đoạn đầu, giai đoạn đầu thấy sai để không theo cái tôn giáo đó hoặc không theo vị Thầy đó. Giai đoạn thứ ba là khi tu xong là thấy cái sai vạch ra để cho con cháu chúng ta sau này nhờ và giai đoạn tu tập giai đoạn giữa là không thấy người khác sai mà hãy thấy mình sai. Thì như vậy là mình biết con đường mình tu đúng, còn nếu không thì mình sẽ sai.

Cho nên ở đây Thầy nhắc nhở kỹ trên vấn đề này. Cho nên lúc mà **đang tu thì chúng ta không thấy ai sai, ai sai thì kệ, nhân quả của họ chúng ta không biết. Còn lúc chúng ta đang tìm đạo, đang tìm người làm Thầy thì phải chọn lấy thật sự người đó phải hết tham, sân, si, giới luật nghiêm chỉnh đó là Thầy mình.** Còn không nhất định là không chấp nhận. Và cái tôn giáo nào đem lại lợi ích cho mình, chứ cái tôn giáo mà sống trong ảo tưởng nhất định không theo, không theo những cái ảo tưởng đó, mà theo cái chân thật, cái lý thật mình theo để mình được giải thoát. (9:44)

Rồi bây giờ đến đây các con hỏi Thầy gì

nữa không con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, bài Hỉ tâm ...

[Thầy]: À cái hỉ tâm để đẩy lui cái tướng, tâm hoan hỉ. Nó có nhiều cái tướng con, thì mình dùng cái hỉ tâm mình vẫn đẩy lui cái tướng đó, hay hoặc là dùng cái tướng hỉ cũng như mà tướng không bệnh con. À bây giờ mình tướng cái thân mình đang đau nhức, mình tướng nó không đau nhức con để mình đẩy lui, hoặc là mình tướng cái bệnh đi ra, đó, thì mình có thể dùng tướng được. Mình dùng cái tướng để mình đẩy lui để mình thực hiện cái tâm hỉ. Mình chưa vui nhưng mà mình nghĩ rằng mình phải vui thì đó cũng là tướng rồi, được con, không có gì.

[Tu sinh]: **Bữa Thầy cũng dạy... hỉ tâm tịnh chỉ hết thọ hành thì sao ?**

[Thầy]: Hỉ tâm xả cảm thọ. Bây giờ mình tu tâm Hỉ để mình xả cảm thọ của mình chứ gì? Mình vui vẻ, đây là nhân quả, tức là mình nhắc: *“đây là nhân quả”*, mình đang trả cái quả của cái thân mình để trả cảm thọ gì? Bây giờ nó thọ khổ đi, phải không? Bây giờ đó con: *“đây là nhân quả, vui vẻ hãy trả, hãy trả cái quả này đi, đừng có buồn phiền, tâm đừng có dao*

động, vui vẻ trả". Bây giờ đã trả, mà mình phải chuyển cái quả này, thì lúc bấy giờ tâm con nó không dao động, nó vui vẻ, nó chấp nhận rồi, có phải không? Mình chấp nhận cái đó là mình vui vẻ rồi đó con. Rồi bắt đầu bây giờ mình dùng pháp để mình đẩy lui cái bệnh đó ra. Mình vui trước để cho cái tâm mình nó vững vàng nó không còn bị dao động. Đó là cách thức để cho mình dùng tâm hỉ mình xả nó.

Con còn hỏi gì nữa không con? Hết rồi? Ai còn hỏi gì nữa không, không thì nghỉ.

À tất cả, **khi mà bước đầu vào cái lớp Chánh tư duy rồi đó, thì mấy con giờ phút nào mấy con cũng, nếu mà tu Tứ Niệm Xứ thì giờ phút nào cũng ở trên Tứ Niệm Xứ để mà triển khai, nhiếp phục tham ưu trên đó. Không còn nghe bằng, không còn ghe cái gì hết, nghe mấy con bị động tâm nhiều đó mấy con.** Bây giờ mình lo tu thôi, lo xả thôi, để từng cái mình sống trọn vẹn trong hạnh độc cư, để mình từng thấy tâm niệm của mình, mình thấy cảm thọ của mình để mình khắc phục tham ưu trên đó như tu Tứ Niệm Xứ.

Còn nếu tu tâm Từ thì từng mọi cái

niệm, từng mọi cái cảm thọ trên thân mình: thọ lạc, thọ khổ, thọ bất lạc bất khổ. Từng niệm đó đều là mình sử dụng tâm Từ mình để xả.

Mà nếu tu tâm Bi cũng vậy, mà nếu tu tâm hỉ cũng vậy. Từng cái đó mình gọi, có cái chướng ngại, có cái điều kiện gì đó mình gọi lên cái lòng hoan hỉ, mình chấp nhận nó, rồi mình tiếp tục mình sử dụng pháp mình xả.

Ở mình tu tâm Xả cũng vậy. Mình nhất định là khi mình biết một cái niệm, một cái cảm thọ nào trên thân của mình mà nó tác động đến dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu làm cho mình có ba lậu hoặc, thì mau mau dùng các pháp để mà xả. Con tu tâm nào thì mấy con gợi ý tâm này liền. Bây giờ tâm Xả, tôi thích tâm Xả thì ngay bây giờ trên chướng ngại pháp này thì tôi sử dụng tâm Xả tôi xả. Xả như thế nào? Thì bắt đầu đó mấy con có cái bài mấy con viết về các hành mà xả đó. Áp dụng vào pháp Như lý tác ý để mà xả nó, thì như vậy mấy con luôn luôn lúc nào: không còn nghe bằng, không còn nghe cái gì hết mà chỉ còn áp dụng vào phương

pháp. Bởi vì mấy con đã làm rồi, đã viết rồi, đã tư duy rồi, đầy đủ rồi, mới vào cái lớp Chánh tư duy, nó còn thiếu chỗ nào mấy con nghe? Còn nếu mà cứ ngồi nghe thôi như vậy cho mấy con đem ba cái bài ca vọng cổ đến đó mà nghe luôn cho rồi chứ để mà làm gì nữa, nghe riết rồi nó cũng thành cái thói quen chứ gì, cứ rỉ rả, rỉ rả, hơi buồn buồn ghe rỉ rả. Thầy đang ca hát cho mấy con đó chớ. Biến Thầy thành ca sĩ mất rồi con cái gì, phải không?

Cho nên dẹp hết xuống, bây giờ tu là dẹp hết, không còn nghe một cái gì nữa hết. Bởi vì mình đã hiểu biết, cái Chánh kiến đã giúp cho mấy con hiểu biết từng cái bài pháp tu, các con viết từ cái tâm Bi nè, từ cái tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả nè, từ cái Tứ Vô Lượng Tâm nè. Cách thức tu như thế nào mấy con đã rõ hết rồi, bây giờ còn nghe nữa làm gì mấy con. Nó mất thì giờ mấy con vô ích chứ làm cái gì. Cho nên, sử dụng từng phút, từng giây để mà xả từng phút, từng giây.

Mặc dù bây giờ trong cái giờ tu, mấy con cũng tu, mà giờ không tu mấy

con cũng tu chớ đâu phải giờ không tu rồi mấy con thả lỏng cái tâm mình chạy lảng xãng, chạy theo ăn uống, chạy theo chuyện thế gian sao? Đâu có. Luôn luôn lúc nào chúng ta cũng chế ngự nó ở trong cái khuôn khổ tu hành của chúng ta. Mặc dù xả ra nghĩ là chúng ta không dụng công nhiều, nhưng chúng ta vẫn cảnh giác nó chứ. Mà Thầy chưa dạy mấy con tu Tứ Niệm Xứ, Tứ Niệm Xứ không có nghĩa là ức chế tâm mình chút nào đâu. Cho nên tới khi mà sắp lớp mà vào lớp rồi, thì bắt đầu mấy con tu Chánh tư duy, mà nếu cái người nào mà tu về Tứ Niệm Xứ thì sắp theo cái lớp Tứ Niệm Xứ. Còn người nào tu tâm Từ thì sắp theo cái lớp tâm Từ, người nào tu tâm Xả sắp theo cái lớp tâm Xả, để khi mấy con có niệm, có chướng ngại gì trên thân mấy con sử dụng cái pháp đó để đẩy lui, để xả nó, thì Thầy đều theo dõi từng tâm niệm đó, để Thầy hướng dẫn cho mấy con cụ thể. Không khéo mấy con ngồi đó mấy con ức chế đó, nó không đơn giản đâu. Bởi vì âm thầm ở trong bụng mấy con, ở trong đầu mấy con chứ mấy con có làm gì ngoài đâu, thì mấy con coi chừng ngằm ngằm ở trong đó

mà ức chế cả đống trong đó mới là nguy hiểm.

Cho nên vì vậy, sử dụng cái tri kiến của mấy con để xả, cho nên vì vậy mình chỉ ngồi chơi, ngồi giống cách bình thường chứ không có nhiếp tâm ở trong cái gì hết. Đó là cách thức tu Tứ Niệm Xứ. Hoặc là ngồi bình thường nhưng mà tu tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả của mình. Tức là luôn luôn lúc nào, nếu mà tu tâm Từ thì tỉnh thức, mình tỉnh thức từng hành động, từng cái hơi thở của mình, từng chút, từng chút để coi nó thực hiện cái lòng từ của nó như thế nào?

Sau này Thầy sẽ dạy đi qua cái thực hành, khi mà áp dụng vào thực hành thì sẽ hướng dẫn cho mấy con rành, rồi Thầy mới để cho mấy con tự tu, chứ đừng có nghe bãng, đừng có nghe cái gì nữa. Mấy con nghe, từ hồi nào tới giờ Thầy giảng nó lung tung đủ thứ hết, giờ nghe nó lộn xộn mấy con không biết đâu mà tu nữa chứ đừng có nói chuyện. Tu thì bây giờ mình vạch ra, đâu cái pháp nào ra đó hết. Còn cái tri kiến của mấy con đây là một khối trong đầu mấy con này, chờ cho giặc tới là

lôi cái đầu đó ra mà đập nó, các con hiểu chưa? Bởi vì mình học, mấy con học mấy con đã huân ở trong cái đầu mấy con khối trong đó rồi. Cho nên một cái niệm nào mà nó xảy ra là lấy cái khối đó mà đập nó xuống.

Còn cái cảm thọ của mấy con thì mấy con cũng có cái đầu mấy con nè. Khi mà cảm thọ đến mấy con tư duy về cảm thọ mấy con, mấy con xả bằng tư tưởng của mấy con không bị ức chế nó rồi, thì lúc bây giờ mấy con cũng dùng cái pháp của đấng lui nó thôi. Đó thì cách thức như vậy, cho nên mấy con đừng có nghe. Nghe nó mất thì giờ đó mấy con. Sau này thì...

[Tu sinh]: Định Niệm Hơi Thở đó Thầy, dùng đề mục thứ tư, đề mục thứ năm nó mới an tịnh thân hành, nó ...

[Thầy]: Sau này mấy cái máy mà thu này mấy con dẹp hết, đĩa, băng gì cũng dẹp hết, không con nghe nữa. Cái lớp mình tu rồi, không có còn nghe, Thầy dẹp hết. Nghĩa là mấy con không còn nghe, Thầy đi ra mà nghe cái thất nào mà rỉ rả trong đó rồi thôi, về sắm cái ti vi để cho nó rỉ rả luôn cho rồi, cho mình luôn đi cho nó khỏe, chứ ở đây

mà nghe như vậy không có được. Hễ tu là tu, chứ còn không có nghe nữa. Đó thì bây giờ Thầy trả lời câu hỏi của con, không có nghe nữa, tới chừng đó con không nghe nữa đâu, dẹp hết, dẹp để đi tới rốt ráo

[Tu sinh]: Thầy giải thích cách tu của người già bắt đầu từ cái ?

[Thầy]: Mấy con là những người già, sau khi sắp xếp chỗ ăn, chỗ ở cho mấy con xong xuôi rồi, thì Thầy sẽ đến trực tiếp mỗi người già mà dạy, chứ còn để mà dạy chung chung mấy con. Ông già này bệnh đau hom hem, ông già kia bệnh liệt lưng, liệt chân rồi, mỗi người đau một thứ. Ờ, bây giờ nó phải tu kiểu nào đây, thì mỗi người phải tu theo đặc tướng, cái nghiệp của mình rồi. Mấy con thực ra, mấy con huân cái đời nhiều quá. Mấy con ngồi đây, trời đất ơi, nó đủ thứ hết. Bởi vì mấy con từ nhỏ chí lớn mấy con huân nhiều hơn. Còn mấy tuổi trẻ kia nó huân có số ít thôi. Năm nay nó ba mấy tuổi, còn con tới bảy chục tuổi, trời đất ơi nó gấp bao nhiêu lần của nó rồi. Đủ thứ cái chuyện đời của mấy con. Cho nên vì vậy mà khi đó thì sắp xếp cho người già thì Thầy sẽ dạy Tứ Niệm Xứ, Thầy sẽ đến Thầy hướng dẫn. Nếu mà con thích Tứ Niệm Xứ.

Còn nếu con tu tâm Từ thì Thầy sẽ gọi ý lòng thương con cháu còn nhiều hơn nữa. Bởi vì mấy con thương con cháu nhiều, cho nên Thầy gọi cái lòng thương yêu nhiều hơn nữa thì nó thành tâm Từ của mấy con chứ gì. Nếu mà nó ở cái mức độ đó thì mấy con kẹt trong ái kiết sử chứ gì? Cho nên từ đó Thầy nâng cái cấp nó lên, nâng cái cấp lòng thương yêu lên. Bởi vì bây giờ mấy con lớn tuổi rồi, con cháu đông quá rồi, cho nên nhớ đứa này, nhớ đứa kia, nhớ đứa nhỏ, nhớ tùm lum. Còn người ta có một đứa, hai đứa người ta nhớ ít, còn mấy con mới nhớ nhiều.

Tính ra cái tuổi mấy con bây giờ cháu nội, cháu ngoại thôi đầy đàn, đầy xá mà không biết chừng có cháu chít nữa. Cho nên nó nhớ, trời, hồi đi nó mới sinh ra chít nè, thấy cũng dễ thương, ló cái hình ảnh đó ra đặt trong mắt, trong tai, trong ý của mấy con rồi. Cho nên vì vậy thì Thầy sẽ đến trực tiếp Thầy sẽ dạy mấy con. Mấy con yên tâm đi, Thầy không để mấy con chết ở trong sự đau khổ của nghiệp lực của mấy con đâu. Đến đây là Thầy quyết tâm giúp mấy con thoát ra những cái nghiệp của mấy con, để mấy con làm chủ được cái nghiệp. Vì vậy mà không có bỏ lơ cho mấy con đâu. Tội mấy

con lấm. Bỏ cả con cái, thay vì bây giờ nằm nhà nó nuôi dưỡng mình, mà giờ ngồi đây mà ăn ngày một bữa. Trời đất ơi, quá khổ, mà nằm ở trong cái thất tre, vách như thế này nó lạnh lẽo vô cùng, con hiểu điều đó không? Mà mấy con gan dạ về đây là cả một cái vấn đề mà Thầy phải chăm sóc cái sự tu tập của mấy con chứ. Đừng lo, tới chừng mà vô cái lớp Chánh tư duy rồi thì mấy con rút hay đậu thì điều đó thì Thầy sẽ cho mấy con biết sau, hiểu không? Chớ còn Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con xả cho được. Con hỏi Thầy gì?

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con xin hỏi : tịnh chỉ xả các cảm thọ với lại xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh nó có giống nhau không ?

[Thầy]: à, tịnh chỉ hơi thở hả con ?

[Tu sinh]: Tịnh chỉ xả các cảm thọ ?

[Thầy]: Tịnh chỉ xả các cảm thọ, giống con, tịnh chỉ xả các cảm thọ tức là tịnh chỉ hơi thở đó. Bởi vì xả cái cảm thọ mình, tịnh chỉ nó thì nó xả ngay liền. Còn cái kia mình chuyển, mình chuyển cái cảm thọ bằng cái phương pháp đẩy lui bệnh, nó khác con. Còn mình nói là tịnh chỉ các cảm thọ, đó là tịnh chỉ hơi thở rồi đó. Khi mà hơi thở

ngưng rồi không có thọ nào mà còn ở trong thân mình được hết. Bởi vì nó ngưng rồi đâu còn thọ nữa con. Nó gọi là xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh đó. Đó là nó ngưng, mình xả nó ra, nó lìa ra hết rồi.

Con hỏi

[Tu sinh]: Bạch Thầy, như bây giờ chúng con tiếp tục làm bài xả, nhưng mà vẫn kết hợp vấn đề tu tập với tâm giải thoát hít vô, thở ra.

[Thầy]: Được rồi còn. Bây giờ thì mấy con cứ bình thường, tới mà vô cái lớp Chánh tư duy rồi, thì bắt đầu Thầy sẽ dạy mấy con. Tùy theo, như con phải tu khác, mà Minh Trí phải tu khác, mỗi người đều tu khác. Minh Nhân phải tu khác, tùy theo mọi người ở trong này. Có nhiều người thì cũng tu giống pháp, nhưng có nhiều người phải tu khác pháp, tùy theo, để cho mấy con phải đạt được trong cái thời gian tuổi mấy con còn ngắn lắm, không còn dài nữa, các con nhớ kĩ. Dạy như vậy tu mới chắc ăn, chứ mà dạy chung chung chắc mấy con tu hoài chắc nó không tới đâu hết. Thương thường là người ta dạy chung chung, người ta chưa biết cách thức mà dạy đặc biệt, dạy từng người. Nhất

là những người già cần phải chăm sóc mấy con nhiều hơn là tại vì tuổi đời mấy con ngắn quá, còn ngắn lắm, không có còn dài nữa. Ngày nay mạnh chứ ngày mai đau, mấy con đau là khó tu lắm đó chứ không phải dễ. Còn riêng mấy con còn sức khỏe thì Thầy sẽ dạy cho mấy con tu tập. Người nào hợp với pháp Tứ Niệm Xứ, Thầy sẽ dạy pháp Tứ Niệm Xứ căn bản.

Về cái Định Niệm Hơi Thở, cái đề mục nào còn yếu thì tập những cái đề mục đó được có đủ lực của nó, để khi gặp những chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm của mình thì sử dụng cái Định Niệm Hơi Thở để đẩy lui nó, dễ nhất là cái Định Niệm Hơi Thở. **Đức Phật trang bị cho chúng ta cái Định Niệm Hơi Thở là trang bị những cái phương pháp đẩy lui chướng ngại pháp trên Tứ Niệm Xứ.** Cho nên cái Định Niệm Hơi Thở là cái lợi ích rất lớn trên con đường tu tập của chúng ta

[Tu sinh]: Hơi thở là con vô con tập hơi thở thứ năm là nó vô,... cái nó mất luôn, vì lúc đó nó bị, con tập ...đó Thầy. Nó quýnh, ép tim của con, cái bắt đầu nó chạy ngang cái mất tiêu luôn... đi tiêu mất. Sau về đây nó xuất hiện trở lại.

[Thầy]: Có duyên với hơi thở thì nó dễ lắm con, mà không có duyên thì phải dùng cánh tay, thân hành ngoại mà thay thế cái hơi thở. Bởi vì tại sao ? Mấy con biết là tại sao mà Thầy dám đưa cánh tay ra mà dạy ? Tại vì có nhiều người rối loạn hơi thở, vô nhiếp hơi thở bị mệt, bị tức. Cho nên Thầy hướng dẫn, Thầy linh động, Thầy thiện xảo lắm. Chớ ông Phật không có dạy cánh tay mình đưa ra, đưa vô cái kiểu này đâu. Nhưng mà Thầy biết là cái hành động hơi thở nó cũng giống như cánh tay đưa ra, đưa vô. Cho nên Thầy áp dụng, Thầy linh động, Thầy thiện xảo qua liền tức khắc. Thầy cứu vãn cái hơi thở của con bị rối loạn. Sau đó mấy con có pháp tu nó không rối loạn. Cho nên coi như nó tương đương với hơi thở đó, nhưng mà cái thân hành nội nó mạnh hơn, cái lực nó mạnh hơn. Còn cái thân hành ngoại cái tay nó yếu hơn mấy con, coi vậy chứ nó yếu hơn, nhưng mà chúng ta tu tập được và cũng tạo thành cái lực sau này được.

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Còn cái Thân hành niệm tay của con không tập sử dụng, bỏ hơi lâu rồi, ba tháng nay rồi.

[Thầy]: Không có sao hết, con sử dụng được hơi thở thì cứ sử dụng hơi thở. Chừng nào mà hơi thở sử được thì trở về với cánh tay của con. Cho nên Thầy có những cái pháp để mà thay thế, chứ bây giờ mình đang đánh giặc mà giờ súng tôi nghẹt rồi, thôi bỏ cây súng này, rút cây còn bắn chứ không lẽ bây giờ chê cây súng còn này sao, con hiểu không? Bây giờ cây súng trường tôi này, bây giờ nó kẹt đạn rồi, Bây giờ bắn không được, mà giặc nó bắn tôi quá trời rồi, phải không? Cái cảm thọ con nó đến rồi, thì bắt đầu tôi phải rút súng còn tôi trị nó, hoặc là còn trái lựu đạn tôi cũng ném nó chứ, tui đâu có mang nó để mà chi, có phải không mấy con? Cùng cực tôi còn vũ khí gì trong người tôi tôi cũng nổ hết, tôi không có tha đâu. Chứ không lẽ đầu hàng nó sao ? Mà giờ thí dụ như cây súng trường mấy con kẹt đạn, mà bây giờ lựu đạn mang đi mấy trái mà cứ ngồi đó à, chờ chúng bắn mình chết sao? Phải không? Cũng ném nó mấy cái chứ? Thì lúc bấy giờ hơi hở của mấy con bị kẹt rồi, cây súng mấy con bị kẹt rồi thì bắt đầu cánh tay mấy con để làm gì đây? Phải không? Mà nếu tay không được thì mấy con ngồi cứ đưa chân ra, vô. Bây giờ tay tôi nó liệt kê rồi,

nó dở không được thì cái chân của mấy con kéo ra, kéo vô, làm ơn giùm Thầy. Mà giờ nó không được nữa thì cái cần cổ mấy con cúi lên, cúi xuống giùm Thầy, nó cũng được chớ. Làm sao cho có động trên thân của mình thì được rồi. Để nó có cái pháp thân hành chớ. Con hiểu chưa? Cho nên mấy con không có lý nào bây giờ cúi cổ lên, xuống không được sao? Tay chân giờ nó liệt hết rồi thì tôi làm ơn tôi cúi cái cổ tôi xuống.

Bây giờ nó cứng cổ, thì thôi bây giờ mấy con cái hơi thở cũng rối loạn, thôi bây giờ cho nó chết luôn cho rồi thì. Bây giờ còn thở như vậy thì ráng thở một hơi coi nó ra sao? Không ấy, nó nghẹt nó chết cho rồi, chứ bây giờ tay chân nó cứng như cái cục cây rồi làm sao? Bây giờ súng đạn hết rồi thì bây giờ còn chờ chết phải không? Nhưng mà chắc gì mình chờ chết. Bây giờ cái hơi thở tôi còn thở được, cây súng này còn có thể cạy đạn ra được mà. Hồi nãy nó kẹt thì bây giờ cùng thể tôi để nó chớ, tôi chưa ném nó đâu. Bây giờ trong cái thể này thì tôi cạy cái cục đạn kẹt của cây súng này ra, mai tôi cạy được thì chắc chắn là tôi đẩy lui nó chứ gì, con hiểu không?

Bây giờ cùng thể, bây giờ đó, thì bây

giờ nó cùng ròi. Bây giờ thử nó có rối loạn, nó có hô hấp, nó có đau nhức gì, mà giờ không lẽ nằm chờ chết sao? Thì coi như là mình rút cây súng kẹt đạn này ra, sửa soạn nó lại để bắn lại chớ. Nhưng mà thử một hơi cái nó thông suốt, được ròi, cây súng tôi thông ròi, ngon ròi, bây giờ đánh giặc, có phải không? Chứ ai mà đầu hàng con, không đầu hàng, nhất định là không đầu hàng, thà chết, nhưng mà sử dụng tới cái vũ khí cuối cùng của mình thì mấy con sẽ thắng trận. Một cái người lính mà biết sử dụng vậy, Thầy nói người lính đó không thua đâu, mà đến khi mà mình có chết cũng chết trong anh dũng. Liệt sĩ mà, đâu có chết, chết không đầu hàng giặc. Thì Thầy nói tất cả những điều kiện mà Đức Phật dạy chúng ta là những cái loại vũ khí để mà đánh giặc sinh tử đó mấy con. Cho nên mình phải biết sử dụng tới cuối cùng.

Con hỏi gì con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con ngồi Định Niệm Hơi Thở thì lúc đầu hơi thở bình thường nhưng về sau nó cứ nhẹ dần, nhẹ dần và nó cứ thưa dần, nhẹ dần ; thưa dần, nhẹ dần rồi một lúc lâu thì nó lại trở lại bình thường.

[Thầy]: À, không sao hết con. Đó là những cái trạng thái, nó lần lượt nó thay đổi hơi thở, tức là nó thay đổi cái tâm con, rồi bắt đầu nó trở lại bình thường, rồi nó lại nhẹ dần, nhẹ dần, nhẹ dần, nó đi như vậy không có sao. Con cứ lưu ý nó, con cứ để ý thấy cái sự thay đổi của nó nhưng mà con để ý bằng cách là các con chú ý vào cái pháp tu, hơn là chú ý cái hơi thở, nhưng vẫn biết cái sự thay đổi của nó. Trong thân chúng ta tu tập, nó là cái sức tỉnh thức rồi, nó râm ran, nó có gì nó xảy ra chúng ta đều biết hết, xảy ra đều biết. Chúng ta ngồi đây chúng ta biết thân của chúng ta: an hay không an chúng ta đều biết hết.

Con sẽ gặp Thầy 6 giờ kém phải không con? Con xin gặp Thầy phải không con? Rồi, được rồi. Tối giờ đó sẽ gặp Thầy được, không có sao đâu.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không con? Nếu mà không hỏi ráng nỗ lực về làm bài, làm cho xong những cái bài này cho xong. Nhớ lập thành cái dàn bài đảng hoàng rồi làm cho nó đúng mấy con. Chứ làm không đúng sau này mấy con xả tâm rất khó con. Mất công Thầy lại dạy cách thức xả tâm

nữa thì rất cực Thầy. Thay vì mấy con thông suốt được người nào thì đỡ cho Thầy người nấy. Còn nếu mấy con không thông suốt, tức là qua những cái bài của mấy con thì Thầy biết cái người nào rồi, thì lúc bây giờ Thầy sẽ trực tiếp Thầy giúp đỡ mấy người đó. Còn mấy con mà làm, có khả năng làm, mấy con làm được thông suốt nó đỡ Thầy rất nhiều. Bởi vì tự mấy con đã có cái tri kiến đúng cách thức quán của nó rồi, thì Thầy rất đỡ.

Thầy biết rằng bây giờ Thầy dạy mấy con tu, rồi mấy con dùng cái đó, cái tri kiến của mấy con mấy con đi xoáy vào những cái niệm để mấy con ly, mấy con từ bỏ, mấy con xả được cái niệm, cái ác pháp đó ở trong tâm của mấy con, thì đỡ Thầy rất nhiều.

Còn những người nào mà quá yếu, Thầy phải đến trực tiếp họ, để khi mỗi cái niệm mà nó xảy ra, hoặc là thân họ bị cảm thọ gì đó họ đến thì Thầy phải trực tiếp hướng dẫn cho họ cách thức để cho họ có cái trí tuệ, cái thắng tuệ của họ, chứ không khéo cái liệt tuệ của họ không đủ khả năng để mà xả cái niệm đó. Cái liệt tuệ thì nó không đủ khả năng để xả đâu. Vì những người yếu kém thì phải có Thầy giúp đỡ họ. Từ cái chỗ mà thắng tuệ của Thầy, Thầy chuyển sang

cho người đó để họ dùng cái thặng tuệ đó, mà lần lượt từng cái niệm họ xả được. Rất là cực Thầy chứ không phải không. Bởi vì Thầy phải mớm từng **ngụm**, cũng như một cái con chim nhỏ.

Một con chim mạnh, thì bà mẹ đó, con chim mẹ đó nó chỉ tha mồi về nó cho ăn. Nhưng mà con chim bệnh thì cực con chim mẹ, nó cực lắm mấy con, nó phải cực hơn. Thì mấy con mà liệt tuệ như con chim bệnh rồi. Cho nên cái người mà chăm sóc cho mấy con tu, người ta phải mớm cho các con từng cái tri kiến, từng cái hiểu biết, từng cái cách hành để cho mấy con xả tâm. Chứ không khéo mấy con liệt tuệ, mấy con bị ức chế, ức chế thì mấy con sẽ lọt vào trong cái thiền tưởng mất đi. Cho nên vì vậy mà Thầy phải cực khổ nhiều.

Còn mấy con có cái tri kiến quán đúng cách rồi thì nó đỡ Thầy, bởi vì tự mấy con đã xả được rồi. Còn cái liệt tuệ thì rất khó, Đức Phật nói liệt tuệ thì thôi, cái người này khó tu lắm rồi. Cho nên cái thặng tuệ thì nó dễ tu mà cái liệt tuệ thì nó khó. Mà bây giờ không lẽ bỏ mấy con sao? Mấy con bỏ hết một cuộc đời cũng quyết tâm tu giải thoát mà. Nhưng mà cái nghiệp của mấy con nặng,

cho nên mấy con mang cái liệt tuệ. Và đồng thời mấy con thấy những người người ta có duyên phước, người ta có phước, người ta được học hỏi đến nơi, đến chốn. Người ta triển khai cái kiến thức người ta đến nơi, đến chốn, bây giờ người ta dề dàng.

Còn mấy con không có đủ phước, mấy con mới học có lớp hai, lớp ba, lớp năm gì đó, rồi cuộc đời. Bởi vì gia đình mình nghèo mà. Do đó mình sống ở trên cuộc sống đi lính, hoặc là làm cái này, cái kia. Rồi cuối cùng bây giờ ham tu là vì thấy cuộc đời khổ quá. Mà bây giờ cái trí tuệ của mấy con vậy, bây giờ một người hướng dẫn người ta nữ nào người ta bỏ mấy con bơ vơ sao? Ở nói thôi liệt tuệ, thôi đời sau đi. Sinh ra làm cái thân khác đi, rồi nó có cái thắng tuệ rồi mới tu. Trời đất ơi, biết đời sau tui sinh ra nó thắng tuệ hay nó liệt tuệ nữa, nếu đời nay tui không có làm đủ cái phước, tui sinh nhằm cái bà đi ăn xin ngoài chợ. Trời đất ơi, bà ngủ hè, ngủ phố, mà tui giờ con bà nữa thì chắc chết, tui chỉ còn móc bọng thôi, làm sao mà đi học được phải không con? Biết đâu.

Mà đời nay, bây giờ tui vẫn còn duyên tui gặp được Phật pháp mà bây giờ cái trí tuệ

tôi nó kém quá, vì vậy tôi mong Thầy giúp đỡ cho con, để con xả được cái tâm con chớ, phải không? Nhưng mà nó liệt tuệ thì nó khó. Vì vậy mà Thầy phải mớm từng cái tri kiến của Thầy cho mấy con, để mà giúp cho mấy con tu tập được. Thì mấy con thấy rằng, cái người Thầy người ta tu chứng, người ta có cái kinh nghiệm, chứ còn cái người mà không có tu chứng họ không biết cách này họ làm đâu. Họ chỉ đầu hàng thôi. Mấy con liệt tuệ thôi.

Bây giờ mấy con đi xuống kia mấy con học lớp 1, lớp 2, lớp 3, lớp 4 trở lại đi. Chừng nào mấy con làm cho được luận. Mấy con được suy nghĩ được. Trời ơi, cái kiểu mấy con mà đi học được thì Thầy nói thôi chắc tới chết mất rồi, còn cái gì đâu mà đến đây. Cho nên nó khó mấy con, không phải dễ đâu. Nhưng mà Thầy không bỏ mấy con đâu. Người già Thầy không bỏ cái người già, Thầy thấy thời gian ngắn. Mà người còn trẻ khỏe mà liệt tuệ Thầy cũng không bỏ đâu mấy con. Thầy sẽ hướng dẫn, sau khi mấy con tu rồi, mấy con viết cái bài luận rất hay. Thầy hứa với mấy con mà.

Cũng như một cô giáo mà cầm cái tay của mấy em mới vô lớp một, tập cho nó

viết từng chữ nắn nót. Thì mấy người liệt tuệ là mấy người Thầy phải tập cho mấy con nắn nót như một cô giáo dạy lớp mẫu giáo, như một cô giáo dạy lớp một, để hướng dẫn mấy con đi từng bước. Nó cực, nhưng điều kiện phải thương yêu. Cái lòng thương yêu của Thầy đối với mấy con là thương yêu cái con người của các con nó sanh ra được làm người, thương yêu được cái thân mạng của mấy con, quý lắm mấy con. Mà mấy con lại được gặp lại Phật pháp thì không nên bỏ mấy con chút nào, phải dẫn dắt. Trừ ra mấy con thấy mấy con tu không được mấy con bỏ mấy con đi thôi. Chứ còn thật sự mấy con quyết tâm thì Thầy sẽ hướng dẫn tới nơi, tới chốn, Thầy không bỏ người nào hết.

Trừ ra mà Thầy thấy cái duyên Thầy không đủ, Thầy giao lại cho những đàn anh mà tu xong, hãy giúp đỡ đàn em. Trong những cái liệt tuệ như vậy hãy giúp đỡ, Thầy đi chúc, rồi Thầy ra đi. Thì cái đàn anh của mấy con, họ sẽ tu xong họ sẽ giúp mấy con. Còn Thầy, bởi vì Thầy thấy cái duyên mình hết rồi mình phải đi, thì do đó Thầy phải bỏ mấy con, chứ còn không thì Thầy hoàn toàn Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con đi tới nơi, tới chốn chứ Thầy không bỏ. Với lòng thương

yêu của Thầy mà. Thầy không bỏ mấy con, cho nên mấy con phải ráng cố gắng tu. Chứ còn mấy con không tu thì Thầy không làm sao được, nghĩa là mình phải tự thấp đức lên đi.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không con?

Cho nên khi mà Thầy đọc lại những cái bài của mấy con viết, Thầy rất mừng, rất mừng mấy con có cái khả năng viết, có khả năng tư duy, thì Thầy muốn mấy con tư duy đúng theo những cái dàn bài đúng. Thầy muốn mấy con làm đúng để mấy con xả tâm, cho nên Thầy nhắc nhở mấy con đừng nhắc những lỗi lầm của người khác, vì mình là người đang tu. Thì những cái bài mấy con rất là đẹp đẽ, rất hay. Những bài đó rất tuyệt vời. Nghĩa là mấy con tránh được những lỗi lầm đó là mấy con đã hay nhất. Còn mấy con nhầm trong cái lỗi lầm đó thì mấy con không hay.

Mặc dù ở đây nam cũng vậy, nữ cũng vậy mấy con, Thầy nói thật, muốn xây dựng cho mấy con trở thành những con người hoàn toàn, toàn thiện pháp, không có chút nào hết. Nghĩa là mấy con có gì đi nữa, mấy

con nhớ là mình ở đây mình xả tâm, và mình học tâm Từ bi, mình thương yêu nhau, không có còn chỗ nào mình ghét ai nữa hết. Mình không thấy những cái nhỏ nhặt của họ đâu, mình mong họ cũng sẽ có ngày, ước nguyện sau họ cũng tu được giải thoát như mình. Điều đó là điều, cái tâm rộng lớn như vậy, điều đó là điều mơ ước của Thầy. Trong huynh đệ của các con, đều là có sự thương yêu để giải thoát, đừng có ghét một người nào hết, hãy xả bỏ, hãy tha thứ lỗi lầm của kẻ khác mà mình thương yêu. Mình thương yêu để mình được giải thoát, mình thương yêu để mình làm chủ được bốn sự đau khổ của chính bản thân mình. Cho nên Thầy cho Tứ Vô Lượng Tâm là như vậy. Dù ít, dù nhiều mấy con cũng phải học Tứ Vô Lượng Tâm. Nghĩa là mấy con, dù mấy con tu Tứ Niệm Xứ, dù mấy con tu tâm Xả nhưng vẫn mấy con được làm những cái bài từ, bi, hỉ, xả. Dù ít, dù nhiều mấy con cũng thấy được lòng thương yêu của mình có ở trong những cái bài viết của mấy con. Chứ mấy con nghĩ rằng tui không tu tâm đó tui không từ bi ai nữa hết, chắc chắn là ra ăn thua đủ hết. Như vậy thì mấy con không được. Mình không tu cái tâm Từ, tâm Bi mình, mình tu tâm Xả

hoặc là tu Tứ Niệm Xứ nhưng tâm hồn mình vẫn phải thương yêu, vẫn phải có từ, bi trong đó mấy con. Như vậy mới đúng là cái người đệ tử của Thầy.

Con hỏi gì con?

[Tu sinh]: Con hỏi, thí dụ như cái câu chuyện mà con ví dụ đó, nó có nằm ở trong cái thiền thất. Một cái câu chuyện giữa hai người đánh nhau, có vị đạo sư đứng ra dàn xếp, như vậy là cái câu chuyện nó được... Còn lòng bi cái vị đạo sư đó ra. Con viết như vậy có được ...

[Thầy]: Được, cái đó là con nói về tâm bi thì cái đó nói được.

Đó, bây giờ mấy con hỏi gì nữa không, hết rồi. Bây giờ về làm bài đi con

210-(LCK-088A)

*** Áp dụng triển khai tri kiến trong Lớp Chánh Tư Duy**

*** Vấn đạo Tứ Vô Lượng Tâm**

*** Giới luật nghiêm chỉnh**

Hôm nay, mấy con thưa hỏi Thầy về vấn đề làm bài hoặc là tu tập. Tu tập có cái gì trở ngại gì thì thưa hỏi Thầy. Thì chúng ta sắp sửa còn mấy bài nữa là chúng ta vào cái lớp Chánh tư duy, dùng tư duy suy nghĩ để xả tâm mình, để đi đến chỗ rốt ráo. Tức là cái Định vô lậu chúng ta đã từng áp dụng, triển khai cái tri kiến của chúng ta trong cái lớp Chánh kiến.

Hôm nay, chúng ta còn một vài bài nữa là chúng ta xong. Làm sao viết cho đầy đủ, chứ nếu không đầy đủ tới chừng vô áp dụng cái lớp Chánh tư duy thì chúng ta bị ức chế đó. Cho nên phải viết cho đầy đủ, viết cho đúng, viết sai thì cũng không xả tâm được. Bởi vì cái quan trọng là ở chỗ Chánh tri kiến của chúng ta. Nếu mà cái Chánh tri kiến mà

nó không thông suốt thì nó bị tà kiến. Vì vậy mà chúng ta nói xả chứ sự thật chúng ta bị ức chế. Cần phải thông suốt, thấu triệt được cái lý như thật của Phật Pháp thì chúng ta mới có thể xả tâm được. Cho nên cố gắng, những bài vở mà của các con đã tư duy, suy nghĩ viết ra, đúng tụi con sẽ thấy nó đã xả rất nhiều. Mặc dù chúng ta chưa áp dụng, nhưng chúng ta thấy khi mà hiểu biết thì chúng ta xả rất nhiều những chướng ngại pháp đến với tâm chúng ta, chúng ta thấy nó bình thường, làm chúng ta rất an ổn. Đó là nội cái lớp Chánh kiến thôi mà chúng ta cũng thấy tâm mình đã xả rất nhiều rồi.

Mà nếu bước qua cái lớp Chánh tư duy, từ cái tư duy ở trên tư duy để xả những ác pháp, để ngăn và diệt ác pháp trong thân tâm của chúng ta. Thì nếu mà không thông suốt thì chúng ta bị ức chế, mà thông suốt thì húng ta thấy nó thanh thản, an lạc, vô sự một cách cụ thể, rõ ràng. Và từ đó cái thời gian kéo dài từ một giờ đến 12 tiếng đồng hồ rất dễ dàng, không còn khó khăn như trước kia nữa. Vì chúng ta ức chế mà chúng ta không thể kéo dài cái thời gian thanh thản, an lạc, vô sự dài được, và vì ức chế mà tâm chúng ta vẫn bị hôn trầm, thùỵ miên

rất nhiều. Vì chúng ta phải dụng công, dụng công cho nên nó mệt mỏi, do đó mà chúng ta bị hôn trầm, thùy miên.

Còn trái lại, chúng ta xả được tâm thì chúng ta không có mệt nhọc, không có dụng công nhiều. Chỉ cần cái tri kiến chúng ta hiểu biết, hiểu biết thấu triệt như thật các ác pháp thì chúng ta đã xả tâm rồi. Do đó chúng ta không có vận dụng cái công sức của mình nhiều để mà tu tập. Vì vậy mà hôn trầm, thùy miên giảm. Và đồng thời đi cuối cùng thì chúng ta hoàn toàn không có cái buồn ngủ, không có hôn trầm, thùy miên, tức là chúng ta không có trạng thái lười biếng, si mê của cái trạng thái hôn trầm, thùy miên nữa. Từ đó nó rất là tỉnh táo, nó rất là đem lại cho chúng ta rất là sáng suốt. Cho nên mọi sự kiện xảy ra chúng ta vẫn thấy mình hoàn toàn bình an, cho nên cố gắng. Nếu mà học có căn bản từng lớp một thì chúng ta sẽ thấy được sự giải thoát rất cụ thể và rõ ràng. Từ chỗ không hiểu chúng ta đi đến chỗ hiểu, từ chỗ hiểu đi đến chỗ giải thoát, nó không xa. Bởi vì đó là tri kiến giải thoát.

Chúng ta tu bằng cái hiểu biết, chứ không phải tu bằng cái ước chế, phải hiểu như

vậy. Cho nên sắp sửa chúng ta còn không bao lâu mà chúng ta tiến tới cái lớp Chánh tư duy để áp dụng vào đời sống của chúng ta từng tâm niệm, để đem lại sự thanh thản, an lạc, vô sự cho sự tu tập của chúng ta kết quả sự giải thoát của sự giải thoát hoàn toàn.

Hôm nay, các Thầy, các Phật tử có điều gì hỏi cần thiết trên sự tu tập của chúng ta, cần thiết để lập thành cái dàn bài, để viết không sai, để quán xét một điều cần hiểu biết mà nó không đi lệch đường, không lộn đi, lộn lại. Cần thiết phải thưa hỏi kỹ trong vấn đề tu tập. Vậy ai có hỏi điều gì cứ thưa hỏi Thầy

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Thầy cho cái dàn bài của tâm xả, con chưa có tận tường lắm.

[Thầy]: Ở đây có hai câu hỏi:

[Hỏi]: Hình như là tâm Bi có hai phần, thương xót nỗi khổ đau bất hạnh của chúng sanh và thương xót nỗi hạnh phúc của chúng sanh.

[Thầy đáp]: Không phải thương xót cái nỗi hạnh phúc của chúng sanh mà hoan hỉ cái nỗi vui mừng, hạnh phúc của chúng sanh thì mới đúng, chứ không có thương xót.

Thấy người ta vui mà thương xót. Thương xót có nghĩa là đau xót. Cho nên không thể nói thương xót chúng sanh trong hạnh phúc của chúng sanh được. Mà chúng sanh trong cái nỗi đau khổ thì nói thương xót, các con hiểu không? Mà trong khi thương xót cái nỗi hạnh phúc của chúng sanh thì không có nói thương xót nỗi hạnh phúc. Chữ xót con dùng chỗ này không đúng mà hoan hỉ, vui vẻ với cái sự an vui của chúng sanh, của người khác, vật khác. Hoan hỉ, cái đó là tâm hỉ rồi. Khi thấy chúng sanh trong cái hạnh phúc, an vui thì mình hoan hỉ.

Còn mình tu tập tâm Từ thì không có làm cho hạnh phúc đó bị mất, cái hạnh phúc của chúng sanh đang an vui đó, mình đừng có làm cho bị mất thì đó là tâm Từ. Còn cái tâm mà thấy chúng sanh được an vui, hạnh phúc thì mình hoan hỉ chứ không có thương xót mà hoan hỉ, con lầm chữ hoan hỉ với thương xót.

[Tu sinh]: Kính thư Trưởng Lão, tại vì trong tập Văn Hóa Phật Giáo Truyền Thống của Trưởng lão có đề thương xót hạnh phúc của chúng sanh mà. Cái đó là lời Phật dạy, nhưng mà sự thật dùng cái chỗ thương xót

thì nó không đúng mà phải là hoan hỉ mới đúng. Cái đó là dùng chữ lầm thôi. Cho nên chữ thương xót nổi hạnh phúc của chúng sanh, chữ “xót” có cái nghĩa là đau đớn, đang đau đớn, mình thương xót. Cho nên chỗ này là hoan hỉ hạnh phúc chúng sanh mới đúng.

[Tu sinh]: Vậy là ở trong tập sách đó là đánh lộn chữ đó Trưởng lão?

[Thầy]: Đánh lộn đó con, đánh lộn chứ không đúng, hoan hỉ chứ không phải là thương xót.

[Tu sinh]: Cho nên con đọc con thấy sao lại là thương xót cái nổi hạnh phúc của chúng sanh

[Thầy]: Cho nên đó là những cái sót của những cái từ mà dùng đó con, nó không có đúng. Bởi vì làm sao mà xót được, thương xót làm sao, trong khi người ta vui vẻ. Thấy người ta vui cười mình thương xót là không đúng. Bởi vì thấy người ta đau khổ là mới thương xót. Cho nên nhiều khi mình dùng chữ, mình thiếu suy nghĩ một chút thì nó sai hoặc là khi mà đánh vi tính thì mình thiếu sót hoặc là không đúng vậy thôi. Cho nên khi mà mình phân tích cho kỹ thì mình mới thấy rõ được cái này chứ không khéo thì

không thể rõ được.

Cho nên thương xót nỗi khổ của chúng sanh là đúng, bởi vì chúng sanh đang khổ, mình thấy xót xa quá, mình thấy quần quai trên cái đau thương thì đó là thương xót. Còn bây giờ người ta vui cười mà mình thương xót họ làm sao được. Người ta cười vui mà người ta hạnh phúc, người ta không có khổ thì đó là mình hoan hỉ. Mình thấy người ta vui mừng thì mình thấy mình hoan hỉ. Cũng như người trúng vé số mà nói tôi thương xót cái người trúng vé số thì không được, tôi hoan hỉ anh sao mà có dịp may quá, lại trúng được vé số như thế này, anh trang trải được nợ nần, anh sắm được nhà cửa ruộng đất, tôi hoan hỉ, tôi thấy thoát ra cái sự khổ đau nghèo túng của anh rồi, đó là tui vui mừng, vui mừng với anh, tui chúc anh mãi mãi được vui vậy hoài thì đó là mình vui mừng ở trong cái hạnh phúc của người khác. Do đó thì con gặp trường hợp đó con hỏi để cho mình viết cho rõ chứ không khéo mình lại bị lầm mất, lầm dùng từ.

Đó thì ở đây còn ai hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Thầy đọc câu hỏi Tu sinh]: Câu hỏi

con như thế này: Bạch Thầy, con xin hỏi khi con xuất gia con có phát nguyện, sau khi con bỏ thân này con xin làm đệ tử của ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát thành tựu không hai?

[Thầy trả lời]: Ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát là nó thuộc một vị Bồ Tát ở bên Đại Thừa, để độ vong linh của người chết ở dưới địa ngục. Thì đó là cái nghĩ tưởng của bên Đại Thừa. Cho nên con muốn làm đệ tử của ngài thì cũng tốt, là luôn lúc nào cũng phải đi độ vong hồn của người chết. Nhưng mà theo Thầy thiết nghĩ đó làm một vị thần bên Bà La Môn mà được đưa vào để cứu độ vong hồn của những người chết mà biến thành Địa Tạng Vương Bồ Tát. Nhưng Địa Tạng Vương Bồ Tát người ta nói đó là ngài Mục Kiền Liên.

Ngài Mục Kiền Liên Tu Hành mà vì phát nguyện tâm của mình thành Địa Tạng Vương Bồ Tát. Nhưng mà sự thật Mục Kiền Liên là đệ tử của Đức Phật. Ngài cứu độ mẹ mình mà sau này viết thành bộ kinh ở bên Đại Thừa, kinh Vu Lan Bồn. Cho nên trong trong cái vấn đề của kinh sách Nguyên Thủy và Đại Thừa nó hay sai khác. Người ta lấy ngài Mục Kiền Liên mà người ta nói ngày

Mục Kiên Liên đi xuống địa ngục. Khi mà chúng được Tam Minh, rồi đi xuống địa ngục mới thăm mẹ. Khi thấy mẹ ở trong cái địa ngục Ngã quỷ, địa ngục đói, rồi lấy cơm cho mẹ ăn mà mẹ ăn không được cho nên mới về mới xin Phật để cứu mẹ mình. Cho nên Đức Phật mới dạy cho ngài Mục Kiên Liên là xin Tứ Sự để cúng dường trai tăng cho chư tăng. Nhờ công đức tu hành trong ba tháng hạ. Do đó nhờ công đức đó của ngài Mục Kiên Liên mà cứu độ mẹ mình thoát địa ngục.

Thì đây là cái vấn đề của Phật giáo Đại Thừa đặt ra, nó không có đúng cái điều kiện của Phật giáo Nguyên Thủy. Bởi vì Phật giáo Nguyên Thủy thì tự ai cũng phải cứu lấy mình, tự thấp đuốc lên đi. Cho nên do đó mà con đọc kinh sách đó con thấy cái tâm nguyện của Địa Tạng Vương Bồ Tát quá lớn, độ chúng sanh, độ những linh hồn ở dưới địa ngục chừng nào tất cả những cái linh hồn của người chết ở trong địa ngục mà thoát ra khỏi hết thì ngài mới thành Phật. Còn không thì ngài luôn luôn làm Bồ Tát để độ tất cả các linh hồn người chết. Thì đó là cái ước nguyện của một vị thần ở bên Bà La Môn như vậy chứ, còn bên Nguyên Thủy thì không có, không có điều đó.

Mà con muốn làm đệ tử của ngài mà độ những linh hồn vậy thì tốt chớ không có sao, đó là những tâm nguyện tốt. Nhưng con đường nào mà con sẽ, con cái nguyện như vậy nhưng mà con đường nào con đi đến để mà con làm đệ tử của Ngài, thì ở trong kinh Địa Tạng không có dạy, chứ nếu mà dạy thì con cũng có thể làm được. Nhưng mà vì không có dạy, cho nên vì vậy mà con không có biết cách con đi đến.

Vậy thì tốt hơn hết, theo Thầy thiết nghĩ con hãy tu, hãy tu cho mình làm chủ được sanh, già, bệnh, chết. Con sẽ chứng quả A La Hán từng đó con có đủ Tam Minh, con mới quán xét con có duyên độ với chúng sanh, những cái linh hồn chết dưới địa ngục hay không. Chừng đó có đủ Tam Minh con quan sát coi ở chỗ nào mà gọi là địa ngục, chỗ đó có linh hồn của người bị giam cầm ở đó hay không? Nếu quả chẳng có thật thì cái ước nguyện mà con làm, con sẽ ước nguyện làm đệ tử của ngài Địa Tạng thì chắc chắn nó sẽ đạt thành. Còn nếu khi con có Tam Minh, con quan sát mà thấy không có, thì chắc chắn là con sẽ biết rằng ngài địa tạng có thật hay là không có thật và linh hồn của người chết có thật hay là không có thật thì

chùng đó thì con sẽ tự giải quyết được cái điều ước nguyện của con.

Còn bây giờ thì phải ráng tu, ráng tu để cho mình xả được tâm, ly tham, sân, si, làm chủ được sanh, già, bệnh chết. Thì khi mà làm chủ sanh, già, bệnh chết thì con có đủ cái đạo lực, con sẽ dùng cái Tam Minh, tức là con dùng cái Thiên Nhãn Minh con quan sát coi cảnh địa ngục ở đâu và ở đó có vị Địa Tạng Vương Bồ Tát hay không? Khả năng của con con tu tập là thấy được điều đó và cái nguyện của con sẽ thành làm đệ tử của ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát, thì bây giờ con sẽ làm Địa Tạng Vương Bồ Tát chứ không làm đệ tử của ông ta nữa, con hiểu không? Tự con xách phước đi xuống đó mà rước linh hồn, rồi hướng dẫn cho họ để họ thoát khỏi cảnh địa ngục thì con ráng mà tu đi rồi con sẽ đạt được cái ý nguyện, cái ước nguyện đó.

[Thầy đọc câu hỏi]: Thầy, con sẽ xin Thầy để cho gặp riêng để hỏi về pháp môn Tứ Niệm Xứ và con muốn học cái tu pháp Tứ Niệm Xứ.

[Thầy đáp]: Thầy sẽ chỉ dạy, con lớn tuổi rồi, cũng ngay từ trên pháp Tứ Niệm Xứ

mà tu tập. Nếu mà cố gắng tu tập thì tâm con sẽ thanh thân, an lạc, vô sự thì chừng đó con sẽ thấy pháp môn Tứ Niệm Xứ thật là vi diệu. Thầy sẽ có một thời gian, Thầy sẽ dành riêng gặp riêng con để dạy con tu pháp này.

À lúc mà 2 giờ chiều nay, con sẽ gặp Thầy tại tổ đường tại đây. Thầy sẽ dạy con về tu pháp Tứ Niệm Xứ

[Thầy đọc câu hỏi Tu sinh]: Cho con xin hỏi một câu hỏi. Xả lạc có phải lạc của Bảy Giác Chi không? Xả khổ có phải là Khổ Đế trong Tứ Diệu Đế không? Xả niệm thanh tịnh có phải là tu tập Từ, Bi, Hỷ, Xả không? Bạch Thầy, xin Thầy chỉ dạy cho chúng con được rõ, để con làm bài cho được tốt. Kính xin Thầy hoan hỉ cho.

[Thầy]: ở đây xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh đó là một cái câu tác ý của Tứ Thiền. Khi chúng ta muốn nhập Tứ Thiền thì chúng ta trạch pháp cái câu này, thì trạch pháp câu này thì nó thuộc về Trạch Pháp Giác Chi. Khi mà chúng ta có Tứ Thần Túc thì cái câu này là Trạch Pháp Giác Chi. Mà chưa có Tứ Thần Túc thì câu này chỉ là câu Trạch Pháp Giác Chi của Pháp Giác Chi

chứ không phải Năng lực của Giác Chi. Con phân biệt rõ chỗ này.

Xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh. Xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh tức là xả cái cảm thọ của mình. Cảm thọ nó có 3: thọ lạc, thọ khổ, thọ bất lạc bất khổ. Cho nên xả lạc là thọ lạc, mà xả khổ là thọ khổ mà xả niệm thanh tịnh là thọ bất lạc, bất khổ, con hiểu chưa? Cho nên ở đây xả được cái này thì chúng ta sẽ nhập Tứ Thiên.

Hỏi: Cho nên xả lạc có phải lạc của Bảy Giác Chi?

Đáp: Không phải, không phải là lạc của Bảy Giác Chi mà của cảm thọ: thọ lạc, thọ khổ, thọ bất lạc bất khổ. Còn cái lạc của Thất Giác Chi là cái lạc do các pháp mà tu, thì như bây giờ chúng ta tu cái hoan hỷ, nó làm cho mình có cái trạng thái an lạc ở trong đó thì đó là pháp Bảy Giác Chi. Mới bắt đầu chúng ta tu là bảy pháp Giác Chi. Nhưng mà Bảy năng lực của Giác Chi thì cái lạc này là lạc của lý dục sanh hỷ lạc.

Hỏi : Xả khổ có phải Khổ Đế Tứ Diệu Đế không?

Đáp : Khổ Đế Tứ Diệu Đế là đức Phật

Chỉ chỉ cho cái chân lý, cái sự thật của cuộc đời con người là khổ như vậy, như vậy thì nó là cái chân lý của đời người. Còn xả khổ ở đây là cái trạng thái đau khổ của cảm thọ, con hiểu không? Con cái kia nói để chúng ta biết rằng : ở bây giờ có cái sự trong gia đình có người đi xa, có người chết đó là cái khổ biệt ly hoặc là đói không có cơm ăn thì nó là khổ về cảnh đói hoặc là trong gia đình có người đau thì mọi người cũng đều khổ nhưng mà khổ vì lo, còn cái người đau vì cái sự đau đó là khổ. Cho nên là khổ cảm thọ chứ không phải là Khổ Đế.

Khổ Đế là chỉ cho tất cả những cảm thọ, những sự kiện xảy ra làm cho người ta bất an thì đó là khổ, khổ của Tứ Diệu Đế.

Xả niệm thanh tịnh, như hồi nãy Thầy nói xả lạc, xả bất lạc, bất khổ đó là cũng cảm thọ. Cho nên nó không phải là từ, bi, hỉ, xả. Từ, Bi, Hỉ, Xả là pháp duy nhất để chúng ta thực hiện đi đến cứu cánh, giải thoát hoàn toàn. Cho nên chữ xả ở đây chỉ là nó nằm ở trong cái xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh. Tức là xả lạc, xả khổ, xả bất lạc bất khổ chứ không có gì hết. Đó là cái cảm thọ

của chúng ta. Còn Từ, Bi, Hỉ, Xả là cái pháp môn để chúng ta tu tập đi đến rốt ráo, pháp môn độc nhất. Cho nên nó thực hiện cái tâm Từ, thực hiện cái tâm Bi, thực hiện cái tâm Hỉ, và thực hiện cái tâm Xả. Cho nên chữ xả niệm thanh tịnh không có nghĩa là từ, bi, hỉ, xả. Cái xả này không giống với xả niệm thanh tịnh đâu.

Bởi vì cái Xả của từ, bi, hỉ, xả Tứ Vô Lượng Tâm là nó xả toàn triệt. Tất cả các cái pháp nào mà đụng đến thân nó, nó đều xả hết. Xả các pháp ác có, xả các pháp thiện có, nó hoàn toàn nó ở trong thanh thân, an lạc, vô sự. Nó không có, ở trong đó nó ở bây giờ toàn bộ nó là cái xả của từ, bi, hỉ, xả - Tứ Vô Lượng Tâm đó, là xả vô lậu. Còn cái mà xả mà còn hữu lậu đó thì nó còn trạng thái an ổn, còn trạng thái thiện-ác, nhưng đều hoàn toàn còn hữu lậu. Còn cái xả của từ bi nó đi đến cuối cùng là xả vô lậu. Mà vô lậu thì nó là thanh thân, an lạc, vô sự, nó không còn lậu hoặc nữa. Thì đó là xả vô lậu. Mục đích nó đi từ cái thấp của cái xả của những pháp ác. Như bây giờ chúng ta giận hờn thì chúng ta tư duy, quán xét, rồi chúng ta xả cái tâm giận hờn của mình. Mình lo lắng, mình buồn rầu thì mình xả cái sự lo lắng, buồn rầu.

Mình có cái vật chất, của cải, tài sản, thậm chí như cái bát, mình có cái bát mà mình đi khát thực mà có người đến xin, mình cho liền, mình không có dự dự thì đó là mình xả, đó là cái Tâm Xả Vô Lượng. Nghĩa là cái gì mình cũng xả hết. Thân mình đau nhức mình cũng xả luôn, mà xả đau nhức bằng cách nào? Bằng phương pháp hẩn hời rõ ràng gọi là xả.

Ví dụ như, con nương vào cái hơi thở con tác ý: *an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Khi mà tác ý như vậy thì cái cảm thọ trên thân con nó không còn tác động được nữa, cũng là xả đó. Thay vì mình nói đây là Định Niệm Hơi Thở mà mình tập cho an trú cái thân của mình nó không còn bị đau hoặc là trên Tứ Niệm Xứ. Trong khi mà áp dụng cái phương pháp đó **gọi là trên thân quán thân để khắc phục tham ưu**, thì nó khắc phục tham ưu, nhưng mà đứng ở trên tâm xả thì tôi thấy tôi xả cái khổ của tui nè, tôi xả bỏ ra. Thì đó là đứng trên góc độ xả, cái gì nó cũng xả. Nhưng nó biết cách sử dụng các pháp, nhưng mà thực hiện tâm xả. Cho nên nó là pháp độc nhất.

Khi mấy con viết một cái bài nói về Tứ Vô Lượng Tâm mà nói về tâm Xả. Mà trong khi con viết Thầy đọc cả tập giấy này qua tập giấy khác, Thầy biết các con có cái nhân duyên với tâm xả. Bởi vì dòng tư tưởng của mình nó thể hiện qua cái tâm của mình, nó nói lên cái dòng xả. Do đó Thầy biết rằng con nên ôm pháp xả này mà đi vào. Bởi vì cái sự thông suốt về tất cả các pháp mà bằng cái hướng xả, thì như vậy con có nhân duyên và đặc tướng với nó thì con ôm pháp xả con đi vào thì nó xả sạch và cuối cùng thì giải thoát.

Đó thì Thầy giải thích như vậy thì con sẽ không có hiểu lầm lạc và làm bài rất đúng

[Thầy đọc câu hỏi]: Khi mà quán xét những cái niệm đó làm cho tâm mình ưu phiền, bất an không còn nữa thì có thể dùng câu tác ý Định Niệm Hơi Thở “an tịnh thân hành”

[Thầy]: Thật sự ra khi tâm con mà đã quán xét mà cái niệm ưu phiền bất an đó không còn thì con dùng. Trừ ra nó còn phiền não, nó còn đau khổ trong tâm con mà con nghĩ nó không có hết, tư duy, suy nghĩ mà không xả được thì bắt đầu con dùng

cái Định Niệm Hơi Thở “*an tịnh tâm hành* tôi biết tôi hít vô, *an tịnh tâm hành* tôi biết tôi thở ra” rồi con nương vào đó con tác ý ra thì cái tâm con nó được an trong cái lúc mà con tu tập cái pháp đó thôi. Nhưng mà khi xả ra con lại tư duy, quán xét lần nữa. Thì cứ lần lượt như vậy thì cái tâm con nó càng lúc nó đi sâu vào cái chỗ niệm, con thấy bình thường không còn thấy phiền não, đau khổ nữa thì coi như nó trở về an ổn rồi, thì đó là con đã sạch. Còn nếu mà nó còn, con quán mà sao nó còn thì con nên dùng Định Niệm Hơi Thở, dùng cái đề mục “*An tịnh tâm hành*” thì để cho nó an con một lúc. Sau khi xả ra thì bắt đầu con trở về con quán lại nữa, con quán lại cái niệm phiền não của con để con xả cho được. Khi xả mà con thấy nó không còn, không còn buồn phiền nữa, thật sự nó thật sạch rồi thì con khỏi dùng Định Niệm Hơi Thở. Mà nếu chưa sạch thì con phải dùng Định Niệm Hơi Thở để an trú, chứ không nó giằng vặt con dữ lắm, không nhớ thôi, mà nhớ tới thì nó làm cho con khổ. Đó thì như vậy là con biết sử dụng pháp để giải quyết được tâm của mình. Vừa là cái Định Niệm Hơi Thở biết sử dụng lúc nào mà vừa là dùng cái pháp quán

ở trong cái tư duy nào để xả được cái tâm ưu phiền của mình thì nó mới đem lại sự an ổn. Cách thức áp dụng, áp dụng cả hai pháp.

Rồi, mấy con còn hỏi Thầy gì thêm không con ?

Chúng ta ở trong câu hỏi như thế này. Thầy sẽ đọc câu hỏi

[Hỏi]: Con xin thưa hỏi, có nhiều trường hợp người ta đang hạnh phúc, an vui nhưng là đang ở trong ác pháp, chúng ta có hoan hỉ với họ không? Ví dụ, người ta trúng số, rồi sắm xe đi chơi, bỏ bạch, vợ bé, nhậu nhẹt, bê tha cờ bạc. Vậy chúng ta nhìn sự việc đó với tâm nào?

[Thầy trả lời]: Bây giờ, ở đây chúng ta mới biết rõ, bởi vì một cái người mà tu theo Phật giáo người ta biết hoan hỉ, hoan hỉ trong thiện pháp chứ không phải hoan hỉ trong ác pháp. Ở bây giờ có cái người trúng vé số, người đó họ trúng vé số thì họ thanh toán được nợ nần, rồi họ trả hết những cái điều kiện gì, rồi họ rồi họ sắm sửa cho gia đình họ hoặc là cái tiền trúng vé số họ kinh doanh làm ăn để tiếp tục làm các điều thiện thì chúng ta sẽ hoan hỉ với những người đó thấy họ rất tội, họ là người lương thiện. Còn

ông này trúng vé số rồi, bắt đầu ông sắm xe hơi, rồi đi chơi bồ bịch, rồi bia ôm nhậu nhẹt, bê tha cờ bạc thì chúng ta không có mừng vui cái ông này mà thấy cái ông này đang đi vào trong hố thẳm của sự đau khổ, của chạy theo dục lạc. Hồi đó ông không có tiền ông có bê tha được. Bây giờ ông trúng vé số rồi bắt đầu ông bê tha. Như vậy thì đối với cái người tu theo Phật giáo chúng ta biết tu cái tâm hỉ là phải tâm hỉ ở trong cái niềm vui của thiện pháp chứ không phải tâm hỉ ở trong niềm vui của ác pháp.

Cũng như bây giờ cái hoan hỉ chúng ta là chúng ta ăn ngày một bữa mà chúng ta thấy từ sáng không đói, buổi chiều không đói thì chúng ta thấy rằng mình đã được ly dục ăn mà được cái sống như thế này tức là chúng ta hoan hỉ. Còn chúng ta thấy cái ông này sáng cũng ăn, trưa cũng ăn, chiều cũng ăn, tối cũng ăn, mình cũng thấy ông ta ổng cũng hoan hỉ lắm, ăn được mà ổng vui chứ gì. Nhưng chúng ta thấy ông này ở trong ác pháp đây, chút nữa rồi ông sinh bụng ông đau bệnh, đau ruột, hay đau gan này kia thì chắc chắn ông sẽ khổ. Như vậy là tôi không hoan hỉ với cái vấn đề ông ăn uống như vậy đâu. Ông hao tiền tốn của nhiều, ông ăn uống

cho đã ông thì có ngày ông cũng phải chết sớm thôi. Do đó tôi không có hoan hỉ với cái ăn uống của ông. Bởi vì cái ăn uống của một người tu là ăn uống ly dục, ly ác pháp. Còn cái người đời họ ăn uống chạy theo dục lạc. Cho nên coi chừng dục thì chúng ta sẽ ngăn chặn cái sự dục đó chứ không có thể để cho cái dục đó mà chúng ta vui theo cái dục đó.

Cho nên, tu cai tâm Hỉ chúng ta hoàn toàn ở trong cái trí tuệ để mà khởi sự hỉ đúng, hỉ trong vô lậu chứ không phải hỉ trong dục lậu. Cho nên cái hoan hỉ của đạo Phật - Tứ Vô Lượng Tâm hoan hỉ, nhưng hoan hỉ đúng. Nếu mà hoan hỉ sai thì chúng ta cũng chạy theo dục lạc mà vui vẻ thì chắc chúng ta cũng chết luôn. Tui vui ở trong cái dục lạc, tui kiếm vợ bé, vợ mọn chắc cái nhà tui cũng tiêu. Các con thấy điều đó rất nguy hiểm. Thì cũng vui nhưng mà vui trong dục lạc mấy con, vui đó là vui chết. Cho nên vì vậy chúng ta ngăn chặn những cái vui này.

Vì vậy mà cái người tu theo đạo Phật dù tu tâm Từ, nhưng mà chúng tôi biết tu tâm Từ như thế nào đúng, tu tâm Từ như thế nào sai. Người ta làm ác mà tui cũng từ trong đó thì chắc là tui cũng bị lôi trong

ác pháp. Do như vậy tui bi, tui cũng biết ở trong cái lòng bi của tui phải đúng lúc chứ không phải cái người ác. À, bây giờ thằng ăn trộm mà bắt bị ở tù mà biểu tui cũng khóc thương nó thì chắc chắn là xúi nó ăn trộm thêm. Cho nên nó không có bi như vậy được. Cho nên, mình phải tu theo Đạo Phật là phải trí tuệ, chứ không thể nào mà thiếu trí tuệ được. Nhớ như vậy, thì có những câu hỏi này chúng ta mới hiểu, để lần lượt chúng ta phan phui mà chúng ta viết bài cho nó đúng, chứ nếu không có hỏi như vậy thì chúng ta không biết, rồi chúng ta cái nào cũng hỉ, cái nào cũng cười hề hề hết đã, cái nào cũng tùy hỉ họ hết: xui khiến họ đi ăn trộm hoặc giết người đó là cái ác. Cho nên vì vậy mình phải biết cách, chứ không biết cách thì cái hỉ của mình nó là hỉ trong cái hữu lậu. Còn cái hỉ của mình đi đến rốt ráo là cái hỉ vô lậu hoàn toàn, hỉ trong niềm vui.

Cho nên, ví dụ như giờ ở đây mình ăn ngày một bữa mình vui, mình thấy cuộc đời hạnh phúc quá nó không tốn hao nhiều mà lại rảnh rang nhiều: sáng không bận ăn, chiều không bận uống, mình thấy hoàn toàn mình không suy nghĩ, mình thấy nó mình thường. Nhưng mình suy

nghĩ mình thấy thật hạnh phúc thiệt. Đó là cái vui thật sự của mình.

Cho nên, cái hỉ không phải cái người đó người ta cười hoài là hỉ đâu. Nhiều khi chúng ta thấy mình sống một cuộc sống nó đúng với phạm hạnh, đó là cái việc hoan hỉ. Chẳng hạn nào như mình nghe một con rắn bắt một con nhái, mình ra đập xào xào cho con rắn nó chạy nó bỏ con nhái ra. Mình thấy mình làm cái hành động như vậy mà cứu được con nhái thì mình thấy mình rất là hoan hỉ, tức là mình rất vui. Do cái vui đó mà mình thực hiện được cái hành động đó, hằng ngày đem lại sự hạnh phúc cho chúng sanh, trong đó cho mình. Thì như vậy mình thấy cái hành động đó là cái hành động hoan hỉ thật sự, đem lại cái sự không đau khổ cho người khác. Cho nên cái hành động đó mình thấy mình đâu có cười gì đâu, nhưng cái niềm vui nó ngấm ở trong cái lòng mình, nó hân hoan trong đó. Đó là một cái hành động.

Thầy thấy, thí dụ như một người đi trước, họ đập con cuốn chiếu một cái rốp ròi họ bỏ đi. Chúng ta đi sau chúng ta lượm con cuốn chiếu để trong lòng bàn tay, mặc

dù con cuốn chiếu nó sẽ chết, nhưng chúng ta an ủi, chúng ta ước nguyện sao cho con cuốn chiếu này, khi mà đã chết được sanh làm người, được gặp chánh pháp mà tu hành rồi chúng ta đem con cuốn chiếu bỏ vào trong cái, móc cái lỗ đất, rồi chúng ta lấp con cuốn chiếu lại, rồi chúng ta bước đi, nhưng cái lòng chúng ta thấy cái công việc làm của mình với sự thương yêu đó đối với con cuốn chiếu. Thì cái lòng thương yêu đó, cái lòng thương yêu của con cuốn chiếu chết đó đi, thì chúng ta thấy khi mà làm được công việc đó chúng ta thấy hoan hỉ, rất là hoan hỉ. Hoan hỉ tức là niềm vui mình an ủi được một con vật đã bị đập chết. Mình biết ước nguyện một điều lành, mình thấy mình đâu có cười, nhưng mà sự thật nó có cái hoan hỉ trong đó. Cho nên tâm Bi nó có hỉ đó. Trước cái hành động thương xót chúng sanh, mình có hành động mình làm như vậy thì trong đó nó có cái hoan hỉ của chúng ta trong đó, có cái niềm vui trong đó. Chúng ta làm được cái điều lành, nó không nói lên cái vui cười như dục lạc, mà nói nói lên được cái niềm hoan hỉ trong tâm hồn chúng ta biết làm một điều thiện. Nó ngầm ở trong đó nó có cái sự hoan hỉ.

Nhưng mà chính chúng ta tu tập về tâm Hỉ, thì chúng ta triển khai chúng ta ra, chúng ta tư duy, suy nghĩ nó ra để cái hoan hỉ, cái lòng hỉ chúng ta nó lớn mạnh dần lên, nó biến ra từng những hành động. Nếu chúng ta tâm hỉ thì trong tâm Hỉ có tâm Bi, trong tâm Hỉ có tâm từ chứ đâu phải không. Nhưng mà nó không phải là, nó là cái pháp độc nhất nhưng mà kèm theo bốn cái pháp này nó vẫn có, nhưng cái chính của nó là tâm Hỉ. Cho nên chúng ta triển khai cái tâm Hỉ và đồng thời cái tâm hỉ nó càng lớn lên thì từ, bi, hỉ, xả nó đều có trong đó cả. Như vậy khi làm bài chúng ta sẽ không bị lầm lạc. Bây giờ còn hỏi Thầy gì thêm nữa không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, cái quyển tâm Xả con mới làm xong ở trong cái kia có một cái tờ giấy trong đấy. Bạch Thầy, ở cái quyển đỏ, ở cái quyển sách đỏ Thầy.

[Thầy]: À con hỏi Thầy!

[Hỏi]: Nếu thời khóa học tập là 7 tháng, thì đến nay đã được nửa thời gian lớp học Chánh kiến. Đến nay Xả Vô Lượng là hết lớp học Chánh kiến. Trong quá trình học tập con thấy cũng phần nào tiến bộ, nhưng về trình độ văn hóa của con rất hạn hẹp, chưa

hết lớp 3 phổ thông. Vào trong tù anh em dạy nhau nên con học thêm được 2 lớp là lớp 5, chẳng có bằng cấp gì cả. Về lý luận cũng nghèo nàn, công tác thì chỉ là lính và công nhân bình thường, nhưng ý chí thì cương quyết. Đi theo Đảng Cộng Sản thì có kinh tế gì đâu đâu mà vẫn hoàn thành nhiệm vụ đến khi nghỉ hưu. Đi theo Phật thì dù xa Thầy vẫn cứ ôm pháp bảo mà tu. Nhiều lúc tu sai, tu sau nó cũng...cho đến khi chúng chỉ ước nguyện được về cửa Phật để tu hành nốt phần đời còn lại. Nói ước nguyện đó đã đến với con, con rất vui.

Qua học tập, làm bài Chánh kiến con thấy cũng thua...Về phần văn hóa nghèo nàn nên cũng ảnh hưởng đến bài vở, không được đầy đủ, trọn vẹn, gần như liệt tuệ. Nhưng dù sao con cũng khai mở cạn kiệt hết trí tuệ. Gọi là có nộ được bài. Nay những bài con làm là do sự hiểu của con, được thế nào con làm thế ấy. Đến nay còn bài Xả Vô Lượng là xong. Thầy phê duyệt rồi con xin lại Thầy. Nếu Thầy cho người đánh vi tính cho con được thì con sẽ học, còn nếu khó khăn thì con sẽ để thế con học cũng được. Con thấy nếu con cứ xem bài của con rồi con học, con cũng có thể là một người sống trong thiện

pháp. Còn quá trình học tập nếu con tu độ được thì càng làm sáng tỏ cho Phật pháp. Nên không độ người thì tu được định nào cũng tốt. Rồi con cứ phải...

[Thầy đáp]: Trong cái câu hỏi của con về vấn đề đó thì con nghĩ rằng 7 tháng. Hôm nay học cái lớp Chánh kiến nó được một nửa rồi, tức là nó gần 4 tháng rồi. Nhưng ở đây thì các con biết rằng, Thầy có nói rằng, trước kia Thầy có tuyên bố là mình học cái lớp Chánh kiến này xong thì bắt đầu qua lớp Chánh tư duy. Là cái lớp xả tâm tu tập. Thì những cái tri kiến mà các con hiểu như thế nào thì cũng tốt, miễn các con đừng có hiểu qua cái đề mục mà sai thôi. Phải hiểu đúng, không cần phải văn chương nhiều. Nhưng mà khi mà biết áp dụng xả tâm là điều cần thiết. Và đồng thời Thầy sẽ hướng dẫn qua cái lớp Chánh tư duy để các con xả tâm. Những bài vở của con viết, hiện giờ thì công việc mà đánh vi tính thì nó không có người, bởi vì bài vở quá nhiều. Cho nên các con giữ lại mà đọc.

Con cứ yên tâm về cái phần của con, Thầy sẽ dạy. Nói 7 tháng nhưng sự thật con đã học được lớp Chánh kiến hết 4 tháng,

còn 3 tháng tu tập. 3 Tháng tu tập trong lớp Chánh tư duy, nếu mà quyết tâm sống đúng giới luật, hành đúng phạm hạnh. Thầy nghĩ rằng 3 tháng rồi gạn lọc tâm tư của mình bằng tri kiến giải thoát thì mấy con sẽ thấy tuyệt vời hơn nhiều. Tu đúng, làm đúng, không sai.

Nếu mấy con học được mà mấy con áp dụng vào sai, mấy con còn tập hợp, nói chuyện, còn qua lại thì điều đó kể như nó không ba tháng đâu mà chỉ trong vòng 3 ngày mấy con cũng rời khỏi lớp nữa.

Nghĩa là trong cái lớp Chánh tư duy này buộc lòng phải ăn, ngủ, đọc cư hản hoi, giữ giới đâu ra này, không được phi thời. Mà nếu phi thời trong vòng một ngày đêm thôi thì mấy con đã phạm phải thì mấy con cũng rời khỏi lớp đó nữa. Ở đây rất khó là bước qua một giai đoạn khác, giai đoạn tu tập thì phải tu tập đúng cách, không được sai, dưới sự hướng dẫn của Thầy. Nếu ai làm sai thì đi tìm chỗ khác mà tu tập, chứ không được ở đây mà tu tập. Nghĩa là mấy con làm sai, không đúng cái sự điều khiển của Thầy, mà Thầy đã hứa là Thầy dẫn dắt mấy con tới nơi tới chốn. Nghĩa là mấy con làm chủ được

bón sự đau khổ của kiếp người sanh, già, bệnh chết.

Nếu mấy con làm sai mà Thầy cứ dung dưỡng cho mấy con thì cái trách nhiệm của Thầy nó đã làm sai, mà làm sai cho những người khác nữa chứ không riêng gì một mình mấy con. Cho nên một người phạm lỗi là mau mau loại trừ người đó ra khỏi cái lớp học của chúng ta, không được để. Vì để nó sẽ lây bệnh cho người khác. Bởi vì cái bệnh nói chuyện nó sẽ lây lan. Cho nên buộc lòng Thầy phải dẹp trừ cái điều kiện mà nó làm cho cái lớp học của chúng ta sẽ không đạt được kết quả tốt.

Cho nên bây giờ lớp Chánh kiến thì Thầy không nói, bởi vì lớp Chánh kiến mấy con còn học, còn phải tìm hiểu, còn phải nghe giảng, còn phải nghe lời giảng. Còn cái lớp Tư Duy thì tự mình tư duy để xả tâm chứ không còn nghe nữa. Bởi vì trong cái lớp Chánh kiến mấy con đã viết, đã nói lên được những cái điều của mình hiểu biết rồi, thì bây giờ lớp Chánh tư duy không còn viết lách, không còn gì nữa hết. Trừ ra Thầy thấy mấy con chưa đủ cái điều kiện mà xả tâm, tức là Chánh tri kiến mấy con chưa đủ, buộc

lòng Thầy phải trực tiếp hướng dẫn cho mấy con từng cái tâm niệm để mấy con xả tâm. Và mấy con đương nhiên là mấy con, tuy rằng nói mấy con ở trên lớp Chánh tư duy để xả tâm nhưng mà thật sự khi mấy con cầm cây bút mà các con viết để xả tâm là mấy con chưa đủ sức để xả tâm. Tức là Chánh kiến mấy con chưa đủ. Thì coi như làm mấy con giữ gìn giới luật được, đúng đắn, Thầy sẽ tiếp tục dạy, dạy cho con, coi như bổ túc thêm cái sự hiểu biết đó, để cho con biết cách mà xả tâm. Còn mấy con lấy từ cái Chánh tri kiến hiểu biết của mình mà tự trên từng tâm niệm của mình để xả, để đi đến cái chỗ rốt ráo thì mấy con đương nhiên là không những trong ba tháng còn lại, mà không biết chừng trong 1 tháng mấy con đã thấy được sự giải thoát cụ thể của mình, và không chừng mấy con đủ đạo lực để làm chủ sự sống chết của mấy con.

Cho nên, khi mà bước vào lớp Chánh tư duy nếu mấy con tu đúng, làm đúng thì kết quả sẽ rất là cụ thể rõ ràng, nó không phải thời gian dài, mà nó là thời gian ngắn. Mấy con nhớ kĩ những lớp mà Thầy đã, ở trong đầu của Thầy nó là cái Chương trình của Giáo dục Đào tạo. Cái

giáo trình và giáo án đã sẵn sàng trong này. Dạy cái bài nào, cái lớp nào nó đã nằm sẵn trong cái đầu Thầy. Mặc dù chưa viết ra thành sách mà nó đã có quy hoạch ở trong đó phải dạy cái bài nào và làm cái gì, tập cái gì. Thầy đã quy hoạch ở trong cái đầu của Thầy sẵn sàng. Cho nên vì vậy mà tới cái lớp học nào, cái giờ nào học cái gì Thầy đã biết quy hoạch nó và tu cái gì, xả cái gì, làm cái gì, Thầy đã có hoạch định như cái chương trình học của quốc gia, của Bộ quốc gia vậy.

Ở đây là 8 cái lớp học của Đạo Phật, là cái chương trình giáo dục của Đạo Phật thì nó phải có cái giáo trình và cái giáo án để đứng ra dạy, để cái giáo trình để cho người học sinh phải học theo cái giáo trình đó chứ không được đi sai. Vì vậy khi mà Thầy dạy, mà đến cái lớp đó, học nó phải giữ gìn cái giới luật nó như thế nào, thì các con sẽ giữ gìn đúng thì Thầy mới dạy, mà không giữ gìn đúng thì Thầy không dạy. Nghĩa là vào cái lớp học mà học sinh nói chuyện ồn ào thì nhất định ông Thầy đi ra khỏi lớp chứ không dạy. Đó là phạm cái lỗi rất là lớn ở trong cái lớp học.

Còn ở đây tu tập để giải thoát mà các con là tu sĩ, mà không giữ gìn giới nghiêm chỉnh mà tiếp giao nhau nói chuyện, hoặc là nghe băng hoặc là này kia như cái lớp Chánh kiến nữa thì ở cái lớp này thì hoàn toàn Thầy không tiếp nhận và Thầy không dạy. Thà là giải thể, đóng cửa hơn là Thầy chịu cực khổ mà không đạt người nào. Ở đây mục đích là chúng ta tu phải chứng, phải đạt, chứ không phải nói chơi, không phải làm chơi, không phải tu chơi để bỏ phí cái đời của chúng ta, bỏ những cái thời gian quý báu của chúng ta. Thay vì ở đời thì chúng ta làm lợi ích cho xã hội, cho bản thân mình, thì vào đây không lẽ nào mà chúng ta bỏ phí cái thời gian lợi ích như vậy để rồi học nhằm nhí mà không đi đến đâu thì quá phí uổng.

Thầy không phải điên để mà Thầy ngồi đây để Thầy làm công việc mà vô ích như thế này. Cho nên người nào sai buộc lòng Thầy phải mời họ ra khỏi. Đây là cái sự quyết định của Thầy. Thầy không nở tâm sắp xếp, chứ qua bài vở của mấy con. Qua bài vở của mấy con, Thầy biết người nào đã ở lớp Chánh tư duy được mà người nào chưa ở lớp Chánh tư duy được thầy biết hết, nhưng mà Thầy không nở tâm. Sắp xếp như vậy rất tội. Để

mấy con lên lớp mấy con được học Chánh tư duy, để rồi mấy con yếu thì Thầy sẽ cố gắng Thầy bổ túc thêm cho phần Chánh tư duy của cái lớp yếu. Còn nếu mấy con được thì mấy con ở lớp đó mà mấy con xả tâm. Thì đây, Thầy rất thương yêu mà Thầy không nỡ tâm để cho mấy con buồn tủi là mấy con sẽ bị ở lại. Cho nên Thầy muốn cho mấy con được lên lớp nhưng mà Thầy phải cực khổ để bổ túc thêm sự hiểu biết cho mấy con để mấy con áp dụng vào cái lớp Chánh tư duy để xả tâm rốt ráo.

Còn những người nào được thì mấy con cứ ở lớp đó mà nỗ lực tu nhưng phải sống đúng giới luật, chứ còn nếu mà phạm giới thì không thể được. Ở đây phải có kỉ luật hẳn hoi chứ không có kỉ luật thì không được. Cho nên vì vậy mà chúng ta phải cố gắng, cố gắng để giúp Thầy đừng cực khổ nhiều và mấy con cũng được lợi ích lớn. Cho nên vì vậy mà sau khi bước qua cái lớp Chánh tư duy thì giới luật nghiêm chỉnh hơn cái lớp Chánh kiến của chúng ta nhiều. Nếu đứng về cái góc độ mà cái lớp Chánh kiến vừa rồi thì đương nhiên là chúng ta là những người phạm quy ước, phạm kỉ luật ở trong cái lớp học chớ không phải là chúng ta làm tốt cái

lớp học của chúng ta đâu.

Cho nên, ở đây mấy con nhớ kĩ khi bác Hàng nói là chúng ta 7 tháng, mà bây giờ chúng ta đã hơn nửa rồi, phân nửa cái thời gian học rồi thì có nghĩa là còn lại cái thời gian đó chúng ta có thể tu tập chúng hay không? Đó là cái ý của bác nói như vậy. Nhưng mà sự thật ra ở đây Thầy quyết định, qua cái lớp Chánh tư duy này mấy con phải thực hiện xả tâm rất ráo. Mấy con phải chúng được chân lý thanh thân, an lạc, vô sự. Nếu mấy con mà phạm giới, phá giới thì không bao giờ chúng được chân lý thanh thân, an lạc, vô sự đó đâu. Đó là cái chân lý

211-(LCK-088B)

- *Giữ độc cư
- * Vấn đạo thấu triệt từng tâm niệm
- * Tứ Vô Lượng Tâm
- * Uống thuốc
- * DUYÊN GIÁC
- * Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu

Các con nên nhớ rằng, đức Phật dạy chúng ta rất là kinh nghiệm. Đức Phật đưa Tứ Diệu Đế thì mấy con quan sát kỹ coi, tại sao đức Phật không dạy Đạo Đế trước mà Diệt Đế. Tại sao lại cho chúng ta giác ngộ được cái Diệt Đế. Chúng ta ngộ được, chúng ta nhận thấy được cái mục đích mình phải đạt, cho nên mới đưa ra cái Đạo Đế là cái chương trình đào tạo chúng ta học, tu như thế đó mới được, mới đạt được cái chân lý đó chứ không có cách tu mù mờ. Bây giờ nói mình tu, để mà mình đạt được cái mục đích, mà không biết cái mục đích đó ở chỗ nào thì làm sao gọi là đạt. Cho nên Đức Phật đưa ra

chúng ta thấy rõ mục đích chúng ta đạt. Và đồng thời đưa ra chúng ta có cái đường lối, cách thức để mà chúng ta đạt được cái mục đích. Đó, nó mới cụ thể, rõ ràng.

Cho nên, trong cái pháp Tứ Diệu Đế, thật sự đức Phật đã đưa ra rất là rõ ràng, đúng đắn của nó, cái nào trước, cái nào sau, chứ không phải chúng ta tự thay đổi Đạo Đế phải trước diệt đế thì chúng ta đã lầm, đã lầm cái điều đó rồi. Cho nên ở đây, Thầy cũng hiểu rõ Bát Chánh Đạo là như thế nào, lớp học phải bài vở nào, triển khai cái gì trước, cái gì sau. Để giúp cho mấy con đi từ cái chỗ mà mấy con sẽ đạt được kết quả của nó. Bởi vì nếu mấy con chưa có học những cái lớp chung chung, tức là phổ thông như: Định Niệm Hơi Thở nè, Định Chánh Niệm Tỉnh Giác, pháp Thân Hành Niệm nè, Định Thư Giãn này, Định Vô Lậu này. Không học chung chung thì ngày giờ này mấy con không được tham dự vào cái lớp Chánh Kiến này mà Thầy triển khai về Định Vô Lậu. Tại sao vậy? Tại vì chưa biết chung chung thì học xong cái lớp Chánh Kiến này thì mấy con còn phải tiếp tục học nào Định Niệm Hơi Thở, phải tu tập từng đề mục nó, để sau đó vào cái lớp Chánh Tư Duy này thì

mấy con sẽ có cái căn bản để mấy con đẩy lui các chướng ngại pháp, các ác pháp trên thân, thọ, tâm, pháp của mấy con thì mới được. Còn đàng này, mấy con đã tập tu về Định Niệm Hơi Thở, Chánh Niệm Tỉnh Giác, đi kinh hành, rồi mấy con tập Thân Hành Niệm mấy con đều tập chung chung.

Nếu mà cái lớp Chánh Tư Duy này mấy con nghe ở trong bốn cái pháp tu Tứ Chánh Cần chứ gì? Tứ Chánh Cần là ngăn ác, diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện thì nó có bốn cái loại định mà cần phải tu. Đó, thì mình tu cái gì: tu Định Vô Lậu mà hiện giờ chúng ta đang học lớp Chánh Kiến - Định Vô Lậu. Kế đó chúng ta phải tu tập chứ gì? Định Niệm Hơi Thở : là 16 cái đề mục, 18 cái đề mục, 19 cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở. Tu xong 19 đề mục Định Niệm Hơi Thở thì chúng ta tu gì nữa? Chúng ta tu Chánh Niệm Tỉnh Giác, Thân Hành Niệm. Rồi chúng ta tu pháp gì nữa? Chúng ta tu thư giãn, Định thư giãn tức là Định Sáng Suốt. Nó có bốn cái loại định đó mà chúng ta tập ở trong cái lớp Chánh Kiến này. Nó là chương trình giáo dục của người ta mà. Nhưng mà Thầy thấy mấy con đã từng tu tập những pháp đó, từng tu tập được rồi, cho nên Thầy không dạy

mấy con vào cái giáo trình dạy cho mấy con học tu, mà chỉ triển khai cho cái tri kiến của mấy con vì Thầy biết là cái tri kiến của mấy con chỉ hiểu biết một cách cạn chưa có thấu triệt, nó còn cạn cợt lắm. Buộc lòng Thầy phải dạy cho các con cái Định Vô Lậu, để con quán, để triển khai tri kiến của mình cho nó thấu triệt. Đó là cái phần của Định Vô Lậu.

Còn cái phần Định Niệm Hơi Thở thì mấy con có tập hết rồi, có nhiếp tâm trong hơi thở này, rồi an tịnh, rồi an tịnh tâm hành, rồi quán ly tham, quán ly sân, với tâm định tĩnh mấy con đều có tập hết rồi, rồi Chánh Niệm Tỉnh Giác đi kinh hành mấy con cũng có tập hết rồi. Bây giờ dạy lại nó bằng thừa chứ gì. Có tập rồi nó không mất thì giờ. Cho nên bây giờ áp dụng vô lớp Chánh Tư Duy liền. Cho nên chúng ta chỉ có ba tháng mấy mà chúng ta học được cái lớp Chánh Kiến. Chớ nó là một năm học lận mấy con, chứ không phải ít đâu. Nghĩa là mấy con còn phải học rồi mấy con còn phải tập nào Định Niệm Hơi Thở, nào này kia, chứ đâu phải mấy con chỉ có viết bài không đâu. Nhưng mà mấy con đã tập từ cái chỗ thọ Bát Quan Trai, mấy con đã quen đi với các pháp chung

chung này hết rồi. Cho nên bây giờ cái lớp Chánh Kiến chúng ta thay vì một năm thì chúng ta chỉ có mấy tháng mà thôi. Cho nên chúng ta chuyển qua cái lớp Chánh Tư Duy.

Mà cái lớp Chánh Tư Duy thì bài vở chúng ta sẽ áp dụng ở trong cái lớp Chánh Tư Duy là ở trên cái sự tu tập của cái lớp Chánh Kiến. Để chúng ta bảo vệ và hộ trì cái chân lý tức là tâm thanh tịnh của chúng ta. Các con thấy chưa? Cho nên vì vậy mà ở trên đó chúng ta sử dụng để mà xả tâm chứ có gì hơn. Mà nếu mà chúng ta nỗ lực, nỗ lực tu tập thì trong vòng 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng là chúng ta phải đạt chứ. Bởi vì hằng ngày chúng ta không phạm giới, sống một mình mà, chúng ta có làm gì, ăn no rồi có nỗ lực tu thôi. Mà tu rất là khỏe chứ đâu phải chúng ta phải nhiếp tâm trong hơi thở, phải an trú trong hơi thở bằng cách này bằng cách khác đâu. Đâu có làm chuyện đó đâu cho nó mệt nhọc. Ngồi chơi mà có chướng ngại là đuối. Mà hằng ngày chúng ta ngồi chơi mà có biết bao nhiêu chướng ngại xảy ra trên thân chúng ta phải không? Từ cái niệm này cho đến cái niệm khác nó đều xảy ra trên thân chúng ta.

Vì vậy mà hằng ngày chúng ta ngồi đó mà lau quét, thì trong vòng 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng thì nó sạch chứ không lè mà ngồi quét mà ở đó ngồi chơi sao? Các con hiểu cái điều đó. Rồi cái thời gian chúng ta tăng dần lên để chúng ta thấy cái bộ mặt của hôn trầm, thù miên chứ đâu phải. Bây giờ chúng ta tu cái thời gian ngắn không thấy mặt nó nói: ở tu vậy xong đâu, tăng cho đến khi mà chúng ta không còn ngủ nữa. Mà trong thời gian ba tháng còn lại chúng ta có thể chúng ta nỗ lực chúng ta quét ra ba cái này hết. Ba cái rác rưởi này nó không còn ở trong thân tâm chúng ta nữa, thì như vậy là chúng ta phải đạt chứ sao, các con hiểu điều đó chưa? Chứ đừng có nghĩ tui tu vô lượng kiếp hoặc là tui tu phải là 7 ngày, 7 tháng, 7 năm, không có nghĩa. Đưa Phật cho cái thời gian như vậy, nhưng mà cái sự quyết định của chúng ta, ngắn hay dài là do sự quyết tâm của người tu tập.

Mà đến đây mấy con, Thầy hỏi nãy Thầy nói, mấy con đến đây để quyết định để tìm con đường giải thoát chứ đâu phải đến đây để ăn, ngủ, để mà chơi nữa đâu. Cho nên vì vậy đâu còn ham vui, đâu còn nói

chuyện, đâu còn thích thú, đâu còn đi qua, đi lại, đâu còn làm cái này, làm cái kia, đập cộp cạp làm cho người ta tu không được. Mấy con thấy không? Mấy con đâu có còn dựng nhà, dựng cửa nữa. Có cái gì thì mấy con ở cái nấy thôi. Nhà người ta cát sãn, nước người ta có sãn, đèn người ta có sãn. Lỡ bây giờ bóng đèn nó đã bị cháy, nhất định là chúng tôi cũng không xin nữa.

Mình nghĩ đến ngày xưa đức Phật có đèn mang theo không? Mà thế mà người ta ở trong rừng người ta tu được. Còn mình có nước, đi tới chỗ mà chúng ta để sinh hoạt không? Hay là phải đi xuống dòng suối để mức lên uống. Chúng ta thấy chưa? Ngày xưa đức Phật cực khổ như vậy, tăng đoàn của đức Phật khổ như vậy. Còn bây giờ nước sãn này, đèn sãn này. Vậy mà không nỗ lực tu sao? Thời gian chúng ta nó đâu có phí như ngày xưa của đức Phật. Thế mà bây giờ ngồi tại chỗ, nước chạy tới nơi, đèn sáng tại chỗ khỏi cần phải đốt. Còn ngày xưa đốt được cái ngọn đèn mấy con tưởng sướng lắm sao? Lấy 2 cục đá đập với nhau cho ra một cái ngọn lửa để mà vất vả vô cùng. Cho nên vì vậy người tu người ta đâu có cần đèn, cần đuốc gì. Còn bây giờ mình bám công tác cái

nó sáng trưng lên liền. Cái thời này nó hạnh phúc quá trời, nó tiện nghi quá độ. Mà tu như thế này tu làm sao đây, mấy con thấy như thế nào không? Thì chúng ra dồn hết công phu đó, cái thời gian mà cực khổ để chẹt đốt được cái ngọn đèn đó bằng hai cục đá thì mấy con thấy bây giờ mấy con tu như thế nào không? Nó hạnh phúc, nó vô cùng, nó có nhiều cái thì giờ tu thế mà mình tu không bằng Phật sao?

Thầy nói thực sự, ngày xưa ông Phật tu 49 ngày chứ nếu mà biết rõ Phật pháp Thầy tu 40 ngày là chứng cứ không thua gì ông Phật, còn hơn nữa là Thầy tu 10 ngày là xong. Tu như vậy mới là tu chứ. Tu cái gì mà kéo dài hoài. Các pháp là vô thường, bữa nay sống, ngày mai nó có sống cho chúng ta không? Bữa nay mạnh chứ ngày mai nó đau bệnh rồi làm sao chúng ta tu này. Các con cứ nghĩ, giờ phút chúng ta là quý báu vô cùng, chứ đâu phải giờ phút chúng ta đồ bỏ sao? Cho nên cần phải cố gắng khắc phục mình hết mình, nỗ lực sớm chùng nào tốt chùng nấy. Nghiệp mình cao thì mình phải nỗ lực tu rất cao. Nghiệp mình thấp thì mình tu nhanh hơn một chút có gì đâu. Nhưng

mà quyết tâm.

Ở đây, đến đây, đến cái tu viện Chơn Như là tìm cái sự giải thoát, không phải tìm ăn, tìm uống, tìm hạnh phúc, tìm vui chơi đâu. Ở đây là tìm sự giải thoát là chủ bốn sự đau khổ: sanh, già, bệnh, chết. Nhất định là một là chết, hai là chứng đạo. Đó là sự quyết tâm của quý Thầy, của quý cư sĩ. Chứ quý Thầy, quý cư sĩ còn muốn sống làm gì đây nữa ? Mang cái thân này là mang cái thân khổ, ham sống sướng lắm sao? Mang thân bất tịnh mà ham sao? Một đồng hôi thôi ở đây mà chúng ta không lo giải quyết để ra khỏi cái thân bất tịnh, cái ổ bệnh đau này thì quá uống cuộc đời tu hành của chúng. Cho nên phải ráng nỗ lực.

Những lời mà Thầy khích lệ, sách tấn như vậy là những điều lợi ích cho quý Thầy chớ không phải lợi ích cho Thầy đâu. Thầy nói thì rất là mệt nhọc. Thầy lo cho mấy con thì rất là khổ cực. Hàng đêm phải chằm bài cho mấy con là vi thương xót chúng sanh. Vì thương xót mấy con mà mấy con nở lòng nào phụ lòng Thầy, khi Thầy nói: bảo đừng nói chuyện là phải đừng nói chuyện chớ. Đừng

nói chuyện là kết hợp nói chuyện nhau bằng cách này, bằng cách khác làm cho Thầy thấy Thầy hết muốn dạy. Một ông Thầy, nếu thực sự ra Thầy không có tâm Từ, tâm Bi mà thương xót mấy con, Thầy bỏ lớp này liền. Bởi vì cái chuyện của mấy con tiếp xúc, nói chuyện, qua lại, Thầy bất mãn vô cùng lận. Thầy biết rằng con đường đó là con đường không bao giờ đi tới cái cứu cánh giải thoát.

Cho nên, từ đây về sau khi bước chân vào cái lớp Chánh Tư Duy rồi mà còn phạm phải những lỗi lầm này thì Thầy bỏ lớp liền, Thầy không dạy đâu. Thầy sẽ đi một nơi nào đó Thầy ẩn bóng, hoặc là Thầy nhập diệt. Thầy không còn tha thiết gì, cuộc đời này đem hết sức lực của mình thương yêu mà họ có biết sự thương yêu của mình đâu. Họ phụ cái công ơn thương yêu của Thầy, thì làm sao mà Thầy còn ở đây với mấy con được. Chỉ còn có vào Niết Bàn Thầy khỏe khoắn mà thôi. Chúng sanh không có duyên thì mình sẽ đi chứ ở đây để mình làm gì đây mà quá khổ. Khổ mà không đạt được những cái điều mình làm thì còn ở đây làm gì. Mà luôn luôn mấy con cứ tưởng rằng mình tu chơi, tu thường, tu thật sự mà.

Cho nên, về đây không có nghĩa là về để mà chơi, về đây là như con chim mà nghỉ mát để mà đậu một cái tàng cây nào đó, để một thời gian bay đi. Không phải điều này đâu. Mục đích chúng ta đến đây là chấm dứt sanh tử luân hồi. Mục đích của chúng ta đến đây là ra khỏi quy luật nhân quả, không còn chi phối đời sống chúng ta một chút nào được. Đó là mục đích của chúng ta đến đây. Chứ không phải đến đây để rồi ngày nào đó ta trở về với gia đình, với chùa mình cũng y như vậy thì đến đây để làm gì? Bận cho Thầy, mất công quý Thầy. Thà là ở tịnh xá, ở chùa của mình, mình sống như thế nào, theo Đại Thừa như thế nào thì cứ làm theo thế này. Được mất thì không ngoàng, không lo lắng. Còn ở đây, đến đây là phải đạt được, còn không đạt được thì thà là cái tu viện Chơn Như này là một khu rừng hơn là để có bóng dáng người mà chẳng ra gì hết. Điều đó là điều đau lòng nhất.

Ở đây, cái câu hỏi của con: *Bất cứ một niệm nào nếu quán chưa đủ sức để diệt nó thì có thể để nó qua một bên quán đề mục khác. Đến vài ngày sau đem ra quán lại được không?*

Thầy đáp: Câu hỏi của con, một cái niệm mà xảy ra trong tâm của mình, khi mà bước chân vào cái Định Vô Lậu, thì cái niệm đó phải được quán cho thấu triệt, cho được xả chứ không được bỏ qua rồi lại lấy, rồi lại đưa một cái niệm khác mà quán thì không được. Ở lớp này cái niệm nào chúng ta triệt tiêu cái niệm đó. Mà chưa triệt tiêu thì nhất định phải quán đi, quán lại. Chừng nào triệt tiêu cái niệm đó rồi mới đưa cái niệm khác. Mục đích chúng ta phải ly, phải diệt cho sạch cái niệm đó. Hoàn toàn cái niệm đó, phải thấu triệt, lặt đi lặt lại, tư duy suy nghĩ. Còn hơn hiện giờ mấy con đang làm cái bài học của tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả.

Nghĩa là bây giờ một cái niệm đó mà đến với con mà con quán sơ sơ là con ức chế, nó sẽ có trở lại. Buộc lòng đem cái niệm đó triệt tiêu nó ngay liền trên tri kiến của chúng ta bằng cách chúng ta quán triệt. Phải thông suốt cái niệm này là một cái ác pháp.

Nhất định luôn luôn lúc nào chúng ta cũng triệt tiêu bằng cách tư duy quán sát, bằng pháp Như lý tác ý liên tục. Biết rằng này sẽ còn sống lại chứ chưa phải này hết. Thì luôn luôn pháp như lý tác ý kèm theo

luôn luôn với cái niệm đó. Phải xả nó cho thật sạch thì chúng ta mới đi tới niệm khác. Còn chưa xả sạch thì nhất định đừng có bỏ qua thì không được.

Cho nên ở cái lớp Chánh Tư Duy Thầy sẽ hướng dẫn cách xả tâm. Một niệm đến, mà niệm đó nó nằm ở trong chúng ta Thầy rõ, nằm trong dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu thì những cái niệm này phải triệt tiêu chứ không được để.

Vì vậy triệt tiêu nó như thế nào?

Tư duy lần thứ nhất.

Tư duy lần thứ hai.

Tư duy lần thứ ba.

Và luôn luôn khi mà tư duy như vậy, toàn bộ những cái điều đó đã thấu triệt cái niệm đó. Nó thuộc về ác pháp nào? Sau đó thì luôn liên tục dùng pháp tác ý ở trên cái Tứ Niệm Xứ chúng ta. Luôn luôn nhắc tâm, nhắc cái trạch pháp cái câu đó đó, câu mà xả cái niệm đó. Nhắc rồi mới giữ tâm thanh thản. Rồi một lúc lại nhắc cái câu đó lại một lần nữa. Làm cho cái niệm đó thật triệt tiêu không còn bén mảng đến tâm chúng ta nữa. Thì như vậy mới là xả tâm.

Nó đâu có bao nhiêu niệm, nó không có bao nhiêu niệm. Tuy rằng nó có vô lượng, cái gốc của nó là có ba lậu: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Cho nên ba lậu này không còn thì chúng ta đã thành tựu. Tức là ba lậu hoặc này không có mặt thì chúng ta là người vô lậu, là người bất động tâm.

Đem cái ví dụ như là cuộc đời của chúng ta làm việc ở đây không, nghĩa là đem đi, đem lại thì cái niệm đó nó còn đủ cái khả năng nó duy trì, phải triệt tiêu ngay liền. Các con thấy một cái niệm, chúng ta thí dụ như một cái niệm đó mà chúng ta quán nó chưa thấu triệt nó thì chúng ta dừng lại. Thì sau khi nó lại hiện ra, chúng ta lại quán triệt, nó có cái khả năng mạnh hơn, bởi vì nó đến một lần đến thì nó thêm một cái lực của nó. Cho nên chúng ta khi mà diệt nó là phải diệt tận gốc nó, cho thấu triệt, mà thấu triệt thì nó mới hết.

Cũng như bây giờ chúng ta làm cái công chuyện đó chưa xong, rồi chúng ta nghỉ, rồi chúng ta tiếp tục chúng ta làm nữa. Ngày mai, ngày mốt chúng ta làm nữa, làm cho đến xong. **Còn ở đây chúng ta phải làm cho xong cái niệm này rồi mới làm tiếp,**

không được dừng lại, dừng lại là cái sức mạnh của tâm chúng ta nó có nhiều cái lừa đảo trong này.

Cũng như nói: **bây giờ thôi mình ngủ chút đi, rồi lấy sức khỏe đi rồi tu nữa, nhưng mà trở thành cái thói quen, cái thói quen rất là nguy hiểm. Bây giờ, cái giờ này là giờ chưa ngủ thì nhất định là có buồn ngủ phải thức chứ không có cách nào, chống nó. Chống toàn triệt để khi mà chúng ta chiến thắng. Chứ không nói: à bây giờ thôi để ngủ rồi khuya mình dậy mình tu thì cái này là làm quen cái niệm, trở thành cái quen niệm và đồng thời mình không có thắng được cái hôn trầm, thù miên của mình đâu.**

Cho nên vì vậy mà ở đây, tới cái lớp Chánh Tư Duy là quyết định, hể có giấc là triệt tiêu liền chứ không có để cho nó tới lui ở trong cái tâm của chúng ta. Dù là cái niệm thiện, niệm ác, dù là cái niệm hôn trầm, thù miên vẫn giống như nhau. Con thấy bây giờ nó hơi buồn ngủ, nói: thôi để ngủ chút đi, rồi lát nữa dậy, thì cái niệm này nó sẽ trở thành thói quen, mà mình không thắng được nó.

Đó, thì Thầy đem một cái ví dụ vô để thấy. Nó không phải là công việc thường làm của thế gian. Thí dụ như bây giờ Thầy cất cái nhà này nó chưa rồi, mới có lợp mấy tấm thiếp à, còn 10-20 chục tấm nữa. Nhưng bây giờ có một cái niệm khác, có một công chuyện khác đi, tôi chạy tôi đi làm cái chuyện đó đi, rồi chút nữa tôi lại tôi lợp nữa. Thì cái chuyện tu này nó không phải làm cái việc đó được, nó không phải làm việc như việc ngoài đời. Cho nên ở đây nó khác rồi, triệt tiêu nó chứ không nó sẽ trở thành thói quen.

Rồi bắt đầu bây giờ, thí dụ như ở đời cũng như vậy mấy con, con làm công việc gì đó mà con làm mới nửa chừng thôi, con nói thôi để làm công việc khác vì có công việc khác đến. Thì con phải xét: bây giờ chưa rồi đây, lợp nhà này chưa rồi, buổi chiều này mưa thì nó sẽ khổ mình thêm đây. Chuyện đó không cần, dừng lại đi, tao sẽ giải quyết sau. Bây giờ tao phải lợp cái nhà cho xong, không khéo mưa xuống đây là cái nhà này nó lầy lội, rồi nó thêm cái chuyện khổ cực nữa. Cho nên phải lo xong cái nhà, tức là phải biết cái chuyện nào phải làm xong, mà cái chuyện nào dừng lại được, phải sáng

suốt trên cái công việc bình thường thôi.

Còn ở đây là niệm của chúng ta ở trong tâm là nó có cái nội lực của nghiệp lực cho nên phải triệt tiêu nó bằng mọi cách để mà xả cho được thì mình mới làm chủ nó được. Bởi vì cách thức làm chủ, chứ không phải cách thức mà làm cái nghề nghiệp. Mà nghề nghiệp còn phải: Ở bây giờ bữa nay nếu làm cái này không xong sẽ xảy ra tai nạn cho người khác. Bây giờ làm cái cầu này chưa xong, còn bắt 5, 10 con ốc nữa mà thôi để nghỉ. Không ngờ cái xe nó đi nặng qua, nó thấy đi được, nó đi nặng qua, mấy con ốc, mấy con bù long chưa có bắt, nó sụp cái cầu xuống, nó chết tai hại biết bao nhiêu người.

Đó, Thầy đem một cái ví dụ để cho thấy là bây giờ dù như thế nào thì phải giải quyết cho xong cái này để con đường này người ta đi mới được, không khéo thì tai nạn xảy ra. Các con hiểu trong cái vấn đề làm nghề sống ở ngoài đời thôi, nó cũng phải có sự tư duy như vậy. Cái gì phải làm, còn cái gì có thể bỏ lại được thì chúng ta bỏ lại được. Nghề nghiệp, cái nghề nghiệp làm, ở bây giờ cái này nó không quan trọng đâu, mình có

thể dùng cái này lại để làm cái việc quan trọng kia được, thì con sẽ dùng.

Nhưng mà cái niệm của chúng ta, cái niệm vọng tưởng, cái niệm mà dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu này không dùng được đâu mấy con. Cái niệm vô minh lậu là cái niệm hôn trầm, thùy miên trong đó nó có cái mù mờ, nó không hiểu thì những cái niệm này đều còn phải giải quyết hết, không khéo nó trở thành một cái thói quen, cái thói quen mà nó không triệt tiêu được.

Đó, Thầy nói như vậy để khi mà bắt đầu vô tu lớp Chánh Tư Duy. Một niệm xảy ra mà nó nằm ở trong ba lậu hoặc này là triệt tiêu. Còn một cái niệm mà nó không nằm trong ba lậu hoặc này thì không sợ. Nó có niệm không lậu hoặc con, mà nó có niệm lậu hoặc. Thay vì Thầy phải dạy cho mấy con phải làm cái bài dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, nhưng mà Thầy thấy nó tạm đủ cho mấy con xả rồi. Lẽ ra mấy con phải thông suốt để cái niệm nó khởi ra mấy con biết, à cái niệm này nó là dục lậu này, cái niệm này là hữu lậu này, cái niệm này là vô minh lậu này. Phải xác định cho được những cái niệm đó, thì mấy con biết nó sẽ tác động

vô. Cái tâm của mấy con nó hay khởi niệm. Bởi vì mấy con ở trong thất mấy con tu thì những cái niệm đó nó nằm cái dạng nào, mà nó sẽ quán cái pháp gì để xả nó.

Đó, cho rành rẽ như vậy thì mấy con sẽ triệt tiêu được các niệm. Nhưng lần lượt, lần lượt rồi mấy con tu tập, mấy con gặp những cái niệm mấy con xả không được thì có Thầy trợ giúp. Bởi vì thầy biết cái lớp Chánh Tư Duy mấy con phải học đủ, nhưng mà vì Thầy không có thời gian dài, cho nên Thầy muốn mấy con phải được tu tập ngay liền, để áp dụng vào cái sự xả tâm. Để kéo dài quá, Thầy thì cũng mòn mỏi, mà mấy con thì không kết quả thì cái niềm tin sẽ mất đi.

Càng đem cái niệm mớ xẻ ra nó không khó khăn mà nó triển khai tri kiến con càng sáng suốt hơn. Nghĩa là tri kiến con, cái niệm đó chưa xong. Cũng như bây giờ các con làm cái bài tâm Hỉ hay tâm Xả đi, mà mấy con chưa thấu triệt, mấy con hỏi Thầy. Và mấy con không hỏi Thầy mấy con tư duy, suy nghĩ. Bây giờ cái này nó làm tâm hỉ này, cái này phải làm như vậy nó là hỉ, rồi mấy con tìm ra, truy tìm ra, càng ngày nó càng sáng, chứ nó không phải khó khăn. Còn con

bỏ lơ qua con không tiếp tục, con bỏ lơ qua thì con phải ở trong một trạng thái bất động, chứ con trạng thái mà không đúng cách thì nó không triển khai tri kiến của con đâu.

Thí dụ như bây giờ, tới đó con bí rồi, con không biết làm gì nữa hết, nghĩa là không suy nghĩ ra được thì bắt đầu bây giờ con phải ở trong trạng thái an tịnh tâm hành của con, con ở trong cái trạng thái an ổn. Con nhiếp tâm an trú để con ở trong trạng thái bất động. Từ cái trạng thái bất động đó con mới đủ tri kiến mà suy tư. Bởi vì đó là cái Chánh Niệm Tỉnh Giác rồi. Mà nếu mà con không giữ được tâm mình trong Chánh Niệm Tỉnh Giác thì con chuyện này, chuyện khác thì nó làm lu bu con thì con mờ mịt, tới khi mà con làm bài con bị mờ mịt.

Cho nên, khi con làm bài con bị kẹt thì giữ tâm con thanh thản, an lạc, vô sự kéo dài, đừng có nghĩ niệm gì hết, để ức chế cái tâm, chế ngự tâm của mình trong khoảng thời gian yên lặng. Từ đó mấy con sáng suốt, mấy con tiếp tục mấy con làm bài này.

Và các con nhớ rằng, trừ ra chúng ta lập thành cái dàn bài thì chúng ta sẽ không bao giờ chúng ta sai và chúng ta có cái tri

kiến từ cái tiểu đề này cho đến tiểu đề khác trong một cái đại đề của nó thì mấy con sẽ không bao giờ mấy con thiếu cái tri kiến của mình. Nó sẽ dẫn dắt cái tri kiến của mấy con càng sâu lên, càng thấu triệt lên, càng hiểu biết, càng viết mà không hết dòng tư tưởng. Chứ nếu mà mấy con không có dàn bài thì mấy con sẽ bị cạn cụt cái dòng tư tưởng mấy con. Còn mấy con làm dàn bài thì mấy con không bị cạn cụt dòng tư tưởng của mấy con. Nó không có khó khăn. Thực sự ra thì con thấy nó khó khăn, xử lý thì không khó khăn nhưng mà không khó khăn.

Ở đây không phải xử lý bằng cách là mình ngắt bỏ cái niệm đó, mà mình xử lý bằng cách phải tìm hiểu cái niệm đó. Mình xử lý, mình tìm hiểu cái niệm khởi trong tâm của mình, mình hiểu cho nó toàn triệt, thấu triệt cái niệm đó. Buộc lòng mình phải dùng cái tri kiến mình hiểu. Hiểu lần thứ nhất chưa thấu suốt, hiểu lần thứ hai, hiểu lần thứ 3 thấu suốt rồi áp dụng pháp Như lý tác ý. Thì mấy con có phương pháp hẩn hoi mà. Thì lúc nào các con cũng tác ý ngay cái niệm đó hết, cho nên nó đâu phải con khó khăn. Nó có phương pháp rồi, nó không còn khó khăn, nó không phải mất cái hướng của

mấy con đâu. Nó hoàn toàn nó phải đẩy lui cái niệm đó, hoàn toàn nó không thể còn lai vãng đến với con được nữa. Càng gặp những cái niệm khó quán xét thì ráng nỗ lực đem hết sức lực của mình, từ cái chỗ đó mới triển khai được cái tri kiến của mình mới xả được tâm rốt ráo, nó không còn khó nữa. Đó là cái phần con hỏi Thầy. (22:43)

Được rồi, con sẽ lo vấn đề giấy tờ, rồi con sẽ nộp tâm Hỉ và tâm Xả. Nếu mà nó không đúng thì Thầy sẽ ghi trong cái bài của mấy con không đúng, để cho con làm thêm. Còn nếu đã đúng thì mấy con lo giấy tờ xong thì mấy con sẽ nỗ lực tu tập thôi, vào lớp Chánh Tư Duy thôi. Được chứ không có sao hết. Bởi vì cái Tứ Vô Lượng Tâm này rất cần thiết, càng thấu triệt nó thì mấy con dễ xả lắm. Áp dụng trên Tứ Niệm Xứ mấy con sẽ đem lại sự bình an cho thân tâm của mấy con.

À bây giờ con chỉ cần tập quan sát trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp mà thôi. Còn về cái phần mà viết về tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỉ, tâm Xả thì mấy con phải thực hiện cái tri kiến đó cho thông suốt, chứ chưa bây giờ áp dụng đâu. Tới chừng mà vô cái lớp Chánh

Tư Duy thì mấy con sẽ áp dụng. Mấy con sẽ áp dụng với cái đặc tướng của mấy con, với tâm nào? Tâm xả, tâm Từ hay tâm Bi thì mấy con sẽ sử dụng trên Tứ Niệm Xứ bằng cái pháp duy nhất đó.

Còn bây giờ mấy con viết chưa xong thì đừng có nghĩ rằng mình sẽ tu pháp Từ hay pháp Bi gì được hết. Khi nào viết xong rồi thì Thầy sẽ xác định mấy con có cái duyên với pháp nào. Bởi vì có duyên với pháp nào là cái sở trường của mấy con, mấy con thích nó thì mấy con sẽ tu nó chứ không có gì khác. Còn mấy con chưa viết được mà mấy con muốn tu thì chưa được đâu, chưa. Bởi vì nó chưa xác định. Mà nếu mấy con chung chung nghĩa là từ, bi, hỉ, xả này, bốn cái pháp này mà mấy con chung chung thì tức là mấy con sẽ tu Tứ Niệm Xứ chứ không tu được chuyên bốn pháp đó đâu.

Còn các con thấy trong kinh Bát Thành nó có 8 pháp độc nhất. Mà pháp thứ nhất của nó là Sơ thiền, thứ hai là Nhị thiền, thứ ba là Tam thiền, thứ tư là Bốn thiền, rồi mới tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỉ, tâm Xả, tám pháp độc nhất. Một người tu mà Sơ thiền người ta vẫn đạt được kết quả chứ không

phải đợi, phải đi: Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên, không phải đâu mấy con. Đức Phật đã xác định, điều này Thầy chưa dạy. Bởi vì bốn cái pháp này nó là bốn cái pháp định. Cho nên Thầy chưa triển khai. Tới cái lớp Chánh Định, nếu mấy con mà tới đó. Thầy cái lớp Chánh Định triển khai cái giáo án của nó, là cái Sơ thiên phải tu như thế nào. Còn bây giờ chúng ta tu trên Tứ Niệm Xứ là Chánh Niệm, chứ chưa phải là Chánh Định. Cho nên vì vậy mà chúng ta có Tứ Thần Túc thì chúng ta nhập Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên nó dễ rồi. Nhưng mà chúng ta đi vào pháp độc nhất của Sơ thiên. Ngay từ bây giờ, chúng ta độc nhất về Sơ thiên thì phải học các pháp, các giáo trình của nó để thực hiện cái pháp này.

Cũng như bây giờ Thầy triển khai cái tri kiến của mấy con về Tứ Vô Lượng Tâm: tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả để thấy cái khả năng của mấy con, cái đặc tướng của mấy con ở cái pháp nào, để lấy cái đó mà làm pháp độc nhất mấy con tu thôi, chứ Thầy chưa có giảng về pháp độc nhất đâu.

À, lẽ ra phải có thời gian một năm lận, cái lớp Chánh Tư Duy là phải một năm lận,

nhưng mà vì Thầy không muốn kéo dài thời gian cho nên mấy con phải làm đêm, làm ngày, làm cho thật nhanh mà cho đầy đủ. Mấy con phải cố gắng triển khai, bởi vì cái thời gian nó gấp rút. Chứ lẽ ra một năm học lớp Chánh Kiến chứ đâu phải là trong ba tháng, bốn tháng này đâu. Cho nên vì vậy Thầy thấy cái thời gian cần phải gấp rút. Gấp rút cho nên buộc lòng mấy con phải làm việc rất nhiều về cái Chánh Tư Duy của mấy con. Do đó cái lớp tu học về Chánh Tư Duy đó thì mấy con phải nỗ lực làm cho nốt bài, còn có mười mấy ngày nữa. Mười mấy ngày nữa là mấy con phải làm nốt.

Lẽ ra thì những cái bài này được kiểm đi, kiểm lại cho đúng cái tiêu chuẩn. Ví dụ như một bài mấy con làm, đầu tiên mấy con làm tâm Từ, cái bài đầu. Bài này mới có được 2 điểm thì mấy con phải làm bài tâm từ lần thứ hai chứ không nói là bài tâm từ đi qua rồi thôi làm bài khác đâu. Thì mấy con phải làm lại cái bài tâm Từ lần thứ hai, chứ không nói 2 điểm rồi đi qua để học cái bài khác đâu. Thì mấy con làm cái bài tâm Từ lần thứ hai, thì mấy con được lên 3 điểm hay là 5 điểm, rồi mấy con làm cho được tới 10 điểm mới thôi đó. Một bài một mà phải

làm cho được tới cái đó thì mấy con phải suy nghĩ như thế nào để làm cho được cái điểm đó thì mới chấm dứt cái bài đó.

Nhưng ở đây, Thầy chỉ cần thiết để mà các con hiểu biết để áp dụng vào cái sự tu. Mà Thầy thấy sự hiểu biết của mấy con chứ không phải là dạy mấy con văn chương để viết lách, để tư duy cho nó lý luận bằng cách này, bằng cách kia. Nếu mà đúng là những cái bài viết của mấy con mới chỉ mới có được 3 điểm, 4 điểm mà thôi, chứ chưa được 10 điểm đâu. Cho nên, bây giờ các con phải ráng mà thực hiện cho xong những cái bài vở này, để qua áp dụng thì cái sự tiếp tục của mấy con trên lớp Chánh Tư Duy này, thì có những người người ta đủ khả năng để người ta ở lớp Chánh Tư Duy để mà người ta chứng đạo. Còn mấy con chưa đủ thì Thầy lần lượt giúp đỡ mấy con triển khai lớp Chánh Kiến trở lại chỗ không sao đâu. Con đừng lo cái chuyện đó đâu. Nghĩa là muốn không thì mấy con, cái khả năng của mấy con nó không được ở trên cái lớp Chánh Tư Duy để xả tâm thì mấy con vẫn. Coi thì đương nhiên mình nằm trên lớp đó nhưng mà sự thật ra thì còn đang phải làm bài. Hễ khi nào mấy con Thầy thấy, Thầy bảo mấy

con phải viết bài để xả cái niệm đó là mấy con còn ở trong lớp Chánh Kiến chứ chưa phải Chánh Tư Duy đâu. Còn Chánh Tư Duy là quán trấu triệt liền, xả tâm liền. (

Câu hỏi [Tu sinh]: *Kính bạch Thầy, có người nói rằng con rắn ăn con nhái, mình can cứu con nhái, nhưng con rắn đang đói khổ thì sao?*

[Thầy]: Ờ, thì thật sự ra Thầy có nhắc cho mấy con rõ mà. Khi mình đuổi con rắn rồi, nó không ăn con nhái rồi, thì mình ăn cơm mình đem nắm cơm ra ngay chỗ mình đuổi con rắn đó mình kêu nó đi: “Rắn ơi! Hôm này mày đang đói cho nên mày kiếm con nhái mày ăn để cho no bụng chứ gì. Nhưng vì con nhái là một cái loài biết đau đớn thì tao không muốn cho mày làm cái điều ác đó. Vì vậy bây giờ, đây là nắm cơm, thực phẩm đây, mày lại đây mày ăn. Hằng ngày cứ lại đây, tao sẽ bỏ cơm này cho mày ăn”.

Thì mấy con thấy mình có làm cái điều ác không? Mình có làm con rắn đói khổ không? Mình can ngăn nó làm một điều ác đó là tạo nó cái phước, thứ nhất. Cái thứ hai còn lại bổ thí cơm ăn nữa thì nó khỏe quạ

rồi, nó còn làm điều thiện. Tức là từ cái tâm niệm thiện của mình thôi, mình sẽ giao cảm được những cái loài đó mấy con. Và những cái loài đó nó sẽ giao cảm được mình, nó sẽ đến đây ăn cơm của mình.

Các con đừng tưởng, mọi vật đều là ở trong cái quy luật nhân quả, cùng chung nhau nhân quả cho nên tâm từ chúng ta sẽ giao cảm được. Từ trường chúng ta sẽ giao cảm được loài vật. nó sẽ giao cảm nhau và cùng sống chung nhau mấy con. Các con đừng lo cái điều đó. Cho nên vì vậy mà nó không có đói khổ đâu. Tại vì chúng ta nghĩ rằng đói khổ, nhưng mà vì chúng ta đuổi con rắn rồi chúng ta không cho nó ăn gì nó đói khổ là chúng ta mang tội đó. Mình ít ra mình cũng thực hiện được lòng từ đối với cái loài chúng sanh.

Bây giờ Bi với con nhái phải không? Con nhái bị con rắn cắn phải không, là bi với con nhái rồi. Thì phải Từ với con rắn chớ. Bi với con nhái rồi bỏ con rắn cho chết đói thì mấy con tu tập như vậy làm sao. Từ, bi có người ta đủ mà, tại sao mà không thực hiện. Do đó mấy con hỏi điều này thì mấy con chưa hiểu, chứ hiểu rồi mấy con biết

là: Khi mình đuổi con rắn rồi thì con rắn nó chạy đâu đó chứ nó đi đâu, thì bắt đầu đem nắm cơm hoặc là cái bánh, cái chuối gì đó để đó đi, để ngay cái chỗ mình đuổi rắn. “*Hồi nãy tao đuổi không cho mày làm cái điều ác là giết hại con nhái để cho mày ăn no bụng mày. Thì bây giờ tao sẵn sàng cho mày cái bánh nè. Mày đến đây mày ăn đi, đừng có bắt con nhái tội nó lắm. Tất cả những loài vật mà giết nhau, ăn thịt nhau đều là xấu lắm, ác lắm*” Mình nói vậy đi, rồi cái từ trường của mình phóng ra nó sẽ giao cảm chứ gì. Đã biết rằng khi một lời nói thiện, một lời nói ác đều có từ trường phóng ra. Mà loài động vật nó không có nghe âm thanh chúng ta nói được đâu, mà nó giao cảm được cái từ trường. (31:12)

Câu hỏi [Tu sinh]: Trở lại trường hợp người ta hoan hỉ trong ác pháp như trúng số, bê tha. Ta có thể thương xót họ không? Và vậy có thể gọi là tâm Bi không?

[Thầy]: Nghĩa là khi chúng ta không hoan hỉ với họ trong cái ác pháp của họ, nhưng mà chúng ta thương xót họ. Biết họ ở trong ác pháp mà thương xót họ. Thương xót họ thì chúng ta làm sao, chúng ta bỏ mặc à?

Ít ra chúng ta nói: ở bác hay chú hay anh, trời ơi trúng vé số mình phải lo bỏ vốn làm ăn chứ. Bê tha vui thế này đây, rồi bài bạc mai mốt nó khánh tận khổ lắm.

Thà là mình có lời nói mình khuyên lớn người ta, còn người ta làm hay không làm là do nhân quả người ta. Nhưng mà mình làm ngơ trước cái đó là mình thiếu lòng từ. Thấy người ta trong ác pháp, người ta đau khổ mình không nói lời nào đó là mình thiếu lòng từ. Cho nên mình nói, mình cũng khuyên lớn họ, nói lời nói họ tức là mình thực hiện lòng từ. Cho nên vì vậy mình ban rải được lòng từ mình khắp cùng. Cho nên các con phải sáng suốt vấn đề này con. Rồi.

Con bây giờ con còn bệnh con cứ uống thuốc không có sao đâu. Tới chừng nào Thầy nói: bây giờ không uống thuốc nữa nghe thì mấy con sẽ không uống thuốc, còn bây giờ các con cứ uống tự nhiên. Thuốc là tốt chứ không có gì đâu, nó sẽ hết bệnh. Đó là cái phước hữu lậu. Mình có thuốc là hữu lậu rồi. Cái phước hữu lậu cho nên cứ dùng. Chừng nào mà tới cái giai đoạn quyết định là sống chết với giấc sinh tử thì chừng đó khỏi

cần uống thuốc, lấy pháp mà ôm phao mà vượt biển, lấy pháp mà đập sạch ba cái cảm thọ này xuống thì chừng đó Thầy bảo.

Còn bây giờ chưa thì mấy con đừng có nghĩ, chưa tới giờ mà cứ vậy thì mấy con chưa có đủ cái đạo lực đâu. Rồi mấy con tự tiêu hoại mấy con thì uống lắm. Con hiểu chưa, cho nên đừng, khoan đã. Chừng nào Thầy cho phép, còn bây giờ chưa cho phép. À, bây giờ Thầy bảo: bây giờ không uống thuốc gì hết, ngồi sừng sững lên, không được nằm rên, thì lúc bây giờ nghe lời Thầy ngồi lên, chết bỏ. Chừng đó thì bây giờ có xin cho uống thuốc Thầy cũng không cho nữa. Ai đem thuốc Thầy cũng đừng, không có cho uống thuốc. Còn chừng nào Thầy bảo còn uống thuốc được thì cứ uống thuốc. Mà nếu mà trong cái giờ đó uống thuốc mà cần phải ăn cái gì, Thầy khai giới cho mà ăn, ăn phi thời. Thầy khai giới, khai giá trị phạm mà. Khả năng con chưa đủ thì con phải uống thuốc và phải ăn uống một cái gì đó để khi thuốc nó không quậy phá bao tử con. Thì Thầy sẽ giúp giùm con, đừng lo xa, có Thầy. Chừng nào Thầy chết rồi thì tự lo. Còn bây giờ có Thầy. Thầy bảo: hôm nay là chiến đấu tận cùng nè, chết bỏ, nhất định

là không uống thuốc thì chừng đó hãy nghe lời Thầy. Còn mà khi Thầy chưa bảo thì cứ uống, không có sao hết. Rồi, bắt đầu, có gì nữa không. Có hỏi Thầy gì nữa thêm không con?

[Tu sinh]: *Kính thưa Trưởng Lão, con hỏi thêm câu của mình. Lúc trước Trưởng Lão có giảng cho con nghe một ... cái pháp tu của mật hạnh, cái pháp tu của bậc Duyên Giác tức là không có độc cư, mà xông thẳng vào cái Tứ Vô Lượng Tâm. Bây giờ sau khi con phát hiện được cái đặc tướng của mình rồi. Con phát hiện ra cái đặc tướng của con là tâm Bi. Con có nên độc cư hay con phát triển cái tâm Bi hơn là con độc cư. Tại vì pháp tu của một Duyên Giác là không có độc cư mà.*

[Thầy]: à, không độc cư mà độc cư. Bởi vì nó không có nói cái chuyện như Thanh Văn. Nhưng mà con khi cái pháp tu của bậc Duyên Giác thì nó tu ngay cái chỗ mà lục nhập, nó sanh ra xúc, thọ đó, phải không? Nó sanh ra cái duyên xúc với thọ. Do đó coi như là bây giờ nó ở chỗ đó nó ngăn chặn thì nó phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý,

nó hơn là độc cư rồi con. Nếu mà nó ở chỗ đó, bởi vì nó tu chỗ lục nhập: mắt, tai, mũi, miệng là 5 căn và 5 cái trần nó xúc chạm vào đó mà nó sanh ra các cảm thọ. Mà nó diệt tất cả các cảm thọ đó nó không còn ái, thọ lạc, thọ khổ nữa. Thì do đó nó ở chỗ xúc chạm với nhau. Vì vậy nói là bây giờ tu cái pháp đó không độc cư, sự thật ra nó không nói độc cư con. Chứ cái bậc Thanh Văn là độc cư đệ nhất. Nó ôm cái chỗ đó là nó phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân ý, nó xúc chạm mà nó không sanh. Cho nên nó phòng dữ lắm, nó không có để cho xúc chạm nhiều đâu, xúc chạm nhiều nó giữ không có nổi đâu, con hiểu không?

Mà các bậc mà gọi là Duyên Giác là cái bậc ghê gớm lắm. Họ ngay từ cái chỗ xúc chạm mà sanh ra cảm thọ, họ không có cho ái, họ nhắc. Nghĩa là nó chạm nhau mà họ không cho ái. Cho nên nó vừa là phòng hộ kỹ lưỡng, nói nó không phòng hộ, nhưng mà sự thật nó ở chỗ đó nó phòng hộ, chỗ lục nhập mà. Con hiểu không? Chỗ lục nhập đó, sáu chỗ lục nhập. Cho nên nó phòng hộ ghê gớm lắm, giữ gìn ghê gớm nhưng mà nó vẫn bị xúc chạm. Bởi vì nó xúc chạm để nó sanh ra thọ đó, xúc thọ đó con, cái cảm thọ đó. Rồi

cái thọ thì nó có ái, hữu, thủ đó. Cho nên cái chỗ này là cái chỗ rất là quan trọng của chúng ta cho nên nó bẻ gãy ngang cái chỗ đó. Cho nên nó ở trong cái thời gian tu nó là Độc Giác đó. Cái bậc đó là bậc Độc Giác con. Cái nghị lực và cái ý chí của họ mạnh mẽ vô cùng. Chứ còn lơ mơ thì ở chỗ xúc chạm đó chịu không nổi. Còn chúng ta có phương pháp nường, còn nó nó không có nường, ở chỗ đó nó bẻ. Bây giờ mình nường là như thế nào? Bây giờ thân đau quá thì phải nường vào hơi thở “an tịnh thân hành” nó nường. Còn cái kia nó không có nường đâu, bởi vì nó không có Thịnh Văn, nó không có đi từng các cấp đâu, nó vô ngay cái chỗ đó nó bứt liền. Cho nên vì vậy nó phòng hộ ghê gớm lắm, nhưng mà nó không độc cư mà nó độc cư. Nó không có nói chuyện với ai hết. Bởi vì nó vô chỗ đó nó chỉ còn có một mình nó với cái chỗ xúc chạm. **Bởi vì nếu nó xúc chạm thì nó sanh ra ái dục.** Cho nên nó đâu có nói chuyện được, con hiểu không? Nó không có giao tiếp ra bên ngoài mà nó tu ghê gớm. Bởi vì nó Độc Giác, đã Độc Giác thì nó phải độc cư rồi. Nhưng mà điều kiện là nó phải ở chỗ đó nó thực hiện, nó ở chỗ mà xúc chạm, ở chỗ lục nhập. Cho nên nói

về Duyên Giác Thầy nói bậc này ghê gớm. Còn cái bậc Thanh Văn thì mình tu, từng pháp, từng pháp mà vô. Rồi mình phải hiểu, phải hiểu mình vô con.

À, còn con hỏi [Thầy]:

Hỏi: *Thầy từ bi giảng rõ chi tiết dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.*

Ở đây là những cái bài pháp rồi con.

Dục lậu: Thầy nói chung chung để mấy con hiểu. Những cái gì mà khởi ham muốn đều là dục lậu.

Còn những cái hữu lậu là những cái gì có mà làm cho chúng ta phiền não, đau khổ là hữu lậu. Những cái gì có, như có thân chúng ta chấp thân coi chừng chúng ta bị hữu lậu đó. Rồi chúng ta chấp những kiến thức hiểu biết nó cũng là hữu lậu đó. Cái hiểu biết của chúng ta nó làm cho chúng ta không xả được nó là hữu lậu.

Còn vô minh lậu là cái mờ mịt, cái tướng trạng mờ mịt là hôn trầm, tùy miên và sự hiểu biết không có rõ, không có cụ thể đều là vô minh lậu hết mấy con. Cho nên chúng ta hôm nay học Chánh Tri Kiến là vén cái màn vô minh lậu đó, đó là chỗ đó, chung

chung. Để sau này có dịp rồi Thầy sẽ. Khi nào mấy con bị kẹt cái chỗ nào mà không giải quyết được thì lúc bây giờ Thầy giảng cho mấy con, giảng trách cho mấy con làm cái bài đó trở lại.

[Tu sinh]: *Con kính thưa Trưởng Lão, hữu lậu là những cái đã có sẵn?*

[Thầy]: Đã có sẵn, như bây giờ cái thân con là có sẵn rồi đó, là nó hữu lậu đó. Rồi cái tâm niệm của con, cái kiến giải, cái hiểu biết của con là cái có sẵn ở trong đầu con. Đó là cái hữu lậu đó. Tất cả những cái có mà nó đem đến sự đau khổ cho mình đó là hữu lậu.

Còn dục lậu là cái gì ham muốn, nó đem đến cho mình đau khổ. Đó là cái dục lậu. Con hỏi đi.

[Tu sinh]: *Dạ Bạch Thầy, cái sanh ly có phải là hữu lậu hay ...*

[Thầy]: cái sanh ly cũng là cái hữu lậu con. Bởi vì nó là hữu lậu, phải không. **Bởi vì chúng ta tu tập là trong tâm chúng ta hoàn toàn không có ba cái lậu hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu là giải thoát. Còn ba lậu hoặc này là còn giặc. Chứ không phải**

nói cái niệm không còn niệm là giải thoát, không phải. Nó không còn dục lậu, nó bất động tâm. Chúng ta có niệm nhưng mà có cái niệm không có dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu. Có cái niệm không có, thì cái niệm đó là bình thường của con người. Chúng ta phải có cái sự từ duy, suy nghĩ chứ, nhưng mà nó không có lậu hoặc mấy con. Mình phải xét cái chỗ đó, nó không có lậu hoặc nhưng nó có niệm. Tức là con người là phải có niệm. Nói con người mà không niệm là gộc cây rồi, trật rồi, không được, nó sai, không đúng.

Cho nên nó có niệm mà niệm dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu thì triệt tiêu, không được để, vì đó là sự đau khổ. Còn cái niệm không đau khổ thì không triệt tiêu. Hiểu như vậy thì chúng ta mới biết cách tu. Sau này chúng ta mới triệt tiêu cho được những niệm dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu này. Quyết định là phải triệt chứ không có được mà để nó. Hễ nó có lòi cái mặt nó ra là quyết định phải diệt. Đó là cách thức tu chúng ta. Mạnh mẽ và cương quyết.

Bởi vậy Thầy nói, lớp này còn là chúng đạo, còn một người là chúng đạo một người, mà rớt hết thì thôi. Thầy nhất định mà, mấy

con tưởng, ở đây tu, tu thật, mà làm thật chứ, ăn thật, làm thật, nói thật chứ không phải chuyện dối. Mà tu thật, tu chết, tu sống đó chứ không phải nói. Đem hết cuộc đời chúng ta sanh ra làm người, được cha mẹ nuôi lớn như thế này bao nhiêu công lao, rồi vô đây ngồi để chơi à, không phải chuyện đó đâu mấy con. Phải làm thật, phải đem lại sự giải thoát thật, để chứng minh cho mọi người biết là Phật giáo phải tu như vậy đó, chứ không phải tu chơi đâu. Bây giờ một mình Thầy không đủ chứng minh điều đó. Cái miệng Thầy nó, họ nói Thầy cái miệng nói, không có làm gì được đâu. Nhưng mà ở đây có 5 người, 10 người làm được họ dám nói chúng ta không? Chúng tôi rõ ràng mà, có một tập thể chúng tôi làm được mà, chớ đâu phải là có một người.

Thôi rồi, bây giờ còn hỏi gì nữa không? Nghỉ nha mấy con? Hết chưa? Hết rồi phải không? Cố gắng thực hiện những cái bài chưa xong thì phải làm cho xong, càng sớm chừng nào tốt chừng nấy để chúng ta đi vào tu tập đi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy cái bài quán xả, con sau nay con đưa chấm,

[Thầy]: Cái bài tâm Từ hả con? Con đã nộp rồi phải không?

[Tu sinh]: Tâm từ con làm rồi, tâm Bi, tâm Hỉ con làm rồi ạ

[Thầy]: À lẽ đương nhiên, mấy con nộp lu bù như vậy đó thì để Thầy duyệt lại coi nó ở đâu chứ, mấy con bữa này đưa, ngày mai đưa. Mấy con góp lại một lần cho Thầy. Mấy con đưa người trước, người sau.

[Tu sinh]: Thế thì con xin lại. Quyển này con làm xả rồi nhưng mà.

[Thầy]: Cái quyển nào, quyển này của con há?

[Tu sinh]: Vâng,

[Thầy]: Rồi, có nhiều con viết tâm từ, tâm bi một tập. Bao nhiêu tâm các con viết một tập. Mà mấy con đưa Thầy, tại sao Thầy không trả là tại vì chưa tới cái ngày trả. Mới đưa hôm qua bữa này đòi lại Thầy rồi. Ông nội Thầy đọc sao kịp. Có phải không? Mấy con làm quá Thầy cái máy

[Tu sinh]: Con nộp tuần ...

Trưởng lão: Tuần rồi hả con, như vậy là để Thầy kiểm lại. Con tên gì .

[Tu sinh]: con tên....

[Thầy]: Rồi để Thầy kiểm lại

[Tu sinh]: trong tập của con có tâm Từ thôi à.

[Thầy]: có tâm từ không hả? Rồi, được rồi để Thầy kiểm lại, nó sót ở đâu đó. Bởi vì mấy con cứ đưa, người này đưa bữa nay, người kia đưa bữa nọ. Thầy về Thầy để một chồng lên đó, thành ra nó cứ đầy ắp cái chỗ này, rồi cứ lấy mấy cái bài đầu Thầy mới duyệt. Rồi tới cái ngày mà Thầy trả, Thầy trả cho mấy người đó, nó còn sót cái tập cuối cùng. Không biết chừng con nằm cuối sổ. Rồi bắt đầu bây giờ xong rồi phải không.

212-(LCK-089A)

- *Trình pháp Tứ Niệm Xứ
- * Làm bài Tứ Vô Lượng Tâm
- * Lo tu tập không chỉ trích người khác

---->>❖<<----

[**Tu sinh**]: Kính bạch Thầy! Hai, ba ngày nay con bị thọ hành đánh..., con không biết, nó đau buốt khắp người, con thấy ngồi không nổi mà nằm nó cũng đau nữa, đứng thì nó không đau mà đi thì nó đau.

[**Thầy**]: Vậy con dụng cái pháp nào?

[**Tu sinh**]: Con muốn bỏ cuộc đi về luôn đó Thầy, con chịu không nổi. Trời nó đau mà con ngồi không được. Con thấy là con ngồi nhiếp tâm trong hơi thở, con “an tịnh thân hành” thì 30 phút thì nó hết, một lát nó đau trở lại. Nó làm phá lên đó Thầy, thốt lên, thì con mới dùng pháp con tác ý “gắng lên”. Còn làm vài đêm thấy nó qua khỏi cái đó nó hết sốt luôn, con thấy nó hết bệnh, cái tự nhiên nó tỉnh thức luôn... như vậy thì con ... hôm bữa con cũng tập ... con

tu suốt thì nó cũng còn vài niệm xec, con tự nhiên nó có chướng ngại tự nhiên con quán thực phẩm bất tịnh, quán thân bất tịnh cái con ớn, con không có muốn ăn nổi đó Thầy và nó có sợ ăn nữa...

[Thầy]: Con quán tới cái mức nào đó thôi đừng có quán nữa.

[Tu sinh]: Con thấy đồ ăn nó bất tịnh, nó ghê gớm quá, con muốn bỏ ăn luôn đó. Tự nhiên tới giờ tu đâu khoảng 11, 12 giờ đêm mà tại sao con nó tỉnh thức dậy, tự nhiên cái bụng nó đau... để con nói Thầy, con tu Tứ Niệm Xứ mà con nó tỉnh thức, con có hỏi Thầy đó. Cái đó là dục trưởng dưỡng không phải, Thầy kêu con phòng hộ sáu căn. Con không biết phòng hộ sao mà nó cứ vậy, con không biết cái đó là sao con cũng không biết.

[Thầy]: Cái đau nó là cái cảm thọ con. Còn phòng hộ sáu căn là mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý đừng có để cho các cái sáu trần : sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp nó tác động vô. Cho nên khi mình nghe âm thanh thì mình bảo lỗ tai mình quay vô, mình thấy hình ảnh thì mình bảo mắt quay vô, mình cảm nghĩ thì mình bảo : thí dụ ý nghĩ mình

cái loạn tưởng nó phóng ra thì mình bảo đừng có phóng ra an tịnh trở lại. Đó là mình phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý mình. Còn vấn đề cảm thọ, con càng tu thì cảm thọ càng đến nhiều, cho nên mình đừng sợ

[Tu sinh]:...con muốn đi về luôn Thầy. Sợ con chịu hết nỗi rồi.

[Thầy]: Nó đánh mình cho mình bỏ cuộc. Cho nên con còn vượt qua nhiều nữa, những cái điều kiện mà con vượt qua.

[Tu sinh]: Con vượt qua thì cái giai đoạn tỉnh thứ thấy rõ.

[Thầy]: Thì con hiểu mình vượt qua được nó thì cứ nó lần, mình rèn luyện trên cái cảm thọ của mình cho đến khi đó mình làm chủ được sự sống chết của mình. Cho nên Thầy nói chẳng qua, nếu mà một.

[Tu sinh]: nó đau nó nhức từ miếng thịt luôn, ghê gớm

[Thầy]: Thì đây, nó vậy nó đánh vậy chứ nó đâu có. Bởi vì con tu một cái đời nay, con chuyển nhiều đời của con. Nhiều cái nghiệp ác, nhiều cái nghiệp của mình. Cho nên mình gan dạ, bền chí. Chỉ có phương pháp này mới chiến thắng được giặc sanh tử

thôi. Cho nên vì vậy mà càng đau con càng tu. Càng đau càng tu. Có thể con thức suốt đêm, có thể con tu tập cái pháp, mình ôm cho chặt cái hơi thở của con. Con nương vào hơi thở: “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô”, cứ nương vào hơi thở con sẽ vượt qua được những cái đau này. Còn nếu mà không có chỗ nương con chịu không có nổi đâu.

[Tu sinh]: Con niệm danh hiệu Thầy quá chừng.

[Thầy]: Nhờ đó, nhờ đó với nhờ cái ôm vào hơi thở con vượt qua đó chứ. Con nói nó còn kéo dài con nữa, nó còn khổ. Nó do như vậy nó còn đánh con nữa chứ chưa phải tới đó nó thôi đâu. Khi nào con tới Tứ Niệm Xứ mà nó sắp sửa nó thanh tịnh thì nó đổ ba cái cảm thọ này ra dữ lắm. Mà cuối cùng nó đổ ra rồi, con dẹp hết cái bắt đầu con bảo vệ cái chân lý, con chứng đạo. Càng đau chừng nào, mình tu mà gặp trường hợp mà đau chừng nào đó thì nó không phải cái thân bệnh con đâu mà đó làm pháp hành. Khi mà mình hành để chuyển cái nghiệp nó thì nó đổ ra. Đổ ra để mình trả nghiệp chứ không gì. Nhưng mà mình có pháp cho nên mình coi như là tâm mình nó bất động, nó

chuyển cái nghiệp đó. Tức là nó không có giao động trước cái nhân... Chứ còn nếu con ở ngoài đời nó để nó từ từ nó đau ít ít, nó đau hoài, nó cứ nay đau bệnh này, mai đau bệnh khác, cái đó là cái nghiệp của con mà. Tại giờ nó dồn lại mà con ở trên pháp con tu. Như vậy mà nó đánh con toi tả, cho nên đừng có sợ, gan lì đi. Thầy nói con có thể tu được, xả không có sợ nó lạc ở trong tưởng con....

[Tu sinh]: Trời ơi nó đau nhức từng miếng thịt. Trời ơi, cái đầu nó nhức từng chút ghê quá. Con ráng giữ lắm, con ngồi một chút xíu đó Thầy. Con tu hơi thở 0,5 tiếng mà mồ hôi nó ra rần rần, rần rần, cái nó hết. Có khi con ngồi được 1 tiếng, mà có khi con ngồi được 0,5 tiếng, không có đều Thầy ơi

[Thầy]: Không có sao hết. Bởi vì tu Tứ Niệm Xứ không cần phải tiếng hay nửa tiếng, hoặc là đều đều.

[Tu sinh]: Có khi con ngồi 20 phút, con không hiểu sao.

[Thầy]: Được bao nhiêu ngồi bao nhiêu. Nhưng mà nó muốn đi thì mình đi, muốn ngồi thì ngồi tu Tứ Niệm Xứ. Con

thích tu Tứ Niệm Xứ. Tứ Niệm Xứ thì nó gặp chướng ngại trên đó là ôm chặt pháp, quét, quét chùng nào ra thôi. Bởi vì chấp nhận Tứ Niệm Xứ rồi. Con hiểu không? Cho nên con tu Tứ Niệm Xứ thì được rồi đó. Bây giờ cứ ôm pháp Tứ Niệm Xứ mà tu, cứ ôm chặt nó. Bây giờ thì coi như là những cái bài vở của mấy con, trong những bài khó nhất là bài tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả. Tâm Hỷ, tâm Xả là những bài khó nhất ở trong Tứ Vô Lượng Tâm. Tâm Từ, Bi Thầy phân biệt cho mấy con thấy lúc nào nói Từ, lúc nào nói Bi thì nó dễ lắm. Mà khi nói đến tâm Xả, tâm Hỷ thì mấy con phải làm cái dàn bài cho kĩ lưỡng thì mấy con viết nó không sai chứ mấy con nói lung tung, nói lung tu nó không đúng cách mà mình quán đầu. Cho nên vì vậy mình muốn viết những cái bài này phải lập thành cái dàn bài, mình muốn nói cái gì trước, nói cái gì sau, mình lập cho nó thành cái dàn bài rồi mình nói nó không sai chứ không khéo nó sai. Con nhớ trong cái vấn đề tu tập mà bây giờ còn có mấy cái bài mà Thầy đã cho cái khoảng thời gian là 20 ngày, trong 20 ngày nữa thôi thì mấy con cố gắng, còn cái bài nào rơi rớt thì mấy con cố gắng mấy con làm cho nó đúng thôi.

[Tu sinh]: Dạ, con ...

[Thầy]: Cho nên cố gắng ôm cái pháp mà tu tập cho nó được. Bây giờ vượt qua những cái khó khăn đó. Vượt qua những cái khó khăn đó thì nó mới được con. Nếu mà không vượt qua những cái khó khăn thì mình không có làm chủ sinh tử được, cố gắng tu thành công.

Mấy con yên tâm đừng có sợ. Thầy nói, con thấy không? Nó đau vậy mà nó có chết con đâu, đừng có sợ. Bởi vì mình ôm pháp, mình có pháp mình ôm. Còn mình thấy mình sợ hãi, mình thấy mình không có chiến thắng được nó thì thôi mình nghỉ tu đi, mình về mình sống đạo đức thôi cũng được, mình sống đạo đức. Cho nên mình khỏi có lo. Còn nếu mình quyết cuộc đời mình tu thì phải đi tới nơi, thì gặp chướng ngại gì thì mình cũng đánh dẹp, có pháp mình học pháp mà, đừng có sợ nó, có vậy thôi.

(Phật tử đến trình Thầy sắp xếp chỗ ở cho khách)

[Tu sinh]: Ông sư biểu con sắp xếp cho ông ở cái chỗ nào?

[Trưởng lão]: Coi đằng sau, còn cái

chỗ nào không con?

...

[Thầy]: Đằng sau coi còn cái thắt nào, còn cái thắt. Ở bên đây thì Sư Thảo con, bên kia thì Chân Tịnh. Phía trên này Chân Tịnh xuống cái thắt đó nó không có, thắt ông ... không biết có người ở rồi phải không? Rồi bắt đầu xuống cái thắt kế. Rồi ở đây còn cái thắt...

[Tu sinh]: Cô Út cho ông sư xuống thắt cổ, được không Thầy?

[Thầy]: rồi, được rồi....

[Tu sinh]: Để cho ông ở dưới yên, không biết có nước không.

[Thầy]: Có nước chứ, có nước, để coi thử coi. Thầy Chân Thành lên có nước rồi. Rồi còn cái thắt Thầy Chân Thành nữa phải không? Ở đây cái chỗ này cho ông.

(Học tiếp)

[Tu sinh]: Bạch Thầy, nó đương nhiên nó tỉnh thức nó ngồi chơi vậy

[Thầy]: Đâu có sao đâu con, nó tỉnh thức, nó không buồn ngủ thì ngồi chơi có gì đâu. Chướng ngại thì mình đuổi, không

chương ngại thì...

[Tu sinh]: Có cần tác ý gì hay không thưa Thầy?

[Thầy]: Không, không cần tác ý gì hết.

[Tu sinh]: Ngồi chơi coi như là tỉnh, mình biết sự kiện nó xảy ra trên thân tâm của mình cái điều gì thì mình dẹp. Có vậy thôi, không có điều gì hết. Tu tập như vậy.

Mấy con có thắc mắc, có vấn đề gì thì mấy con thưa hỏi Thầy con?

Tu sinh : (không nghe được.) 10 : 30

[Thầy]: Ờ, con đang tu Tứ Niệm Xứ con ha? mà Tứ Niệm Xứ thì con tác ý : tâm thanh thân, an lạc, vô sự chứ đừng tác ý : tâm ly dục, ly ác pháp nhập Sơ Thiền bởi vì nhập Sơ Thiền khi nào Tứ Niệm Xứ nó sung mãn có có Tứ Thần Túc thì lúc bấy giờ mình chỉ cần tác ý câu tâm ly dục, ly ác pháp nhập Sơ Thiền thì nó sẽ nhập. Còn bây giờ chưa có Tứ Thần Túc, cho nên con phải tu cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Rồi con ngồi đó con tỉnh thức ở trên thân, thọ, tâm, pháp. Bốn chỗ, con tỉnh thức trên thân con nó có sự kiện gì xảy ra, nó có niệm gì khởi ra, nó có cảm thọ gì, và ở ngoài các pháp nó có tác

động gì không? Nếu mà con thấy nó có tác động thì con mới xả? Còn không có thì con ngồi con chơi thôi, không có gì hết. Nếu mà nó không có gì hết thì nó thanh thản, an lạc, vô sự. Mà cái thời gian thanh thản, an lạc, vô sự hoặc là 12 tiếng, hoặc là 24 tiếng là coi như là con có đủ đạo lực để mà làm chủ sự sống chết của mình rồi. Có vậy thôi chứ không có gì. Ngồi chơi miễn là mình đừng có buồn ngủ thì được, mà có buồn ngủ thì còn giờ tu thì mình đi kinh hành, mà hết giờ tu thì thôi.

[Tu sinh]: 12 : 15 (không nghe được)

[Thầy]: Nó thở cũng được mà nó không thở cũng được mà chỉ biết thanh thản, an lạc, vô sự vì hơi thở mình nó khi nó nhẹ, có khi mình không cần biết hơi thở, mà mình chỉ nhận qua cái thân của mình biết nó không có chướng ngại trên đó là được nó không quan trọng, bởi vì mình không tu hơi thở. Nhưng mà nó biết hơi thở, nó dựa vào hơi thở để nó quan sát tức là nó còn dựa vào hơi thở, còn nó không dựa vào hơi thở thì nó không thấy hơi thở thì nó vẫn ở trên thanh thản của nó, bởi vì nó rất tỉnh nó biết cái thân, tâm của nó có xảy ra cái gì hay không,

nó biết. Cho nên nó không sai đâu con đừng sợ.

[Tu sinh]: 12 :59 Thưa Thầy còn....
(không nghe được)

[Thầy]: Không sao, giờ cái này nó còn trong cái buổi giao thời tức là mấy con chưa có chuyển qua một cái lớp hẳn là Chánh Tư Duy. Khi nào chuyển qua hẳn lớp Chánh Tư Duy mà muốn đi tới rất ráo thì mấy con không còn là **cứ chuyên** ra ngoài, mình sống độc cư trọn vẹn, mình cố phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý đừng nghe bên ngoài để cho mình tu tập nó mới đi tới rất ráo. Cái lớp Chánh Tư Duy mới tu được. Còn nếu mà lớp Chánh Tư Duy mà bị bên ngoài nó tác động thì mình rất là khó tu, mình tu nó lâu lắm nó không có đạt được cái kết quả như mong muốn.

Do đó, khi mà bắt đầu còn 20 ngày nữa, hôm nay là còn 18 ngày nữa, nếu mà sau 18 ngày nữa thì chờ cho chị em huynh đệ đồng làm bài xong rồi thì bắt đầu mấy con đi vào tu tập, thì lúc bây giờ người nào quyết tu thì chúng ta không có tiếp duyên ra ngoài nữa mà nỗ lực tu cho nó đạt được kết quả, chứ mình tiếp duyên ra ngoài thì

tu nó cầm chừng, nó không tới nơi. Cho nên tới đó rồi sẽ tính sau. Bây giờ thì lúc này thì đương nhiên là chúng ta còn đang ở trong cái lớp trong Chánh Kiến, ... Cho nên vì vậy ngày hôm qua con ra mở cửa này kia, mua hộp làm phụ với cô Út được. Sau này sắp xếp xong rồi cô Út cô cũng được rảnh rang, có cái gì thì gọi ở ngoài tiệm cơm chay đem vào, ... nhưng mà cực khổ vậy được. Cho nên vì vậy mà mấy con cũng đỡ cực khổ, như vậy chứ không có gì. Chứ thấy cô Út cực thì mấy con cũng không có nở bở, cực dữ vậy, nhưng mà sắp xếp sao cho mấy con tu là tốt nhất, mình tu tốt nhất, để cho cô Út cô được rảnh rang lo công việc khác. Chứ nếu mà cô Út vừa cơm nước, vừa này kia ... cho nên mấy con tu ráng cố gắng tập như vậy, đừng có sợ, mình phải tập ... rồi lần lượt Thầy sẽ hướng dẫn cận kề kỹ lưỡng, rồi bắt đầu mấy con cứ ở trong thất tu, đừng có sợ, mình nắm cho vững mình tu rồi mình viết thì nó không có trật. Có trạng thái tưởng nào thì mấy con dùng tác ý, có tác ý mà đẩy lui xả tâm, không có gì đâu.

Tu sinh : 15 :37 (không nghe được)

Tiếp phút : 16:17:

[Thầy]: Như con thì cẩn thận, dè dặt. Ngay từ lúc đầu mình cẩn thận hơn có gì thì cái phần quà nhận của những người, thì do đó thì có cô Út cô đến cô giao như thế nào hoặc là vào trong cái việc tu. Mình đem cái gói quà đó để ngay chỗ tu, rồi mình viết chữ có ai gửi cho cái người đó, xong rồi mình đi vào trong thất mình làm, người ta thấy mình không phá độc cư được. Nhiều khi bắt mẫn thì không được. Nếu một cái người lịch sự người ta nói lên điều thiện lành....Sau này mấy con cố gắng mấy con góp mấy con ... Thế thì trong cái gì đó thiếu, Thầy sẽ dặn cô Út, cũng không cần ra thất họ nữa. Có ai để cái để cái gì đó thì mình viết cái giấy ra bệ cơm mình để của ai. Có ai cần, mình viết cái tên người đó mình để ngay cái chỗ mình đi khát thực. Tới giờ họ đi họ lấy cái đó. Cái người đó gửi cho họ thì mình cứ để chỗ họ đi khát thực thì họ mang về, nó không có động. Mình đi lại thất người ta nó không tốt.... Chứ còn cô Út thì cô ra, cô mang ra cô giao ở trong thất của mình nó không tốt. Phải gìn giữ đúng cái hạnh, mình ngó cái chỗ mình đi khát thực, người ta sẽ để ngay trên. Rồi do đó người ta sẽ đến người ta sẽ lấy, trên khu khát thực người ta sẽ lấy. Người ta thấy

cái tên, người ta có nói, dặn trong này ai gửi gì đó thì mình biết đây là món quà của người ta, do đó mình ...

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: Khi mà tu tới đây thì coi như mình chế ngự. Máy con nó cũng biết rồi. Con đến con thăm không có sao, tùy ở tâm con thôi. Máy con còn hỏi gì không? Không còn hỏi thì máy con về tu, không có gì hết máy con.

[Tu sinh]: 18 :29 (không nghe được)
Thầy cho con hỏi, con tu Tứ Niệm Xứ thì ba phút đầu con ngồi được ... đến

[Thầy]: Được chứ không có sao hết con. Bây giờ con tùy theo mình thiện xảo trong cái sự tu tập của con thì tốt, không có gì đâu con, vô đầu mình thấy nó chưa có... để cho mình giữ được cái tâm mình bất động là tốt nhất.

[Tu sinh]: Thí dụ như trong lúc tu Tứ Niệm Xứ thì là cứ ngồi im hay là thỉnh thoảng vẫn ...

[Thầy]: À được con không có gì đâu. Con có thể nhúc nhích cũng được, nhưng mà điều kiện là khi mình có cái sự động trong

thân của mình thì mình chú ý kỹ cái Tứ Niệm Xứ của mình thì nó mới được. Chứ còn ngồi bất động như gộc cây mấy con chịu sao nổi. Vì vậy mấy con cứ nhúc nhích, nhưng mà tâm đừng động, đừng có bị chướng ngại trên đó thôi, nó rất là bình thường.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, còn lúc thì con nhắm mắt có được không ạ.

[Thầy]: Cũng được chứ không sao. Nếu mà cứ ngó chăm chăm thì con lại cay mắt. Còn nếu mà nhắm mắt không thì bị tưởng. Cho nên vì vậy mà lúc mở, lúc nhắm thì hoàn toàn, nhưng mà cứ xét ở trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp mình không chướng ngại là tốt. Còn có chướng ngại, đau nhức hay hoặc là nghĩ ngợi lo lắng, buồn phiền, sai là không được. Chứ còn con nhắm mắt, mở mắt, cúi đầu, ngửa cổ gì cũng được hết nhưng điều kiện là không có chướng ngại nào hết.

Tứ Niệm Xứ nó dễ lắm, nó tu như một người sống bình thường, nó muốn đi thì đi, nó muốn ngồi thì ngồi, nó muốn nằm thì nằm nhưng mà đừng có ngủ mấy con, con nhớ vậy. Đi thì đừng có lập bập ở trong miệng thì được. Chứ còn đi mà nó lập bập,

lập bập thì người ta nói ông đó điên, bà đó điên thì không có được, tu như vậy...

[Tu sinh]: 20 :41

[Thầy]: Rồi con về đi. Mấy con xong rồi mấy con cứ về lo tu đi con. Đây là cái buổi thưa hỏi cho mình nắm cho vững những cái phương pháp học để mình tu cho tốt.

[Tu sinh]: 20 :58

[Thầy]: Coi như con ngồi con tập Tứ Niệm Xứ, khi mà bị như vậy đó, con tập như thế này dễ lắm, con ngồi chơi. Nhưng mà có cái chướng ngại gì trong thân con hoặc tâm con khởi niệm gì đó thì con sử dụng pháp con đẩy tác ý hoặc con tác ý con đẩy lui nó hay là con an trú trong pháp khác, con sẽ đẩy lui nó, có vậy thôi. Còn không có thì ngồi chơi, ngồi chơi suốt ngày như một người vô sự bình thường, chứ đừng có nhiếp tâm ở trong trạng thái thanh thân gì hết. Mình có nhắc nó thì nhắc chứ đừng có nhiếp tâm. Chỉ sống một cách bình thường thôi. Tập cái sống bình thường như mọi người, không có chuyện gì, mà cũng không tu gì hết đâu. Hầu như bây giờ là tiên, ngồi chơi, không có tu tập gì hết, không có cực khổ gì hết. Nhưng mà có ai động đến thân, tâm mình thì không

được. Có vậy thôi. Máy con nhớ tu Tứ Niệm Xứ thì máy con nắm cho vững cái này máy con sẽ tu nhân nhả lẩm. Nghĩa là không có người nào sướng như cái người tu Tứ Niệm Xứ. Ngồi chơi nhân nhả có gì đâu nhưng mà đừng có chọc gheo cái thân tôi đau nhức thì không có được. Đừng có chọc gheo cái cái tâm tôi nó có những cái cảm giác lo lắng, buồn phiền gì nó chịu không được. Tui ở đây là tui người vô sự mà máy người mà cứ đến chọc gheo là buộc lòng là tôi phải thẳng tay tôi trừng trị, thì như vậy thì máy con...

[Tu sinh]: (không nghe được.)

[Thầy]: Phải rồi, con giữ im lặng, nhiều chuyện. Ở đó mà nói chuyện ở trong. Thì con nhắc như vậy rồi nó im lặng. Mà nói nói nữa thì con net thêm cái nữa cho nó dừng, chứ nó quen rồi nó hết, nó hết rồi thì nó hoàn toàn nó...

[Tu sinh]: (không nghe được)

[Thầy]: Thôi cũng được con, rồi được rồi. Coi như là xong bài. Rồi thì còn có sức tiếp tục mà tu cho được. Chứ còn cái vấn đề lên cái lớp Chánh Tư Duy là vấn đề áp dụng vào tu. Sống một đời sống độc cư trọn vẹn để mà nỗ lực tu cho đạt được, xả tâm cho

được. Nên Thầy trang bị cho mấy con cái lớp Chánh Kiến này, cho cái tri kiến mấy con nó đầy đủ. Nếu mà chưa đầy đủ thì mấy con coi chừng bị ức chế. Mà Thầy nghĩ rằng cái sự hiểu biết của mấy con cũng tạm đầy đủ rồi, cố gắng mà xả, xả cho hết trên Tứ Niệm Xứ thì mới đạt được chất lượng của nó. Chú không khéo uổng một đời tu chẳng ra gì hết. Như vậy con...

Tu sinh : 23 :52 ... Không nghe được cho đến phút 25

[Thầy]: Con nường vào hơi thở phải không con? Con chỉ tập chừng 5 hơi thở là con tác ý một lần.

[Tu sinh]: 25 :08 ...

[Thầy]: Tùy theo hơi thở con, theo đặc tướng của con.

[Tu sinh]: Tùy theo thì ... không phải là nhanh ...

[Thầy]: Ờ, đúng rồi con, tùy theo cái đặc tướng hơi thở của con.

[Tu sinh]: 25 :29... không động, không rung chuyển có phải không? Con để trong thời gian dài bất động....

[Thầy]: Rồi, rắng kìm nó phải không. Như vậy là Tứ Niệm Xứ đâu được. Tứ Niệm Xứ tu...

[Tu sinh]: Con mới thấy...

Thầy : Tại con ức chế nhiều

[Tu sinh]: Con cứ đọc chỗ Nhất Dạ Hiền là không động, không rung chuyển, con đọc. Tức là không được nhúc nhích có phải không ạ?

[Thầy]: Không phải đâu. Không động không rung chuyển của cái tâm. Không động không rung chuyển là cái tâm chứ không phải là cái thân.

Tu sinh : Tức là con không được phóng, được nghĩ một cái gì.

Thầy : Đừng nghĩ cái gì. Chứ không phải cái thân. Còn cái thân mình nhúc nhích, đi đâu, đi tới đi lui cũng được hết, nó không phải định.

[Tu sinh]: Thế còn ví dụ như Tứ Niệm Xứ thì đi cũng có thể được, nằm cũng có thể được.

[Thầy]: Tùy theo, có khi nửa tiếng, có khi 10 phút cũng nên, tùy nó, chứ không

phải bắt buộc, không phải quy định rõ ràng - 30 phút, 30 phút, không phải vậy. Tại vì nó muốn đi mấy phút thì mình cứ đi mấy phút.

[Tu sinh]: Tức là phụ thuộc vào đặc tướng của thân mình?

[Thầy]: Của cái thân mình chứ không ép.

[Tu sinh]: làm sao để cho anh thực hiện thế nào để cho thọ khổ nó đến là anh biết luôn, hoặc những cái chướng ngại pháp đến thì mình vượt lên, chứ không có nghĩa là ngồi im lặng quá.

[Thầy]: Không phải ngồi im lặng. Bộ con nhiếp tâm an trú hay sao mà con ngồi im lặng.

[Tu sinh]: Con ngồi con bị sai, cái thân người của con nó như là cái thân gỗ Thầy ạ, thế nhưng rất là may...

[Thầy]: Ưc chế quá rồi.

[Tu sinh]: ...

[Thầy]: Đúng rồi. Bởi vì con dụng công như vậy đo, tu riết rồi thành cây gỗ luôn chứ ở đó. Bởi vì tu Tứ Niệm Xứ nó an lạc lắm như cái người ngồi chơi, rồi rảnh rang nữa,

thư giãn, nhẹ nhàng, không có gì khó, con hiểu không?

[Tu sinh]: Bạch Thầy, trong khi ngồi tu Tứ Niệm Xứ thì các cái hơi thở có những lúc không thấy được có sao không Thầy? Nó nhẹ quá con không thấy được?

[Thầy]: Không sao hết, mình thấy nó thanh thản, không có chướng ngại trên thân thì được.

[Tu sinh]: ngồi nó rất là nhẹ nhõm mà không có gì.

[Thầy]: Không có gì. Cho mà nhẹ nhẹ, nặng nặng tao không cần thiết biết mà. Tu vậy là đúng quá rồi. Mấy con có tu biết rồi. Có gì đâu mà sợ. Càng lúc biết càng rõ, tu càng dễ dàng hơn. Hồi đầu không biết, trời ức chế gần chết. Kim kẹp cái thân cho đã, rồi kim kẹp cái tâm.

[Tu sinh]: Con đọc cái câu : không động không rung chuyển thì con lại. Vì không cái hôm đây tiên...

[Thầy]: Bởi vì người ta nhắc cái tâm: quá khứ không truy tìm, vị lai không ước vọng. Không rung, không chuyển là cái tâm chứ ai bảo cái thân. Nếu mà con đi mà con

không rung chuyển? con ngồi mà không nhúc nhích thì con ức chế nó quá rồi.

[Tu sinh]: Hôm nay con phải hỏi Thầy...

[Thầy]: Tu thì thoải mái, tu gì mà có thể biến giống như cái gộc cây. Ngồi không giám nhúc nhích. Khi nào con nhiếp tâm, an trú tâm nó khác. Còn cái này con tu Tứ Niệm Xứ mà, có phải không? Đâu có nhiếp tâm, đâu có an trú, chỉ là vô sự thôi.

[Tu sinh]: Hơi nhúc nhích một tí con bảo thôi, thế này hỏng rồi.

[Thầy]: hỏng rồi, hèn chi hỏng rồi, ngồi mà cứng ngắt. Được rồi, con sẽ sẽ tu tập, sửa lại thì con sẽ tu thoải mái, nó không có khổ nữa đâu, chứ không có gì đâu, không có khó đâu. Thầy nói, biết rồi sau này mấy con tu như người chơi vậy đó, mà không ai động, không ai làm chướng ở trong thân tâm con được đâu. Bởi vì con có pháp đàng hoàng, đưng tới con là con đánh bay chứ không có để. **Cái người tu Tứ Niệm Xứ là vậy. Nó không động, chứ ngồi chơi suốt ngày, rồi sau này các con cũng sống vậy, y như vậy. Nghĩa là hằng ngày mình vẫn sống tiếp xúc với mọi người mà hông động được tâm mình chút nào hết. Cho nên nó không**

có dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.

[Tu sinh]: 29 :42 (không nghe được)
Tức là cái ông chủ tịch xã ông kể một cái câu chuyện tiểu lâm, thì tất cả mọi người cười nhưng con không buồn cười. Ông bảo : Sao cái cô này không buồn cười ? Con cũng chả biết trả lời như nào ? Như thế thì cũng có một cái phần nào đấy, có phải không Thầy ?

Thầy : Đúng đó con.

Tu sinh : Cái phần đó ở trong con nó như Nhất Dạ Hiền, ...

[Thầy]: Rồi, còn ai hỏi Thầy nữa không con? Rồi ai hỏi lên hỏi Thầy đi rồi Thầy sẽ trả lời cho.

Minh Châu, rồi con về tu đi con.

Minh Chánh, có đây không con? Không có Minh Chánh hả con? Con để máy của con sau Thầy sẽ trả lời con. Con với Minh Châu con, con ráng chờ Thầy chút con, sau Thầy trả lời con. Rồi con.

[Tu sinh]: 31 :04 (không nghe được)

[Thầy]: Rồi, để rồi thưa hỏi Thầy cách thức tu tập như thế nào Thầy dạy cho con. Rồi con tu tập rồi con sẽ về con tập ...

[Tu sinh]: (không nghe được.)

[Thầy]: Đúng rồi, cái hoàn cảnh khó con, từ từ giải quyết sau, không có gì đâu con đừng sợ. Ráng cố gắng tu, giữ được tâm thanh thản, an lạc, vô sự, lỡ mà mình cũng có chết đi thì cũng ở trong cái trạng thái đó, nó không tái sanh được.

[Tu sinh]: 32 :15 (không nghe được)

[Thầy]: Được rồi, năm nay Thầy sẽ cho con những lời Phật dạy đầy đủ hơn.

[Tu sinh]: ... Không nghe được cho đến phút 33:43.

[Thầy]: Để lát Thầy gửi cho cô Út. Con cất cái chứng minh đi con, để Thầy gửi cái này cho cô Út, cô Út cô trình cho mấy con. Rồi mấy con sẽ yên tâm mà tu tập mấy con. Còn bao nhiêu bài mấy con ráng làm cho hết mấy con. Từ đây cho tới còn 18 ngày nữa. Mấy con làm tới bài tâm Từ và tâm Bi chưa con? Chưa? Phải làm tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỉ, tâm Xả, 4 bài. Còn quán các pháp vô thường các con làm chưa? Cũng chưa nữa? Quán thân vô thường làm chưa? Rồi Há

[Tu sinh]: Rồi

[Thầy]: Rồi. Các pháp vô thường, vậy thì mấy con phải làm các bài này cho nó hết. Bắt đầu từ cái tâm Từ, tâm Bi, rồi tâm Hỷ, tâm Xả. Thì những cái bài pháp này thông thường quán nó rất khó, không khéo nó lộn, nó lộn giống như Đại Thừa. Cho nên mấy con phải làm những cái bài cho nó rõ ràng. Bây giờ thân vô thường rồi, các pháp vô thường, rồi quán thân bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh chưa ? Cũng chưa hết ? Trời ơi, mấy con sao mà có thời gian mới đây mà quá trễ vậy, quá nhiều bài vở.

Thôi, bắt đầu bây giờ về quán các pháp vô thường đi mấy con, phải không? Về làm bài đó đi, rồi nỗ lực trong cái thời gian này mấy con làm rồi mấy con nộp cho Thầy. Dựa theo những cái dàn bài mà mấy con đã, Thầy đã cho rồi, mấy con làm cho được từ số một, để Thầy xem rồi Thầy, nếu mà không được Thầy chỉnh Thầy sửa lại cho mấy con làm. Về cố gắng tập trung làm để triển khai cái tri kiến hiểu biết của mình đúng với chánh pháp. Để sau này mình lên lớp Chánh Tư Duy để mình dùng cái tư duy của cái tri kiến đó mà xả cái tâm của mình và mình đạt được cái Chánh Niệm Tỉnh Giác của mình. Còn nếu không thì không có năng

lực của nó. Cố gắng, chứ đừng có về mà tập trung cho nhứt đầu cho què chân nữa thì không có được đâu.

[Tu sinh]: Thưa sư ông... (không nghe được)

[Thầy]: À, bây giờ con chỉ làm bài thôi, tư duy làm bài cho nó mau. Những cái bài đó mấy con sẽ tiếp tục mấy con làm cho nó xong để khi đó mấy con lên kịp cái lớp với mọi người. Không khéo rồi mấy con ở lại cái lớp Chánh Kiến nữa đó. Còn 20 ngày sợ mấy con làm không kịp chứ ở đó, vì nó nhiều quá, nhiều bài quá.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, cho con ở lại học lớp Chánh Kiến, con về làm bài bây giờ con làm không có được đâu...

[Thầy]: Thôi từ từ thôi cũng được, cái đầu con sao mà dở quá vậy. Suy nghĩ cho nên nhứt đầu rồi. Thôi kệ nó, từ từ tập thôi con, để không nhứt đầu.

[Tu sinh]: 36 :33...

[Thầy]: Bây giờ mấy con sẽ làm cái bài cho nó xong. Dù ít, dù nhiều thì mấy con cũng làm cho nó biết cách mấy con. Rồi bắt đầu quán các pháp vô thường, cái sự thay

đổi của các pháp, con thấy nó thay đổi, nó không có thường đâu, lúc như vậy, lúc khác con. Dở thì làm ít, nhưng mà nói đúng, nói thấy rõ ràng vậy, con nhận xét được cái sự thay đổi của các pháp con. Còn giỏi thì mấy con làm nhiều. Chứ không cần mấy con viết nhiều đâu. Mấy con viết mà Thầy thấy rằng mấy con nói đúng là được rồi, không có gì đâu. Nói một hai lời mà thấy đúng cũng được rồi. Các pháp vô thường. Cho nên bây giờ các con về làm đi để không mất thì giờ.

[Tu sinh]: 37 :19... Con tu sao thưa Thầy ?

[Thầy]: Còn cái vấn đề tu thì mấy con ngồi chơi thôi, tập ngồi chơi chứ không có gì, có niệm gì thì mình tác ý đuổi nó thôi để cho mình ngồi tu nó thanh thản, chứ đừng có nhiếp tâm gì. Để tới chừng lớp Chánh Tư Duy rồi Thầy sẽ dạy cho mấy con áp dụng mấy con tu. Chứ bây giờ mấy con tu ức chế lần, mấy con bị, nó không tốt đâu. Cho nên vì vậy mình chỉ lo suy nghĩ mình viết những cái bài của mình cho nó hết, để mình triển khai cái tri kiến thôi chứ còn mình còn chưa có tri kiến. Sau đó thì tới chừng áp dụng vô tu thì Thầy mới dạy. Bây giờ thì mình ngồi

chơi, giữ cái tâm mình thanh thản, an lạc, vô sự chứ đừng ức chế nó. Cho mấy con đừng có nhức đầu, đừng có đau, đừng có cảm giác, cảm thọ khó tu.

[Tu sinh]: 38 :08

Thầy : Không con. Các con chỉ làm những cái bài thôi, còn cái tu thì mấy con dừng lại hết đi. Để tới chừng cái lớp Chánh Tư Duy Thầy sẽ chỉ dạy cách thức tu, áp dụng tu thì nó mới được. Còn không mình tu cái mình bị ức chế. Vì mấy con còn tuổi nhỏ, mấy con rắng, mấy con cố gắng mấy con tu, thì mấy con không rắng cái cơ thể của mình nó còn trẻ, nó bị ức chế quá nó sanh ra bệnh. Bây giờ mấy con giữ bình thường, chỉ có suy tư mà làm bài thôi. Làm bài để mình triển khai tri kiến của mình thôi. Thì như vậy thôi. Bây giờ mấy con cứ về làm bài đi. Thầy sẽ đưa cái này, chừng nào cô Út cần thiết chứng minh thì cô Út nói, mấy con đưa cô Út đi trình cho mấy con thôi. ...Con có giấy tờ này là tốt rồi, để mình đăng kí mình tu dài hạn, chứ còn không khéo cứ lo giấy tờ hoài thì không được. Rồi bắt đầu mấy con về làm bài đi.

[Tu sinh]: 39 :18 ...

[Thầy]: Thôi được rồi, Thầy sẽ hoan hỉ, có những lỗi lầm gì thì từ nay vô Tu viện rồi không có lỗi lầm gì. Ráng giữ gìn nghe chưa... Thầy hoan hỉ cho mấy con, mấy con sám hối để cho nó không có còn lỗi lầm trong cái giới luật của người tu. Như vậy xong rồi, mấy con yên tâm.

[Tu sinh]:...Tụi con có còn thiếu cái gì nữa thì ...

[Thầy]: Các con có có máy nghe hả? Không thì Thầy sẽ nói với Thanh Trí để cho mấy con mượn một cái máy để mấy con bỏ đĩa vô, rồi mấy con đặt trong cái lỗ tai mình về mình nghe nó không phát ra âm thanh. Mình tự mình nghe thôi, bởi vì thất của mình ở gần mọi người khi nghe thì mình gắn hai cái chuông ở trong tai mình. Mình mở máy ra thì mình để nghe, để qua những cái thời gian mấy con về ngoài đó, ở trong này người ta tiếp tục người ta học, người ta không có nghỉ ngày nào hết, cho nên vì vậy mấy con cũng nghe lại cho nó biết, rồi ... cái sự học tập, tu tập ở trong này như thế nào, để mình biết. Thì như vậy là nếu mà nghe rồi thì mấy con sẽ làm sao trao lại cho người khác. Cứ đưa cho Thầy rồi Thầy sẽ trao lại cho người

khác. Các con đừng có qua thấ nghe rồi nó quen đi. Thí dụ như con nghe rồi thì con trả cái máy lại cho Thầy, rồi Thầy sẽ trao lại cho con. Cứ như vậy thì mấy con sẽ giữ gìn hạnh độc cư. Chứ còn không khéo mình nghe rồi mình trao lại cho người khác thì mình tự làm động mình, làm động người, con hiểu chưa? Giao lại Thầy, Thầy sẽ giao lại cho vậy thôi. Thông qua để Thầy đưa cho mấy con đều đặn, mấy con nhờ trung gian qua Thầy mấy con nghe lại trong cái thời gian mấy con đi vắng..

Rồi, có gì không con ?

[Tu sinh]:...Tiền con đưa cho cô Út...

[Thầy]: Uhm. Đưa cho cô Út, gởi cô Út cất giùm tụi con. Chứ mấy con nhập thấ giữ giới không có giữ tiền nữa. Từ giờ cô Út sẽ giữ, khi nào mình cần, mình về mình có tiền mình về ... Cứ gởi hết, coi như là mình xả hết rồi không còn gì, để cho yên tâm để tu...

[Tu sinh]: Sư Ông, con viết bài bài quán thân vô thường ?

[Thầy]: Được con, Bây giờ mấy con sẽ gặp Út, và đồng thời không thì mấy con cũng cầm cái này luôn đưa cho Út, để Thầy khỏi

mất công. Gởi cô Út để ... cho các con, để xin cho con tạm trú. Cuối tuần này về thất tu rồi.

Rồi con, con còn thưa Thầy gì không con. Mấy con chờ Thầy chút xíu.

Rồi Thiện Thảo hỏi gì Thầy không con? Lên đây.

Rồi con ngồi ghé đi con. Con làm bài hết xong chưa con ?

[Tu sinh]: Dạ. Con còn bài Xả tâm nữa Thầy.

[Thầy]: Làm cái bài Xả tâm hả con. Bởi vì cái bài đó là bài dễ tu nhất mà lại cũng là khó tu nhất, xả từ thấp đến xả cao. Cho nên lập thành cái dàn bài viết đầy đủ cho Thầy. Người nào mà viết bài ví dụ như Tứ Vô Lượng Tâm, mà trong bốn cái bài, mà cái người đó viết đầy đủ ý nghĩa của cái bài đó là cái đặc tướng của họ tu về cái pháp xả. Cũng như bây giờ con viết cái bài xả, Thầy đọc, thấy đây đúng là cái tâm Xả của con, con nói rất ráo như thế này là con có duyên với pháp xả. Cho nên là cái đặc tướng của con.

Còn nếu mà con nói xả mà nó có chút ít thôi, thì coi như là chung chung nhau hết,

nghĩa là Tứ Vô Lượng Tâm: tâm Từ, Bi, Hỷ, Xả. Mà nó đều đều nhau nói con luận, con nói đều đều thì mấy con tu Tứ Niệm Xứ.

Còn cái tâm Từ con nói rất là con thích thú. Con nói, viết mà nó không hết cái tâm lòng từ con thì đó là các con có đặc tướng với tâm Từ.

Mà con đặc tướng tâm Bi thì cái bài tâm Bi rất xuất sắc.

Mà con có đặc tướng với tâm Hỷ thì bài tâm Hỷ con viết rất hay, rất xuất sắc.

Nếu mà có tâm Xả thì viết cái bài tâm Xả rất hay, mà viết rất nhiều nói không hết những cái dòng tư tưởng của mình thì đó là mình có cái duyên với pháp đó, thì tức là mình sẽ tu cái pháp đó mình đi đến rất ráo.

Cho nên ở đây, đọc qua cái bài Thầy biết mấy con, đặc tướng của mấy con với cái pháp nào. Còn nếu mà chung chung thì mấy con chỉ tu Tứ Niệm Xứ. Đó, ở đây người ta căn cứ vào cái đó người ta biết cái đặc tướng của mọi người, chứ không phải người ta dùng thần thông gì hết. Bởi vì cái mình thích thú mình nói, mình hiểu biết, thích thú mình mới viết như vậy được. Còn không

khéo mình không thích thú, mình viết, viết gượng ép thì mình viết coi như là cố gắng mình viết cho đúng là may, chứ không có nói trật. Cho nên trong cái vấn đề tu tập. Nó rất đơn giản chỉ cần triển khai tri kiến cho mình để hiểu biết, hiểu biết đúng cái chỗ đó thì đó là cái đặc tướng của mình thì mình ở đó mình cứ giữ cái tri kiến đó mình xả, xả cho đến khi cái tâm mình nó rốt ráo thì nó thành tựu chứ không có gì khác hơn hết. Nó không bị ức chế cái gì hết.

Cho nên vì vậy, trong khi mà các con sống độc cư trong cái giai đoạn này thì coi như mấy con sẽ bị ức chế hết. Nhưng mà làm sao giới luật của Phật là phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Thì mình cố gắng khắc phục. Nếu như con thấy tu được thì tức là mình cố gắng mình tu cho được, chứ không khéo mình mang tiếng mình bỏ đi tu mình ... thì không có ra gì hết. Còn không, mình thấy khả năng mình tu không được thì mình về. Thì cũng không ai nói gì, giả như mấy con về bây giờ mấy con đăng kí, mấy con sẽ xin mấy con đi làm cô giáo. Đó cũng được, đâu có gì đâu, và mình đã biết đạo đức thì nó cũng hay rồi, không có gì đâu. Nhưng mà đã đi tu thì tu thì phải đi cho tới

nơi, tới chốn chứ không phải là : đạo chẳng ra đạo, đời chẳng ra đời. Nó mang tiếng lắm mấy con.

Chẳng hạn bây giờ mấy con vô đây tu rồi mấy con về, mấy con mang tiếng, tu mà bây giờ bỏ về, người ta cười. Không tu thôi, còn quyết tu rồi thì phải tới nơi, tới chốn, phải thực hiện cho nó rốt ráo. Để tới chừng đó nếu mà cái duyên mình đủ, mình mặc chiếc áo tu sĩ thì là gương hạnh cho mọi người. Mình sẽ thuyết giảng cho mọi người dưới cái chương trình học tập mình biết rất rõ. Từ cái Chánh Kiến, Chánh Tư Duy như thế nào. Mình nắm rất vững, mình không còn...

Cho nên vì vậy, tu phải ráng tu, chứ nhiều khi mấy con không hiểu rồi mấy con ức chế tâm rồi mấy con làm nó sai theo cái thân tâm của mình nó ở trong cái dục lạc của thế gian, rồi thế này, thế khác, rồi mấy con không tốt. Cho nên những gì cần thiết thì mấy con phải cố gắng làm cho nó rốt ráo. Thay vì hôm rày mình chịu khó mấy con làm bài thì chắc chắn mấy con sẽ là những người không... Còn cái đọc bài hay không đọc bài nó không có quan trọng. Quan trọng

ở chỗ mình viết đúng. Còn vấn đề đọc lên chẳng qua là để thoáng nghe cái dàn bài thôi, chứ người lý luận cao nhiều khi lý luận cũng không đem đến cho mình lợi ích gì cho bản thân cái người ở trong thất. Mà trái lại mình nói thẳng, nói thật những điều hiểu biết trong tâm của mình cần biết... Mà nói đúng, để cho mình biết áp dụng vào để xả tâm của mình mà thôi. Đó là những cái bài viết mà Thầy thấy hầu như trong lớp chúng ta thì có nhiều người, họ viết ít, họ không có lý luận nhiều nhưng mà họ viết rất hay, họ viết trong cái tâm Xả, ở trong cái thực hiện sự tu hành của họ, chỉ có bấy nhiêu.

Thầy cũng mong rằng cứ viết, nhưng có điều mà cần thiết nhất trong khi viết bài chúng ta không có nói móc, nói méo, nói người này, người kia. Những cái người mà viết bài mà nói móc, nói méo người này, người kia bằng cách không nói tên người đó nhưng mà nói cái tướng, cái tính xấu của người đó ra, đó là lấy danh mình kể, không nói lên cái điều đó. Mình tránh đừng nói động chạm đến một người nào hết. Còn viết mượn tên, mượn ngôi bút của mình mình nói xéo, nói xắt, mình chửi chó máng mèo người ta trong đó thì đó không có hay, dở. Cho nên mình

không nói cái vấn đề đó. Mình là con người quân tử thì không bao giờ nói về chuyện đó, không có mượn danh tự ngôn, ngữ mình nói xéo, nói xắt mình thì như vậy mình mới là người quân tử. Đối với nhau ... thì người đó là người quân tử.

Còn mình mượn cái điều kiện mình nói xéo, nói xắt cho nên không nói. Mà khi nào mình tu xong rồi, nhìn giáo pháp Đại Thừa sai, thì mình nói sai, mình nghe cái người đó thuyết giảng mình nói sai. Mình thấy cái vị sư đó sai thì mình nói sai của vị sư đó về giới luật, nhưng không nói tên người đó ra bởi vì nêu tên họ ra thì họ bị tự ái. Mình không có ghi tên. Mình không nói ông ờ tên ông đó, ông A, B, C. Nhưng mình nói các sư Thầy phải giữ gìn giới luật. Vì giới luật khi Thầy mà giữ gìn giới luật không nghiêm chỉnh, tiền bạc đếm rồi chia nọ, coi bao nhiêu, thì cái đó là hành động không có đúng. Con cứ nói, nói chung chung, nhưng mà sự thật ra trong cái này đều viết hết, nó có cái khéo léo, chứ đừng có nêu tên họ, mình không có nêu tên họ. Cũng không nêu cái tên chùa người ta nữa, mấy con ghi... chỗ đó, nó không có hay. Tại vì khi mình tu chưa xong, mình nói vậy đó, thì tức là nó không đúng với Chánh

pháp của Phật.

Phật dạy mình khi mà tu chưa xong thì thấy lỗi mình không thấy lỗi người. Đó là cái để cho mình tu. Còn mình cứ thấy lỗi người thì đó mình biết rằng dựa vào một cái nào đó mình hiểu, rồi mình hiểu rồi thì bắt đầu mình không nói người khác khi mình chưa xong. Còn khi mình xong, mình nói có mục đích là vì mình thương yêu họ, mình chấn chỉnh họ. Còn bây giờ mình nói để gây họ cái sự đau khổ của họ bởi vì mình chưa xong, mình chưa có đủ tiếng nói, mình chưa có trọng lượng. Đối với họ muốn, mình tu chưa có rồi mà đâu có ... cũng như họ vậy thôi chứ có gì hơn mà mình phải nói họ. Cho nên họ không có tin mình đâu.

Còn cái người tu xong như Thầy thì nói: Thầy nói : ở bây giờ pháp nó sai, người tu sĩ mình làm sai người ta ... nhưng mình đừng có đụng chạm họ, nhưng mà tiếng nói của mình có trọng lượng bởi vì mình là người tu có bằng chứng, có bằng chứng cụ thể.

Tóm lại là bây giờ mấy con tu, tu xong rồi mà mấy con đi quảng cáo nói cho mình là tôi đã tu xong rồi. Mà có một vị Thầy, có một người nào đó họ xác định cái sự tu của

con là xong. Như chẳng hạn Thầy tu xong rồi, Thầy đâu có tự xưng tên mình là tu như thế này sao. Thì phải nhờ Hòa thượng Thanh Từ. Mặc dù Hòa thượng Thanh Từ đi một góc độ khác nhưng mà vấn đề đó trước khi mà Thầy đến với Hòa thượng thì Thầy phải biết pháp Hòa thượng như thế nào, để rồi Thầy trả lời đúng hết cũng như mình phải thi mà, người ta mới chấp nhận cho mình đậu, người ta mới tuyên bố cho mình đó là sự tu chứng của mình bằng cái người khác nói chứ không phải là mình.

Cho nên, vừa rồi thì có một vị Thầy về đây, thứ nhất gặp ai Thầy cũng nói tui tu chứng như thế này, thế khác. Cái đó là hiểu sai. Bởi vì mình tu chứng mình đừng có nói, mà để một người khác người ta trắc nghiệm người ta nói. Sau khi gặp Thầy, Thầy nói ở bây giờ tu chứng thì trình bày cho Thầy nghe cái sự tu chứng và Thầy hỏi trả lời cho cái sự tu chứng nó như thế nào? Thì Thầy nói đây chẳng qua là tu tập kiến giải mà thôi, chứ sự thật chưa có tu chứng. Nếu mà tu chứng thì Thầy trắc nghiệm được, nói được, đúng được thì Thầy sẽ tuyên bố cho mọi người biết. Bởi vì có người tu chứng thì nó lợi ích cho rất nhiều người. Mà bây giờ nó không

thật như vậy thì làm sao Thầy bảo Thầy tuyên bố được.

Cũng như trước kia, Thầy lên Hòa thượng Thanh Từ thì Hòa thượng Thanh Từ trách nghiệm Thầy để hỏi coi thử coi Thầy chứng ở đâu, góc độ nào trong cái chỗ hiểu biết của Hòa thượng Thanh Từ. Khi đó Thầy trả lời cái mực của Hòa thượng Thanh Từ, sự hiểu biết của Hòa thượng Thanh Từ ở cái mức độ đó thì Thầy trả lời cho Hòa thượng thấy đúng cái chỗ Hòa thượng hiểu, thì Hòa thượng thấy đúng. Hoặc cái chỗ mà Hòa thượng không hiểu thì coi như là Hòa thượng không nói ra thôi. Nhưng mà Thầy trình bày con đường đi của mình để cho Hòa thượng thấy, từ cái chỗ Hòa thượng hiểu đến chỗ Hòa thượng không hiểu. Như vậy người ta mới ấn chứng, người ta mới dám bảo Thầy chứng quả A La Hán. Chứ còn nếu không thì ai dám nói, con hiểu không?

Thì mấy con tu như vậy, mấy con nỗ lực mấy con tu. Thì Thầy thấy rằng mấy con tu được giải thoát được hoàn toàn làm chủ sự sinh tử mấy con. Thì Thầy nói : ờ Thầy rất là hãnh diện có một người đệ tử của mình tu được như vậy thì mình phải nói với Phật tử,

nói với mọi người tôi có được 5, 3 người tu được làm chủ sinh tử. Ai, ai Thầy sẽ nói tên. Thì chừng đó mấy con không nói nhưng mà họ rất kính trọng mấy con, bởi vì mấy con là người sẽ thay Thầy mà ..., các con hiểu không? Cho nên đối với mình, khi mà mình tu thì lo lắng để mình tu, đừng lấy người khác.

Và những cái bài của mấy con luận mấy con viết, Thầy thấy khả năng của mấy con có, có cái ngòi bút lý luận tốt, sắc bén, lo gic, không sai. Mấy con dựa vào những cái kinh, những cái lời Thầy nói giảng dạy. Mấy con đập người ta, Thầy nói thiệt họ không góc cái đầu dậy được, nó rất là lo gic, nó làm cho người ta không lý luận được, nó muốn chết người ta luôn. Cho nên vì vậy mà Thầy nói khoan đã, cái ngòi bút của mấy con. Mấy con hãy lo tu, lo tu rồi các con sẽ từ cái sự tu chứng của mấy con thì tất cả những cái sai của Đại Thừa nó đều bị lộ ra. Đó là mấy con tiếp tay Thầy dựng lại cái nền đạo đức nhân bản, nhân quả. Mấy con có khả năng đó, tuổi trẻ tương lai mấy con còn dài để giúp. Mà mấy con không tu thì d., Mà mấy con tu cái kiểu của mấy con thì nó ngơ ngơ, ngẩn ngẩn, không có đúng. Mà người ta, trong cái

thời gian tu vậy, mình đâu ra đó. Con người của mình phải bình thường hẳn hoi, hoàn toàn. Giờ tu ra giờ tu, giờ nghỉ ra giờ nghỉ. Đúng phạm hạnh mà, giờ giấc nó không phi thời tức là cái phạm hạnh của mình xung quanh người ta đều lưu ý hết. Cho nên các con đều lưu ý, mình tu phải cố gắng, cố gắng thực hiện cho được những cái điều đúng.

Và đồng thời mình đừng có làm cái điều sai, ví dụ như cầu cơ thì con bỏ... dẹp qua hết. Vì đối với Phật Giáo không có thể giới siêu hình đâu, đó chỉ là tướng uẩn của mình thôi. Cho nên vì vậy các con biết đó là cái sự làm cho mình bị mờ mịt, mê mờ trong thế giới siêu hình, không đúng. Và đồng thời các con cố gắng khi mình tu tập thì không nên mình xin mình cái gì hết. Tức là mình tự xin mình cái gì đó thì coi chừng mình sẽ bị cái bản ngã, cái ngã của mình, dẹp cái ngã của mình. Bởi vì cái pháp, cái pháp mà đoạn tận, đoạn diệt, một pháp mà đoạn tận, đoạn diệt tâm khinh khi, ngã mạn của mình. Cho nên rất là khiêm hạ. Không có xưng hô, không có nói một cái gì khác, coi như là mình là nhỏ nhất trong những người khác, để cho mình rèn luyện, tu tập về (55 :04). Thầy rất hay dặn bảo mấy con là nếu như mấy con có

khả năng, trình độ thì mấy con tu được, thì cái vấn đề chính chần lại nền đạo đức cho Phật Giáo nó dễ dàng lắm, không có khó khăn. Nhất là bên phái nữ của mấy con để cho mình gần gũi họ hơn. Và mấy con phải là cái người gương hạnh, đừng có để mấy con lạc vào cái thế giới tưởng thì mấy con mất ... liền. Họ xem coi mấy con là đồng cốt, ... Phải chấn chỉnh mình làm một cái người sống đúng cái con người hoàn toàn với trí tuệ, hoàn toàn sống đúng với ý thức của chúng ta. Không có lọt vào cái tưởng..Thấy biết đúng, nói đúng, đừng có nói một cách ông lên, bà xuống, đồng cốt thì không được. Những cái chuyện bậy bạ thì không được nói, đừng có nói qua tâm lý gì hết. Tôi đúng tôi đúng, không nói những gì sai, người Phật tử họ mới quý trọng mình, họ mới tôn trọng mình, còn nếu không mấy con sẽ bị họ khinh dễ mình. Con đừng tu như những cái hạng như Thầy đồng cốt, bóng chàng, ông lên, bà xuống mấy con phải dừng. Mấy con phải giữ gìn cẩn thận vì người tu sĩ Phật giáo phải là một người sống đúng phạm hạnh mà, một người rất bình thường như mọi người với trí tuệ hản hời, đàng hoàng, với một sự hiểu biết cụ thể, đàng hoàng, không có nói chuyện

mơ hồ, không có nói chuyện ảo tưởng. Tất cả những điều mơ hồ, ảo tưởng, mê tín thì dẹp phát xuống, không bao giờ nói cái điều đó, nhớ những lời Thầy dạy thì mới tu được. Còn thấy mình tu không được, thấy mình tu không nổi thì Thầy khuyên mấy con trở về đời sống bình thường, mình đi lao động mình làm công việc như đi dạy học để cho mình sống. Đó cũng là hạnh phúc lắm rồi.

Thầy mong từ khi Thầy biết cái ý nguyện của con muốn đem cái đạo đức dạy cho các em Thầy đã khuyến khích mấy con từ lúc bấy giờ. Cố gắng mà làm cô giáo, mà đem cái đạo đức mình dạy, nhưng đâu được mấy con khó. Khi mấy con đọc về cái tập kí của văn Tôn giáo Chính phủ thì người ta nói rõ ràng, người ta đâu có cho chia sẻ cái đạo đức của tôn giáo đi vào cái nền Chính trị... của người ta đâu, người ta đâu có cho, người ta dè dặt lắm. Bởi vì người ta đã thấy từ hồi kim cổ tôn giáo nó lãnh đạo, nó cai trị. Cho nên người ta đã đứng lên, người ta tách lìa ra tôn giáo đi lìa ra. Người ta không có cho tôn giáo lãnh đạo, cai trị. Tức là tôn giáo không có lấn áp vào cái pháp quyền, cái uy quyền của cái người chủ quốc.

Còn ngày xưa thời Trung cổ, cái tôn giáo lấn quyền, nó áp quyền, coi như nó tự cai trị luôn, nó làm cho vua chúa dưới cái quyền của nó điều khiển vua chúa. Coi như bây giờ nó khác, cái giai đoạn này nó khác, nó phải chấp nhận cái điều đó. Cho nên vì vậy mấy con đem cái đạo đức của tôn giáo mà dạy cho trẻ em thì trường học người ta không chấp nhận đâu. Chỉ có mình sinh hoạt riêng tư thì được. Nhưng mà vấn đề đó thì vấn đề lần lượt mình sẽ đem đem cái nền đạo đức chân chánh đó, cho những cái nhà lãnh đạo họ thấy, đây không gọi là tôn giáo mà đây là cái đạo đức của con người, lần lượt người ta sẽ chấp nhận, chấp nhận thì mấy con làm cô giáo mấy con sẽ có một cái bài dạy đạo đức do cái Bộ giáo dục của người lãnh đạo. Họ chấp nhận thì chúng ta sẽ dạy.

Cái mục đích của Thầy là làm sao cho cái Bộ giáo dục của mình biết và chấp nhận được cái đạo đức. Người ta đem phổ biến, người ta dạy cho toàn dân của mình thì cái đó tốt. Mình ráng cố gắng mình khắc phục những khó khăn để... Còn mấy con thì hiện giờ cố gắng để mình sống đúng với cái đạo đức đó, không làm khổ mình, khổ người. Để cho mình có cái khả năng trong cái thời gian

mà mấy con có thể đứng lớp dạy trẻ em cũng như là dạy những người khác.

Muốn cho mình tu chứng thì còn tiện lợi hơn nhiều. Thì như vậy phải ráng, chứ đừng có lo. Mấy con gần đây thì Thầy thấy mấy con có những cái làm cho Thầy buồn. Tại vì tự mấy con là những người hiểu biết mà bị lạc vào những cái tà giáo, ngoại đạo để cầu cơ... thứ nhất mấy con lạc vào trong cái thế giới siêu hình, tưởng mất rồi. Cho nên Thầy rất lo lắng, ở chỗ Thầy rất buồn nhiều. Thầy tưởng mấy con là những người tuổi trẻ có thể mấy con tu được. Mấy con cố gắng mấy con thực hành như học, như mình tu tập theo đạo Phật như là khoa học. Thầy sẽ nhờ mấy con ...nó không có sai đâu.

Thầy mong rằng từ đây về sau mấy con bỏ hết việc, sống lại bình thường để tập dần sống với cái đức hạnh của mình. Đây là cái phương pháp tập dần những cái đức hạnh, mình buông xả ác pháp thì tức là mình xả những cái điều đau khổ của chính mình, chính người. Cho nên nó là cái thực tế, dựng lại cái nên đạo đức mình. Chớ ở đây Thầy có dạy mấy con tập luyện thần thông, phép tắc, bùa chú, nhập hồn, nhập xác đâu. Thầy chỉ

dạy mấy con sống để xả những cái ác pháp, cách thức để cho mình không khổ, cho mình thoát khổ. Dạy cho mấy con cách thức để mấy con làm chủ, không còn đau khổ nữa. Dạy mấy con cách thức để mấy con có phương pháp để tập luyện, rèn luyện mình sống có đạo đức chứ không có gì hết. Mấy con cứ suy ngẫm coi thử coi Thầy dạy con như thế nào? Cuối cùng đem sự hạnh phúc cho mọi người bằng cái nền đạo đức, chính bản thân họ phải sống. Cho nên những cái lời Thầy dặn bảo, mấy con cố gắng khắc phục mình, nghe lời Thầy thì mấy con sẽ tu tốt.

Thứ nhất là mấy con sẽ được giải thoát mấy con.

Thứ hai là mấy con sẽ giúp cho những người sau này người ta chưa hiểu người ta sẽ hiểu, người ta sẽ sống được an vui, được hạnh phúc, mình đem lại sự yên ổn cho mọi người, bình an cho mọi người. Tóm gọn vậy. Mấy con hiểu chưa?

213-(LCK-089B)

* Ván đạo Đức xả tâm

* Lòng thương yêu

* Nhân quả

* Đặc tướng nam nữ

* Bệnh Sida

Bây giờ về còn một bài nữa cố gắng làm cho xong nộp cho Thầy, Thầy đọc cho xong ha, hay lúc này con làm không được nữa.

[Tu sinh]: Dạ, tại mấy ngày trước con bị bệnh cho nên con làm bài xả tâm con bị chậm đó Thầy. Với bữa con bệnh con hông nghe bài của Nguyên Thanh, thành ra con không biết cái sườn làm như thế nào Thầy.

[Thầy]: à, cái bài làm Xả tâm hả con? Rồi để Thầy sẽ cho một cái bài Xả tâm, rồi con sẽ về con đọc rồi con sẽ theo đó thì con sẽ thấy lập thành cái dàn bài thì tựa đề của cái bài Đức Xả Tâm, tựa đề lớn của nó, sau đó thì có những cái tiểu đề để chúng ta đi vào cái xả tâm. Xả tâm đối với mình, xả tâm tham và tâm sân, xả tâm si, xả cái ngũ triền

cái, xả lạc, xả khổ, xả các cảm thọ. Tất cả những cái đó là cái dần bài để cho mình xả. Nhưng mà bây giờ để rồi Thầy sẽ cho con nương vào, con đọc sơ qua một cái dần bài. Rồi con mới biết đó, con mới dựng cho mình. Hoặc là con về con nghĩ là bây giờ mình xả cái gì, thì con suy tư con cũng lập thành cái dần bài một. Đầu tiên là ác pháp: tham, sân, si là ác pháp, mình phải xả cái tâm tham, tâm sân, tâm si mình. Vậy thì hiện tâm tham, tâm sân, tâm si mình thì dựa qua các cái bài kinh của Phật.

Ví dụ như bây giờ cái ác pháp như thế nào, trong Thập thiện, Thập ác nó có, con hiểu chỗ đó không? Tức là dựa vào cái Thập ác, mình phải xả cái Thập ác chớ. Về cái ngôn ngữ của mình, nói cái lời ác, nói lời hung dữ, nói lời không thật đó, phải xả cái này, con hiểu xả mấy cái này thì mình mới nói lời tốt chớ, lời ái ngữ chứ phải không? Rồi về cái hành động ác, cái hành động đi đứng thiếu tỉnh thức, dẫm đạp lên chúng sanh. Mình phải xả cái hành động tội vâng, phải thực hiện cái hành động này. Con thấy từ đó là tâm xả chứ gì? Toàn bộ ở trên Thập thiện con đã viết một số tâm xả nhiều lắm rồi đó.

Rồi bắt đầu bây giờ nó tới cái xả nữa là xả lạc, xả khổ, xả các cảm thọ, các cảm thọ nơi thân của mình đó con: đau, nhức này kia. Thì mình làm sao mình xả? Thì dùng cái phương pháp nào đó để xả cho nó được thì đó là mình xả chứ gì? Con hiểu không?

[Tu sinh]: Con định mượn bài của cô Tâm Nhân với cô Kim đó Thầy để con coi, dựa vào đó con làm bài Đức Xả Tâm. Có được không Thầy?

[Thầy]: Được chứ con? Không có sao hết. Mình đọc để cho mình thu thập được những cái ý để mà xả đó. Để rồi Thầy sẽ in cái bài tâm xả của Từ Quang, của Thầy Từ Quang, Thầy viết tâm xả cũng hay lắm. Để coi dựa vào đó để cho mình biết cách để cho mình lập cái dàn bài cho mình xả. Thầy nói sơ sơ như vậy là con cũng tự mình, theo cái Thập thiện đó mình đã dựng lên cái tâm xả của ác pháp. Nó có 10 cái điều ác, 10 cái điều thiện. Mà mình xả 10 cái điều ác thì nó có 10 cái điều thiện chứ gì, các con thấy không? Lập thành cái đó trước tiên, rồi bắt đầu mình xả cảm thọ, xả cảm thọ không à. Mà bây giờ con còn đau, con chưa, để cho nó khỏe đã. Con đi khát thực được chưa?

[Tu sinh]: Dạ, hôm qua con có nhờ cô

Tâm Nhẫn đi khất thực về đó Thầy. Còn bữa nay thì con sẽ đi.

[Thầy]: À, con sẽ cố gắng đi con, cố gắng đi con.

[Tu sinh]: Thầy, bài Hỉ tâm của con Thầy chưa trả cho con.

[Thầy]: Để Thầy xét lại coi thử coi nó đâu rồi Thầy sẽ trả lại con. Coi cái hỉ tâm của con coi nó trọn vẹn chưa? Hôm rầy thì Thầy coi như cái số bài tới thứ 2 Thầy sẽ trả lại cho mấy con hết.

[Tu sinh]: Còn bài xả tâm để khi nào con khỏe con làm nhá Thầy.

[Thầy]: rồi.

[Tu sinh]: Con mượn bài của cô Tâm Nhẫn với cô Kim con làm he.

[Thầy]: Thôi cũng được.

[Tu sinh]: Tại bữa đó con không có đi học, thành ra con không biết cái sườn nó làm như thế nào.

[Thầy]: Coi như cái sườn của bữa cái bài đó Nguyên Thanh đọc là dựa qua cái sườn đó nó cũng chưa đủ con, Nó chưa đủ, cho nên nó chỉ lập thành một cái số vậy thôi chứ còn chưa có đầy đủ lắm. Vì chưa có đầy

đủ nhưng mà nó tạm thời hơn là mọi người khác không có thành lập được cái dàn bài để mà viết. Còn cái đó nó có cái dàn bài để mà viết chứ không có gì đâu. Cứ mấy con làm bài gì mà mấy con lập cái dàn bài rồi mới viết thì nó không có sai. Còn không khéo mình cứ viết chung chung coi chừng nó lộn xộn, nó không có đầu đuôi, nó không có ra đầu hết. Đọc thì nghe nó nguyên một cái bài đó, nhưng mà nó không có sâu sắc. Còn mình lập thành cái dàn bài thì nó sẽ không có chạy đi đâu khác. Bởi vì mình nường vào đó mình làm hết cái đề đó rồi thì qua một cái đề khác thì mình làm nó không có sai. Cái dàn bài là cái thước để cho mình viết văn, theo rất dễ. Coi như cái dàn bài đó cũng như là công thức toán nó mới giải đáp được cái bài toán. Còn cái dàn bài nó là cái công thức để cho ta viết văn. Nếu cái người làm văn không làm cái dàn bài thì cái người đó viết nó nhiều khi nó lạc đề, nó ... Các con viết, các con học về văn rồi thì các con viết cái dàn bài là quan trọng lắm. Cho nên lập được cái dàn bài coi như mình viết được cái bài văn phân nửa rồi.

[Tu sinh]: Con định làm bài xả tâm đó Thầy, không có biết làm như thế nào đó Thầy?

[Thầy]: Thì con nên nhớ cái dàn bài của xả tâm thì con lấy 10 cái điều ác. 10 cái điều ác tức là con làm cái bài xả 10 cái điều ác tức là xả tâm con. Thập thiện đó, con Thấy thập thiện phải có Thập ác chứ gì? Dựa vào đó thì con làm nó không bị trật, cái dàn bài con làm.

À bây giờ thân của chúng tôi, muốn xả những cái ác của thân thì nó có ba cái hành động của thân: thân không trộm cắp, không lấy của không cho, thân thì không có tà dâm, thân thì khôn giết hại chúng sinh. Con thấy không nó có ba cái hành động của nó. Vậy thì tui xả cái tâm tui không làm những cái điều đó tức là tui xả hết. Con thấy nó vạch rõ ràng mà đâu có gì khác hơn hết, rõ ràng lắm.

Thôi bây giờ theo Thầy thấy con chưa có hết bệnh thì con dưỡng bệnh đã. Chừng nào hết bệnh, chứ còn mà còn bệnh thì làm đây chắc nó tiêu luôn. Cho nên hết bệnh đã con, dưỡng bệnh đi cho nó hết rồi làm.

[Tu sinh]: Để con làm bài Đức Xả Tâm con nộp cho Thầy. Con nói về 10 điều thiện và 10 điều ác phải không Thầy?

[Thầy]: Đúng rồi. Hễ mình xả 10 điều

ác thì có 10 điều thiện.

[Tu sinh]: Con làm cũng gần xong rồi đó Thầy. Vậy thứ 2 con nộp cho Thầy nhé.

[Thầy]: Rồi thứ 2 nộp. Thầy sẽ trả cái bài tâm Hỉ cho con.

[Tu sinh]: Dạ, thứ 2 con nộp. Thôi giờ con về thất nha Thầy.

[Thầy]: Rồi, con về thất đi con.

[Thầy]: Rồi, bây giờ cái phần con, con lại đây đi con. Hôm qua có mấy câu hỏi Thầy chưa trả lời hết con.

[Hỏi]: Hôm nay con hỏi tiếp Thầy, con có những thắc mắc trong lòng như sau, rất muốn được hỏi Thầy. Có gì không phải mong Thầy từ bi đại xá cho con.

Thứ nhất : thưa Thầy con thích được nói chuyện với các cụ già lắm. Cũng không hiểu tại sao con lại hay thương thân phận phụ nữ và trẻ em nghèo khổ đến thế.

[Thầy trả lời]: Đó là những cái tâm trạng tốt con. Những người con thích nói chuyện với người già, họ là người có kinh nghiệm trong đời sống rồi. Mình cần phải học hỏi họ nhiều. Cách thức của con đó là cách thức đúng. Cho nên mình gần gũi với

người già, họ sẽ nói chuyện mình nghe có những kinh nghiệm bản thân của họ trong cái đời thường của họ, nó để cho mình trẻ mà mình thích như vậy. Đó là mình rút tĩa những kinh nghiệm của người lớn tuổi. Cái đó là cái hay chứ không phải cái dở.

Còn con hay thương thân phận phụ nữ. Con biết người phụ nữ sinh ra khổ lắm. Con thương là đúng đó. Và trẻ em nghèo khổ, đúng là trẻ em nghèo khổ không có được sự chăm sóc kĩ lưỡng, không được học hành đến nơi, đến chốn rất tội. Mấy đứa trẻ em nghèo khổ rất tội. Thương đó là thương đúng. Mà còn thương những trẻ em hoặc là những người khuyết tật nữa con.

Ví dụ như trên mặt họ như thế này, một người phụ nữ mà họ mang một cái bướu như thế này rất tội. Ai lại không thích mình đẹp con, nhưng mà mang một cái bướu họ mặc cảm, họ tội lắm con, thấy rất là thương họ. Có người thì bị con mắt nó mù hoặc là nó bị chột mắt. Có người thì bị cái tật này, bị tật khác kêu là khuyết tật đó. Cái lỗi mũi vầy họ lại sút đi hoặc là nó có một cái gì trên thân của họ nó làm cho họ rất khổ tâm. Mình nên thương yêu những người đó. Trẻ em nghèo mình thương là đúng rồi, không có được sự

chăm sóc kỹ lưỡng, không thể học hành đến nơi, đến chốn được. Đó là cái tâm trạng con nghĩ đó là thương đúng, không sai. Con nên giữ gìn cái tâm trạng đó con, không có gì đâu. Cái tâm trạng đó là tâm trạng tốt của một con người. Cho nên cái đặc tính đó con nên giữ gìn đừng để mất, luôn luôn lúc nào mình cũng đến mình thương người phụ nữ vì chính bản thân con cũng là người phụ nữ. Vì con biết là người phụ nữ khổ lắm con. Khổ vì chồng, vì con, đủ mọi cách, khổ vì đời sống, nó đủ thứ khổ, người phụ nữ khổ lắm. Về cái phái nam thì họ ít khổ hơn người phụ nữ. Nhất là mẹ con rất khổ đó.

[Thầy đọc tiếp thư Tu sinh]: Nếu không giúp đỡ họ bằng hành động cụ thể, thiết thực được thì tự con thấy buồn khổ dành giật trong lương tâm con vô cùng. Có phải kiếp trước con đã làm khổ họ nhiều nên kiếp này con phải thương họ không hở Thầy?

[Thầy trả lời]: Không phải đâu, con có làm khổ họ đâu. Nhưng mà cái tình thương của mình bắt đầu cái lòng thương như vậy nó đi vào Tứ Vô Lượng Tâm rồi: lòng từ, lòng bi. Cho nên khi mà cái người mà không có cái lòng từ, lòng bi thì trong đạo phật dạy

chúng ta tu tập cái lòng từ, bi. Mà trong con đã gieo cái duyên đời trước con đã có tu tâm Từ, tâm Bi rồi. Cho nên đời nay nó sống trôi dạt con. Ai dạy con thương một người phụ nữ khổ đau này? Ai dạy con trẻ em nghèo khổ mà con thương? Đâu có ai dạy con. Tự tâm con thương, thì con không có nghĩa là con làm khổ họ, bây giờ con thương con làm khổ họ thì cái nhân quả đó nó sẽ làm khổ lại con chớ không phải là làm cho con thương họ đâu. Con hiểu không?

Chỉ có cái người mà đã từng tu tập lòng thương yêu nó mới sống dạt với con, nó mới nhắc nhở con thương những nỗi bất hạnh của những người trong xã hội, thương những người khổ đau, đó là con đã từng tập luyện cái lòng thương yêu của con từ trong đời trước. Bây giờ con sẽ làm người trong đời nay, tự dưng nó có lòng thương yêu đó là cái nghiệp từ ở đời trước mà mang theo, nói huân theo. Cho nên chớ không phải là vì con làm khổ họ mà bây giờ con phải thương họ. Con làm khổ họ thì bắt đầu con phải trả cái quả là người ta sẽ ghét con chứ không phải là, nhân nào thì quả nấy chớ không thể nào con thương họ được.

[Thầy đọc tiếp câu hỏi Tu sinh]: Con

không hiểu nhân quả của con như thế nào cả. Con kính xin Thầy hoan hỉ chỉ dạy cho con được rõ.

[Thầy trả lời]: Con nhìn cái đời sống của con thì đó là cái quả của con. Cái quả của con, ví dụ như con sanh ra trong một gia đình như con, không phải giàu sang hơn mà được sự thương yêu của cha mẹ. Đó là cái quả tốt. Cha mẹ thường dạy con đạo đức đó là con đã có cái nhân tốt trong đời trước, đời nay con mới vào cái gia đình này, nó mới đem lại cái sự thương yêu, giúp đỡ cho con. Hiện giờ con sống ở đây mà thấy thấy mẹ con rất thương con. Đó là con đã gieo cái nhân tốt ở trong đời trước của con. Con nhìn nhân quả ở hiện tại mà biết ở quá khứ và tương lai của con.

Con đã gieo những cái quả tốt cho nên hôm nay con đã gặp được cái tốt chứ không khéo thì con sẽ bơ vơ lòng thương của mẹ. Con thấy có nhiều người mẹ họ sanh con rồi họ bỏ. Có nhiều người cha họ sanh con họ bỏ, họ không cần thiết con. Con rơi, đứa con rơi rất tốt mấy con. Còn ở đây con được cha mẹ ấm cúng trong một gia đình rất thương các con ở trong gia đình. Từ cái chạy giặc giã mà vẫn đeo bồng các con. Các con nghe

những cái điều kiện đó vì vậy mà thấy được nhân quả của mình sống được còn cha mẹ. Còn trong cái tình thương của cha mẹ, trong vòng tay thương yêu của cha mẹ. Đó là nhân quả của con tốt chứ đâu phải xấu.

Đặt thành vấn đề, nếu nhân quả con xấu thì con sinh ra 3 ngày, 4 ngày mẹ con mất. Con sẽ mất tình thương của mẹ mình. Hay hoặc là con sẽ mất tình thương của cha khi mà sanh ra được 5 tháng, 1 năm cha mất. Con bây giờ tìm lòng thương của người cha làm sao có được. Cho nên con thương những trẻ mồ côi, những người bất hạnh, họ không còn tình thương của cha mẹ. Mặc dù là tình thương của mọi người thương làm sao bằng cha mẹ mình được. Họ đem tiền đến họ cho trẻ mồ côi, họ giúp cho người nuôi trẻ mồ côi, chăm sóc trẻ em nhưng làm sao có được tiếng nói của những người mẹ, người cha của mình với con được mấy con. Họ làm sao họ tìm được sự âu yếm, một cái hành động người mẹ ẵm đứa con, người cha vuốt đầu con. Làm sao có những hành động đó được khi họ mất cha, mẹ. Thì như vậy nhân quả con tốt chứ đâu phải xấu đâu. Rồi cuộc đời con cũng được cha, mẹ lo cho ăn học, rồi đến đi tu cũng muốn cho con cũng được được giải thoát. Cho nên mẹ con muốn

con vào đây tu tập. Đó là nhân quả con. Trên con đường đi, càng đi đến con sẽ thấy nhân quả con tốt, đủ duyên. Nhưng con phải sống với lòng thương yêu đó, với nhân quả tốt đó. Nếu không con sẽ không thọ hưởng được cái nhân qua tốt đó. Nếu mà con không biết giữ gìn nó, không biết bảo vệ nó thì nó sẽ vượt tay con. Bởi vì nhân quả nó luôn luôn là sự diễn biến, nay mình an ổn chứ mai nó sẽ đi lạc cái đường khác rồi. Cho nên phải biết bảo vệ nó.

Thật sự ra những cái nhân quả của con, những nhân quả mà Thầy vừa kể nó không phải là ác pháp đâu con, nó là thiện pháp. Do nhân đời trước con gieo con mới được sanh vào trong gia đình này. Nhưng trong gia đình đều có những sự thiện, ác của nó, đều có những vui, những buồn. Nhưng mà hầu như Thầy thấy con rất là hạnh phúc là vì có một người mẹ, người ba con dù như thế nào đi nữa nhưng con vẫn là cái người đầy đủ, đầy đủ trọn vẹn cha mẹ vẫn còn thì đó là hạnh phúc nhất của con rồi. Dù ba mẹ có rầy, có nói gì đi nữa cũng là lời thương con mà nói chứ không phải ghét con mà nói.

Cho nên, tất cả những cái này con nên không phải xua đuổi nó là ác pháp mà chính

nó thiện pháp đem lại cho con một nguồn an ủi, an ủi rất lớn. Thầy nghĩ rằng nếu mà còn cha, còn mẹ của mình, bây giờ tìm lấy cái lời mà cha, mẹ rầy mắng mình, mà cái người có cha mẹ khi bị cha mẹ rầy mắng thì buồn phiền, chứ cái người mất cha mẹ rồi, mong tìm lại cái lời rầy mắng của cha mẹ mình thì tìm không được nữa. Vì lời rầy mắng của cha mẹ mình là lời thương yêu mấy con, không bao giờ mà cha, mẹ giết con đâu, mà chính thương con mới rầy mắng, mới răn đe nó.

Con nên viết trong tâm Từ của mình, nói đến lòng từ của người mẹ, khi bà đánh con, bắt mấy con nằm xuống rồi bà đánh, rồi dạy mấy con. Thiệt ra cái ngọn roi của bà, cái lòng từ rất là tuyệt vời mấy con. Mà khi mẹ mình mất rồi mà tìm lại, ngày nào mẹ mình mà bắt mình quỳ, nằm xuống để đánh nữa thì không còn nữa mấy con, thậm chí lăm mấy con. Mình thấy như là đó là ác pháp nhưng không phải đâu. Đó là cái lòng thương yêu thật sự của cha mẹ đối với mình. Như vậy là con trân trọng những cái điều đó chứ không nên coi nó là cái ác pháp. Do đó mình đối xử với cha mẹ mình sao cho cha mẹ mình vui đừng để cho ba mẹ mình quá lo, quá khổ. Thì đó là con đã báo hiếu cho

cha, mẹ mình.

Đúng rồi. Nếu con yếu đuối, con không chịu vươn lên thì con sẽ làm khổ, làm khổ trong cái chùm nhân quả của mình. Như vậy làm khổ mình mà khổ người đó mảy con. Trong mấy ngày qua con cũng tự làm khổ con mà cũng tự làm khổ mẹ con. Từ đây về sau Thầy mong rằng con cố gắng khắc phục mình hơn, để cho mình sống một con người bình thường, không có những cái sự việc gì để cho mình quá đau khổ như vậy. Thì Thầy mong cái điều đó.

[Câu hỏi 2]: *Con thưa Thầy, hình dáng bên ngoài có quyết định phẩm chất bên trong người không ạ? Vì sao người ta cứ nói những người phụ nữ có khuôn mặt lưỡi cày, có đôi chân vòng kiềng là không đẹp, có gò má cao là sát chồng, mắt trắng, môi thâm là ác. Hình như con thấy họ có nỗi khổ riêng gì đó trong lòng, chứ không phải họ là người xấu, con nghĩ thế có đúng không Thầy?*

[Thầy]: Đúng, bởi vì cái hình dáng nó chỉ một phần mà thôi, nó không đúng hết đâu con. Có nhiều người cái hình dáng xấu mà tâm người ta rất tốt mảy con, nó không ác đâu. Cho nên cái ác, cái thiện tuy rằng cái

đặc tướng, cái hình dáng đó, nhưng mà đặc tính người ta. Cho nên có nhiều người thấy tướng hung dữ mà họ rất hiền. Cho nên mình đoán cái đó coi chừng sai mấy con. Cho nên ở đây người ta cứ dựa vào cái kinh nghiệm rồi người ta nói gậy vào cái ảnh hưởng cái người mà mang cái gương mặt đó, mang cái thân hình đó, rồi bắt đầu họ bị ảnh hưởng. Từ cái người tốt họ trở thành người xấu, bị ảnh hưởng đó. Họ cho mình mang cái thân đó thì phải cái tướng vậy. Họ làm, cái đặc tính nó khác mà đặc tướng nó khác. Tôi cái nhân duyên nào đó mà sanh ra cái thân này, nhưng mà cái tâm tôi tốt.

Nếu mà cái người này có cái gương mặt xấu như vậy, có gương mặt ác như vậy, nhưng mà được nuôi dưỡng trong một cái nền đạo đức thì cái người này vẫn là cái người tốt, không xấu đâu con. Cho nên những cái điều đó làm người ta hiểu qua cái kinh nghiệm cuộc đời không được rèn luyện theo đúng cái tiêu chuẩn của Phật giáo. Phật giáo nói cái pháp đen mà được ở trong cái pháp trắng thì cái đen này nó cũng sẽ được trắng. Mà cái pháp trắng mà nằm ở trong cái môi trường đen thì lần lượt cái trắng nó cũng sẽ đen.

Một cái người đẹp, tốt mà ở trong cái môi trường hướng dẫn và giáo dục họ về cái tính họ nó đen thì tức là cái người này dù có đẹp, dù có cái tướng tốt nhưng nó vẫn xấu con. Bởi vì nó ảnh hưởng đến cái môi trường sống nhiều lắm, ảnh hưởng cái chỗ sống nhiều lắm, ảnh hưởng đến cái người giáo dục nhiều lắm. Cho nên cái người tướng tốt, tướng đẹp mà ở trong môi trường xấu. Cho nên Đức Phật nói trắng, đen. Nếu cái người đó trắng là người đẹp chứ gì? nhưng mà ở trong môi trường xấu người này vẫn xấu, vẫn đen. Còn cái người đen là cái người xấu, cái có cái tướng xấu mà được ở trong môi trường trắng thì cái người này vẫn là trắng. Cho nên người ta nói đẹp nét hơn đẹp mặt. Cái nét mình nó tốt hơn là cái mặt của mình. Người ta quý trọng ở cái tính nét của con người hơn là quý trọng ở cái sắc đẹp.

Cho nên, vấn đề này là vấn đề mình phải hiểu như vậy để mình biết rằng cái người có cái gương mặt như vậy đừng chịu ảnh hưởng người ta nói : ờ có cái gò má cáo là sát chông, có cái mặt như thế này, thế khác là nó không đẹp này kia. Điều đó mình không có chấp nhận mấy con. Tôi sẽ cố gắng tôi sửa, tôi sẽ trở thành người tốt chứ không phải là từ cái gương mặt. Cái đặc tướng tôi

như vậy như mà tôi rất **tốt**.

Cho nên trong cái vấn đề tu tập thì chúng ta thấy như bây giờ Thầy nói, như một trái cam con thấy nó cũng tròn nó giống như trái quýt, nó cũng tròn nó giống như trái chanh nhưng mà tại sao trái cam ngọt, mà trái quýt chua hơn, mà trái chanh lại chua hơn. Mà những cái trái này con thấy từ cái tướng của nó, đặc tướng của nó gần giống nhau, trái cam, trái quýt một họ nhau lại, nó gần giống nhau, nó không khác nhau cái tướng của nó. Còn cái tính của nó thì nó chua, còn cái tính cây cam nó ngọt. Con thấy rõ ràng nó sai khác ở trong đó chứ đâu phải là. Nó thuộc về nhân quả, Thầy muốn nói nhân quả thảo mộc để con xét thấy nó đâu có. Cho nên vì vậy mà con thấy, từ cái hình sắc của nó, cho đến những cái tướng tính của nó, nó đâu có phải giống nhau. Cho nên nói qua cái hình sắc thì chúng ta thấy một phần nào đó thôi nhưng mà nó đều nằm ở trong cái môi trường của nó mà nó trở thành người xấu.

[Thứ ba]: *Thầy ơi, nếu người đàn bà có râu thì đàn ông có mang bầu được không hở Thầy.*

Thầy trả lời: Đó là cái quy luật rồi con.

Nếu mà đàn bà có râu thì đàn ông sẽ mang bầu rồi chứ không thể nào sai đâu. Bởi vì người ta nói nam tu mà nữ nhũ. Cái người nữ nó có bộ vú là để nuôi con, cho nên nó phải sanh con, nó phải có bầu. Còn cái người nam thì phải có râu. Cho nên vì vậy mà cái người nữ mà có râu thì chắc chắn là đi nó ngược lại rồi, ít lắm con, nó chỉ là lông mép họ thôi chứ không phải là râu, râu nó cứng con. Cho nên những cái này thì con hỏi Thầy sẽ trả lời.

[Thầy đọc tiếp câu hỏi]: Con nghe người ta nói, người ta đấu tranh nam, nữ phải bình quyền với nhau về vấn đề lắm, thế vấn đề người đàn ông sẽ mang thai thay cho người phụ nữ có thực hiện được không Thầy ạ? Bởi con thấy bà ngoại của con cũng có một cái râu ở dưới cằm rồi Thầy ạ.

[Thầy trả lời]: Cái râu đó không phải râu con, chắc có lẽ cái mọt ruồi gì đó nó mọc cái lông ra chứ không phải cái râu. Chứ người phụ nữ mà có râu thì thôi chắc nó thay thế làm vua hết rồi, nó đi ngược rồi. Bởi vì con biết, khi mà nhân quả để nó tiếp tục để mà nó tái sanh nó theo cái quy luật của âm dương rồi. Cho nên cái người đàn ông nó phải là cái tướng từ cái cơ bắp, từ cái

tướng tá của họ nó phải như vậy, như vậy chứ không thể nào mà cái người phụ nữ chỉ có cái phần mà gọi là nửa nam, nửa nữ đó thì cái phần mà người ta gọi là bê đê đó thì nó không ra nam, mà nữ nó không ra nữ, nó lẫn lộn. Thì những người đó là cái người nó coi như là cái duyên hợp của nhân quả nó chưa có phân biệt là tại vì trong cái nhân quả của họ gieo. Cái người mà nửa nam, nửa nữ đó là tại cái tính của họ, cái nhân duyên của họ gieo nó thành ra cái từ trường đó mà nó sanh ra làm con người, làm cái loại người bê đê. Cho nên cái người này ở trong xã hội chúng ta cũng có nửa nam, nửa nữ.

Cho nên, nếu mà cái người phụ nữ mà có râu biết là cái người này là bê đê rồi mấy con. Cái thân của họ mà có râu mà họ là phụ nữ thì biết là họ là bê đê, nó thuộc loại bán nam, bán nữ. Những cái người này nó có cái đặc tính của người nam mà nó có mang cái đặc tính của người nữ ở trong một cái người của họ. Cho nên những cái người này nó không có đúng theo quy luật của âm dương, cả một người mà cả nam lẫn nữ thì nó không đúng cái quy luật của âm dương. Cho nên nó là cái vấn đề nó không đúng cái cách mà của cái môi trường sống của thiên nhiên, nó là cái loại đặc biệt.

Cho nên vì vậy mà con hỏi về vấn đề mà người đàn bà có râu và người đàn ông mang thai thì không thể được. Bởi vì họ đâu có cái dạ con đâu họ mang được, họ mang trong bụng họ chơi, cho nên con hiểu không.

Cho nên nó cấu kết con, cái quy luật của nhân quả, theo cái quy luật âm dương nó cấu kết cái người phụ nữ phải có cái dạ con họ mới có thai được, còn cái người đàn ông thì nó cấu kết nó đâu có cái dạ con, cho nên nó làm sao nó mang thai.

Người ta nghe nói Đức Phật, bà Maja mang thai Đức Phật là chữa trên hông, chữa trên ngực thì cái điều đó không có đâu, làm sao trên hông, ngực nó có cái bào thai, có cái dạ con ở trên đó đó được. Cho nên đó là cái không đúng, người ta tưởng tượng ra nó không đúng. Bởi vì như người đàn ông ít ra cũng phải có cái dạ con thì mới có. Nhưng mà làm sao mà cấu kết được cái điều kì lạ vậy, không có được. Cho nên mình cũng phải lấy cái sự suy nghĩ. Cho nên nói người đàn ông mà mang thai cho người phụ nữ thì không bao giờ có. Bởi vì người phụ nữ nó phải cái cấu kết của cơ thể người phụ nữ là cấu kết của cái người phụ nữ mang thai, chứ còn cái người đàn ông thì không thể mang thai cho

người phụ nữ được. Nếu mà người đàn ông mà mang thai thì chắc chắn là thế gian này, chắc chắn là mấy ông này ông không bao giờ ông có vợ, ông cũng sợ lắm.

[Thầy đọc thư Tu sinh]: Bởi con thấy bà ngoại con.

[Thầy nói]: Đó là con thấy cái cọng râu đó thôi

[Thầy đọc tiếp thư Tu sinh]: Kính thưa Thầy vui lòng giảng dạy cho con được thông suốt. Con xin chân thành cảm ơn Thầy !

[Thầy trả lời]: Thật là như vậy con, chứ không có gì hết, phải suy tư, phải tìm hiểu cho nó rõ ràng chứ không khéo. Bởi vì cái quy luật có âm thì phải có dương. Cho nên vì vậy mà con cứ cảm nhận rằng cái người nam thì dương mà cái người nữ thì âm. Cho nên cái cấu kết cơ thể nó phải như vậy là như vậy. Mà nó trật như vậy là nó thuộc về loại bán nam, bán nữ rồi, nó không đúng cách, nó trật, nó không đúng.

Mà sanh ra, người mẹ sanh ra một đứa con bán nam, bán nữ họ khổ lắm, họ không vui sướng gì, nam là nam mà nữ là nữ chứ bán nam, bán nữ. Con mình thì mình không nở mình bỏ nó, nhưng mà lỡ sanh ra rồi thì

mình thấy rất là khổ.

Đó, thì hôm nay Thầy trả lời, còn có những câu hỏi gì thì con cứ hỏi Thầy, Thầy sẵn sàng trả lời cho hết.

Con bữa hôm qua con hỏi ông Nông Đức Mạnh có phải con của ông Bác Hồ không?

Sự thật ra ông Nông Đức Mạnh thì Thầy nói về chính trị, nhưng mà sự thực ra ông Nông Đức Mạnh là con của bác Hồ chứ còn ai vô đó nữa con. Thẳng mà nói thẳng thì ông Nông Đức Mạnh là con bác Hồ nhưng mà ông Nông Đức Mạnh không phải vì con của bác Hồ mà ông lên làm bí thư đâu, nhưng mà ông lên làm bí thư ông lên từng bước con, từ cái khả năng học tập, từ cái chỗ hiểu biết làm lên, chớ không phải là nói con bác Hồ rồi được lên làm vua đâu, không phải, mà ông đi từ cái khả năng của mình đi lên. Cái hay của cái xã hội chúng ta là ở chỗ đó.

Cho nên không có cần nói : Có cái người thừa kế Bác Hồ là phải thái tử con của Bác Hồ mới lên làm, không phải. Thầy nói thật sự ra trong cái vấn đề của Nhà nước của mình bây giờ nó không có cái kiểu vua chúa, con vua cứ việc làm vua thì không có đâu, không phải để.

Cũng như con ông Lê Duẩn, con biết không? Không biết trong cuộc chánh trị làm như thế nào mà thấy thấy rằng con ông Lê Duẩn thì luôn luôn làm những đứa đứa con này nó ngơ ngác, nó làm như nó điên, nó mát hết, không có đứa nào. Cho nên ông chết rồi thôi đâu có đứa nào lên làm chánh phủ đâu, con thấy không? Cho nên đối với hiện giờ đất nước chúng ta nó không phải là phong kiến nữa. Cho nên ông Nông Đức Mạnh dù là con Bác Hồ nhưng mà ông đi từ cái khả năng của ông đi lên, chứ không phải nói con Bác Hồ là thay thế ông lên là không đúng, con hiểu chưa? Còn những cái phần khác thì làm lượt con muốn hỏi Thầy sẽ trả lời hết. Ráng mà giữ lại bình thường con, con đừng có để mình bệnh đau con.

Còn con nạt cái bài của con là làm các pháp vô thường con ? Rồi, được rồi, để Thầy chấm cái bài này cho. Con hỏi gì nữa con, con đưa Thầy coi.

[Tu sinh]: Con còn một số câu hỏi.

[Câu hỏi [u sinh]: Tại sao đàn ông bị còm ?

[Thầy đáp]: Tức là còng lưng vậy, phải không con? Vì đàn ông thường thường là

người ta gánh vác quá nặng, người ta làm công việc đồng áng đó con, người đàn ông họ gánh vác công việc nặng nhọc nhiều. Cho nên khi già thường mấy người đàn ông còm. Nhưng mà đàn bà cũng còm chứ không phải không, nhưng mà đàn bà béo thì nhiều con, tại vì mình làm ở trong nhà, nội trợ nhiều hơn cho nên nó.

Với vả lại con biết cái người đàn bà họ mang thai, tất cả những cái cơ thể của họ nó bị giãn ra. Cho nên nói người đàn bà béo ra thì cũng có một số người béo chứ không phải không, còn cũng có một số người ốm chứ không phải toàn diện người đàn bà nào cũng béo ra hết đâu. Đó là khi mà cái môi trường mà họ béo ra thì nó phải có cái phù hợp để cho họ béo ra.

Còn người đàn ông còm lưng là tại vì các cụ, các bác quá làm việc nặng nhọc. Cho nên cái lưng nó bị còm nhiều. Cái người đàn bà mà gánh vác nặng nhọc cũng bị còm đó con. Thấy nhớ như in là bà nội của Thầy ngày xưa thì đi buôn bán để nuôi chồng con, mà ở trên vai, cái gánh vác ở trên vai, sáng khuya thì dậy gánh cái gánh, rồi để đồ trên đó đi ra chợ bán bán rồi về quảy đồ, mua đồ quảy về để lo nội trợ cho gia đình. Cho

nên lớn lên bà còm như thế này. Bà vất vả cực quá. Suốt cuộc đời bà ngày nào cũng cái gánh ở trên vai, mà cái gánh nặng chứ đâu phải nhẹ. Cho nên cái xương sống nó không có chịu đựng. Đó là cái người đàn bà, phụ nữ họ vẫn còm đó. Cái người đàn ông thì họ gánh vác nhiều cái nặng như thóc lúa, hoặc là tất cả mọi cái.

[Tu sinh]: Con hỏi Thầy cái cục ni, lấy dao mài nó có bén không?

[Thầy]: Bén con, mình luôn luôn phải chà nó rồi nó bén con. Cái đó con lấy cái chỗ bằng đó con, lấy cái chỗ bằng mà mài.

[Tu sinh]: Mài dao như thế này?

[Thầy]: Nhưng mà cái đá đó con mài rất khó là vì đá silic gì đó. Còn cái kia nó ít cứng hơn, còn cái đá đó nó cứng.

[Tu sinh]: Dưới Thầy có cục đá mài nào?

[Thầy]: Có con, Thầy sẽ cho con.

[Tu sinh]: Thế con ngồi đây đợi Thầy lấy cho con mượn cục đá mài.

[Thầy]: Con sẽ đi ra ngay chỗ này đó con sẽ lấy được mấy con, con đi ra ngay cái bụng.

[Tu sinh]: Con không biết, con ngồi đây con đợi một chút nữa Thầy ra lấy.

[Thầy đọc thư Tu sinh]: Con hỏi câu này: tại sao có câu: “phải coi chừng đàn ông không râu, đàn bà có râu!”

[Thầy trả lời]: Đàn ông không râu là đàn ông nhiều chuyện lắm con. Họ nói chạt lắ, chuyện này đến chuyện kia. Con đàn bà mà có râu là cái tướng họ cứng lắ, họ như đàn ông đó, họ rầy, họ la, họ đánh đập dữ lắ. Còn cái đàn ông không râu là đàn ông nhiều chuyện. Còn cái đàn bà có râu là người ta kiên cường, không có chịu thua ai hết. Cho nên họ bảo coi chừng mấy cái người đó thì đúng vậy, bởi vì cái đàn ông mà không râu thì nhiều chuyện, nói chuyện giống như cái người đàn bà nhiều chuyện vậy. Còn người đàn bà có râu là người đàn bà đánh đá, hể nói là đập, là đánh chứ không để. Cho nên đàn bà có râu là người đàn bà dữ lắ à. Đó là cái cách thức nó. Nhưng mà cái người đàn bà có râu là tại vì nó có cái mụn ruồi nó mọc ra chứ không phải râu cả cái hàm vậy đâu.

[Câu hỏi]: Bệnh Si đa bắt nguồn từ nguyên nhân nào?

[Thầy trả lời]: À, thực sự ra là từ nguyên nhân sắc dục, từ nguyên nhân dâm dục không đúng cách đó con, cũng như bệnh giang mai cũng vậy.

[Câu hỏi]: Thuốc lá và cà phê để giải tỏa bức xúc gì?

[Thầy trả lời]: Sự thật ra nó chỉ giải quyết vấn đề khi mà nó giải tỏa như người hút thuốc đó, là họ buồn bực họ cầm cái điếu thuốc họ hút, họ phà để họ quên hoặc họ nhờ cái điếu thuốc để kích thích những cái thần kinh để họ viết văn. Thầy thấy hầu như mấy nhà văn họ hay hút thuốc lá, họ hay uống cà phê để họ làm những cái điều đó, để nó kích thích thần kinh họ chứ không có gì hết.

Nhưng mà nó nghiện thì nó lại sinh bệnh, nó nghiện thuốc lá nó dễ bệnh phổi. Còn cà phê nếu mà nó nghiện thì nó cũng, bởi vì cà phê, con uống cà phê đen đó, cà phê không có đường đó thì nó làm cho họ không có ngủ con. Cho nên trong lúc mà Thầy hồi còn đi học đó, nó cũng, tuổi còn trẻ mà nó ham ngủ lắm, cho nên vì vậy muốn học bài mình uống một ly cà phê đen thì thấy nó tỉnh, nó không có buồn ngủ. Đó là dùng cà phê nó kích thích cho chúng ta không buồn

ngủ. Đó là cách thức như vậy chứ không có gì hết. Cho nên nó giải tỏa bức xúc, nó bức xúc là trong khi mình buồn khổ này kia đó, thì dường dường người ta lấy thuốc và cà phê để người ta giải cho nó khỏi buồn. Nhất là rượu nữa, nó làm cho họ đỡ cái buồn khổ trong lòng của họ, những cái bức xúc của họ trong lòng.

[Câu hỏi]: Người phụ nữ An Nam với ngón chân giao nhau gọi là người Giao Chỉ, có còn tồn tại không?

[Thầy trả lời]: Còn con, còn một số người nhưng mà ít, không còn nhiều. Hiện giờ thỉnh thoảng chúng ta vào một khu vực nào đó, nhất là ở khu vực đồng bào thượng, đồng bào ở Tây Nguyên nào đó thì còn một số người. Còn có một số người cái ngón chân họ như vậy.

[Câu hỏi]: Tại sao trẻ em bị tàn tật bởi bệnh tật về mắt, miệng nhiều vậy?

[Thầy trả lời]: Vì cái bệnh về mắt thì vì nó ô nhiễm cái môi trường con. Trẻ em mà bị bệnh, tại cơ thể nó còn yếu đuối, nó không thích nghi được cái môi trường ô nhiễm cho nên mắt nó dễ bệnh, nên nó dễ bị bệnh tật nhiều, miệng nó dễ bệnh. Vì nó không có

được vệ sinh, cái môi trường nhiễm, rồi cái ăn uống nữa, không được vệ sinh thì nó hay bị mắt vào miệng nó dễ lắm. Vì mắt nó vẫn tiếp xúc vào cái môi trường sống này, nó ô nhiễm. Còn miệng thì nó ăn uống. Do đó nó dễ bị bệnh tật về điều đó chứ không có gì hết con.

Đó là câu hỏi thứ 10 của con. Cho nên trong cái điều này thì con suy nghĩ nó là đúng, bởi vì trẻ em cơ thể nó đang phát triển, nó chưa đủ sức để thích nghi với cái môi trường nó thiếu vệ sinh. Nếu mà cái môi trường mà được sạch sẽ thì cái cơ thể trẻ em nó ít bị bệnh tật. Nhưng mà cái môi trường nó thiếu vệ sinh thì nó dễ sanh những bệnh tật nhiều lắm mấy con, nhất là mắt, miệng của trẻ em nó dễ bệnh. Đó thì đến đây là hết rồi.

214-(LCK-089C)

*Vấn đạo thọ hành Tứ Niệm Xứ

* Thân Hành Niệm

---->❖<----

... Thọ hành do cái pháp tu mà cái hành, cái thọ hành do cái nghiệp, cái nghiệp nhiều đời của mình mà nó làm ra.

[Tu sinh]: Ngài A Nan, Ngài bị chướng cái thọ hành là cái Thân hành niệm phải không Thầy?

[Trưởng lão]: Ờ

[Tu sinh]: Hèn chi con thấy là trong sách ghi nó không nói là con không biết là cái thọ hành đánh hay chỗ nào, tại con thấy Thiện Thảo hai người đều ôm pháp đó đi.

[Trưởng lão]: Thì con cứ nghĩ, bây giờ con cứ ôm 12 tiếng đồng hồ đi kinh hành Nhất Dạ Hiền một đêm đi, rồi các con biết cái thọ hành nó đánh làm sao? Chứ chưa biết đâu. Trời ơi! Nó rã rời tay chân, nó hết muốn đi nổi, điều kiện nó muốn té, quy chứ đừng có nói chuyện, vậy mà người ta gan dạ,

người ta mạnh mẽ người ta đứng dậy đi liền tức khắc chứ người ta không có chịu mà quy đầu. Nó bắt mình muốn nằm lười biếng lắm chứ, nó mệt mỏi, nó uể oải.

[Tu sinh]: Lúc đó nó làm biếng.

[Trưởng lão]: Hai cái bắp chân nó cứng ngắc, bắp thịt nó cứng ngắc, nó nhức, nó đau rã rời hết chứ đâu có phải dễ.

[Tu sinh]: Đánh trận cuối cùng.

[Trưởng lão]: Thế mà nó đánh trận cuối cùng, nếu mà không một lần chết đi thì làm sao sống lại, vậy mà người ta đi suốt đêm người ta mới chứng đạo được chứ đâu phải dễ. Máy con cứ tưởng Thầy nói phải chết đi sống lại à.

Thầy nói ông A Nan, ngày xưa mà nói ông đi kinh hành một đêm mà chứng đạo, điều kiện ông phải gặt lấy.

Đức Phật, cái đêm mà chứng đạo đức Phật cũng bị Ma Vương, đó là cảm thọ Ngũ Ấm Ma chứ cái thứ gì? Nó đau nhức cả thân mình như là ma nó lấy gươm đao nó đâm khắp mình mình chứ đâu là phải, chứ đâu phải dễ đâu mấy con, nỏ đủ thứ.

Đầu tiên nó cảm dỗ này, ma sắc dục này, rồi ma vương mà đâm chém này, rồi nó làm cho sợ hãi đủ cách hết nhưng Đức Phật ngồi bất động

[Tu sinh]: Cái đâm chém đó là cái tướng, sau đó thôi chứ thật ra cái tâm mình...

[Trưởng lão]: Không, cái đâm chém là cái cảm thọ đó con, nó đau nhức chỗ này chỗ kia như đâm chém đó, như ngồi trên bàn chông đó, nó là cái cảm thọ đó. Tức là Thọ Âm Ma đó. Con nghe nói Ngũ Âm Ma chứ gì? Thọ Âm Ma, Tưởng Âm Ma, các con hiểu chưa? Rồi Hành Âm Ma, Ngũ Âm Ma của người ta mà, năm cái ma Ngũ âm nó hiện ra nó đánh mình. Tức là năm cái nghiệp của con người của mình, bởi vì mình mang cái thân này nó có năm cái nghiệp, cho nên nó hiện ra nó đánh mình trong những giờ phút mà mình chứng đạo. Tức là nó phải trả nghiệp.

[Tu sinh]: Theo con thấy cái Thân hành niệm có khi là mình chưa kịp tác ý là nó muốn đưa cái chân ra rồi.

[Trưởng lão]: Cái đó là chậm chậm lại, mình lịnh rồi mới làm, chứ không có được đưa trước, nó làm trước là nó làm theo cái

thói quen của nó rồi. Vừa ở trong bụng, vừa muốn đưa nó, chưa ra lệnh mà nó đã đưa rồi. Cho nên làm đúng. Mình bảo: đưa tay ra thì mới đưa ra ; đưa tay vô thì mới đưa vô. Cái này đưa tay ra mà mình chưa có ra lệnh đưa tay ra mà nó đưa ra rồi, bây giờ lệnh sau thì cái đó là mình chậm đó.

[Tu sinh]: Đi 12 tiếng đồng hồ,...

[Trưởng lão]: Thì con cứ nghĩ đi, bây giờ các con chưa bao giờ con đi, một đêm con đi coi con biết, nó hành hạ con, gọi là thọ hành. Do cái phương pháp mình tu tập mà cái nghiệp của mình nói hiện ra theo cái pháp đó mà nó đánh mình. Nó không dễ

[Tu sinh]: Đó là cả một vấn đề.

[Trưởng lão]: Vậy mới chứng đạo.

[Tu sinh]: Chứ không phải đi 12 tiếng cho mệt rồi ngồi nghỉ được hả Thầy?

[Trưởng lão]: Bởi vì mình quyết tâm mình ôm cái Pháp đó để cho mình thực hiện Tứ Thần Túc mà. Chứ nếu mình đi không đủ như vậy thì Tứ Thần Túc nó không hiện.

[Tu sinh]: Tại sao đi suốt 12 tiếng rồi nó mắc tiểu rồi làm sao Thầy?

[Trưởng lão]: Nó có mắc tiểu, thôi cái chuyện đó con chưa có đi được rồi, nó không mắc gì hết nó mới thực hiện được. Nó còn đi tiểu, đi đại, còn này kia đó là con bị chướng ngại hết rồi, cho nên nó chưa có chuyên nhất, nó chưa có kiên cố như căn cứ điếm đầu. Nó liên tục mà nó không có bị mắc gì hết. Thì như vậy là nó mới là thực hiện Tứ Thần Túc con. Còn không thì con phải tập ngày này qua ngày khác, nó bị chướng ngại đó là con phải tác ý những chướng ngại: **“trong cái giờ này là không có được xảy ra được chướng ngại đó”** thì con mới thành tựu đó con. Ghê lắm đó chứ không phải. Bởi vì đâu có nói chuyện trong một ngày mình muốn tu pháp Thân hành niệm trong một đêm mà thành tựu đâu, hoặc là trong một ngày mà thành tựu đâu, đâu dễ con, con tập con kéo dài cả tháng, 2, 3 tháng, ít ra là 7 ngày tập luyện nó mới có được tới Nhất Dạ Hiền đó chứ đâu phải dễ. Nó đủ thứ chướng hết, lát nó mắc đi tiểu. Trời ơi! Như vậy là mắc đi tiểu rồi thì kể như gián đoạn rồi thì làm sao mà Nhất Dạ Hiền được.

[Tu sinh]: Thưa Thầy! Mắc đi tiểu là gián đoạn?

[Trưởng lão]: Bị gián đoạn thì nó đâu có kiên cố, nó đâu thành căn cứ điểm đâu, con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà suốt cái thời gian 12 tiếng không có kẽ hở thì mới được. Miên mật, kiên cố như căn cứ điểm mà, còn này kẽ hở rồi còn gì nữa mà căn cứ địa, coi như là bỏ, cái ngày đó bỏ rồi đó, tập trở lại đó, có kẽ hở là coi như tập lại, không có được. Nghĩa là con phải cán nát, bây giờ mắc tiểu gì cũng đi chứ còn không có đi, nó hết đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, có ai không đi Thân Hành Niệm 12 tiếng mà bất động vậy...?.. bất động nó một chút ...

[Trưởng lão]: Nó bất động, nó kiên cố thì nó xuất hiện, nó ít chạy ra.

[Tu sinh]: Thưa Thầy 12 tiếng là bất động được.

[Trưởng lão]: Bất động, nó sẽ xuất hiện, còn nó chưa bất động thì nó không. Bởi vì đức Phật nói Nhất Dạ Hiền mà, ôm pháp mà Nhất Dạ Hiền.

[Tu sinh]: Liên 12 tiếng là bất động?

[Trưởng lão]: Bất động, mà 12 tiếng mà giữ Tứ Niệm Xứ mà bất động tức là thanh

thản, an lạc, vô sự cũng xuất hiện.

[Tu sinh]: Con còn mắc tiểu, mắc tiểu tức là không có được.

[Trưởng lão]: Mắc tiểu là con gián đoạn rồi, nó đâu có kiên cố, nó đâu có như căn cứ điếm được, con hiểu chưa?

[Tu sinh]: Nó quan trọng cái chỗ đó.

[Trưởng lão]: Nó quan trọng cái chỗ. Bởi vậy bây giờ thí dụ như, bây giờ trên thân con nó đau thì con cũng phải cán nát hoại. Nó đau nhức tức là chướng ngại, chứ con không có dừng lại để mà tác ý cái thọ con đâu, nghĩa là luôn luôn trên hành động mà cán nát nó qua thì như vậy là nó mới kiên cố.

[Tu sinh]: Vậy là không tác ý.

[Trưởng lão]: Nó không có tác ý con, nó cứ tác ý hành động nó đi qua thôi, coi như cái bánh xe nó cán qua. Còn bây giờ con mắc tiểu con cũng luôn hành động luôn, không nhất định không đi, mà con đi là con kẻ hở rồi.

[Tu sinh]: Trời ơi!

[Trưởng lão]: Vậy đó, chết bỏ. Như vậy

nó mới kiên cố như căn cứ điểm của người ta mà, con nên nhớ cái câu đức Phật dạy mà. Bởi vậy đức Phật dạy hết rồi, dạy mình những cái lời dạy kỹ ở trong cái pháp Thân hành niệm rồi, mà mình thì mình kê hở quá trời.

[Tu sinh]: Nhiều khi không biết ý ...

Phật tử: Mô Phật, năm mới con lên con thăm Thầy giờ con về con có duyên con.

[Trưởng lão]: Được con, Thầy cảm ơn con con.

[Tu sinh]: Con, nếu mà con không hỏi Thầy cái này con không biết cái đó luôn, tiểu rồi hết trơn. Cái Thân hành niệm mà mình không biết đến cái đó rồi kê hở nhiều nữa.

....

215-(LCK-089D)

- * Vấn đạo ly tham
- * Tứ Niệm Xứ
- * Đuối bệnh
- * Giải thích chương trình tu học

1. VẤN ĐẠO VỀ LY THAM

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con hỏi về sự ly tham, ly ác pháp ạ? Ly cái lòng tham dục.

[Thầy]: Cái lòng ham muốn dữ, ham muốn ăn, ham muốn tiền, ham muốn danh, ham muốn lợi, ham muốn sắc dục. Mình ly được cái gì thì nó có sự an ổn cho mình.

[Tu sinh]: Nhưng mà ở trên này nhưng mà cái chỗ đó là ly tham, còn cái này là ly dục, dục nó cũng là tham ở chỗ đó?

[Thầy]: Nhưng mà cái tham nó xác định rõ, còn cái dục nó tổng quát, cái dục nó chung chung. Nắm cho vững cái điều kiện đó, thí dụ dục nó có nghĩa là chung mà tham nó xác định.

Rồi, Phước Tồn hỏi gì không con?

[Sư Phước Tôn]: (Thưa chuyện sư Giác Điền ...) Kính thưa Trưởng lão, cho con bộ Văn Hóa Truyền Thống 1, 2. Sư Giác Điền đi về sư có gởi, ghé ở Kiên Giang, Nha Trang gì đó, con xin ... Trưởng lão...

Được rồi, để Thầy gởi cho sư Giác Điền, hôm về đó, mang về cho.

Rồi, con hỏi Thầy gì con, con lên đi! Lên trên này đi.

[Tu sinh]: Dạ thưa Thầy, Thầy chỉ dạy cho con pháp môn Tứ Niệm Xứ, con cũng chưa được rõ lắm?

[Thầy]: Tứ Niệm Xứ, đầu tiên Tứ Niệm Xứ thì con theo cái Định Niệm Hơi Thở: Theo hơi thở con tập con quan sát cái thân của con. Con về con tập quan sát được rồi kể đó: Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra. Con thở ra thở vô mà con nhận cái thân của con. Con thấy cảm nhận được toàn thân của con. Con nghe cái câu đó không, con về con tập như vậy, con sắp sửa con tu, con chuẩn bị cho tu Tứ Niệm Xứ. Chứ còn không mà con nhìn Tứ Niệm Xứ thì con rất khó. Còn không con tập như thế này, như một người lính mà đi xem mấy cửa thành. Bắt đầu bây

giờ con nói: Tâm thanh thản, an lạc, vô sự rồi bắt đầu con nhìn cái thân con, con xem cái tâm con, rồi con xem các cảm thọ, rồi con xem coi nó có ác pháp bên ngoài tác động không? Mà không có thì con trở lại con xem cái thân. Rồi con cứ chạy lòng vòng, lòng vòng. 4 cái cửa thành đó, con chạy tới, chạy lui hoài.

Đó, là bắt đầu tập tu trong Tứ Niệm Xứ, chứ chưa nói gì mà nhiếp phục tham ưu ở trên đó. Mà tập để quan sát ở trên 4 chỗ đó. Con bắt đầu con quan sát cái thân. Bắt đầu con nói: tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Thì bắt đầu con lắng nghe cái sự thanh thản, rồi con nhìn lại cái thân, con quan sát coi cái thân, rồi con quan sát cái cảm thọ trên thân của con, không có. Con quan sát cái tâm coi cái tâm có niệm gì không? Không có niệm. Rồi con quan sát coi có cảm thọ gì của tâm không? Rồi con quan sát có các pháp bên ngoài có tác động? Tiếng kêu, tiếng chó sủa, tiếng mèo kêu, coi nó có tác động? Mà nó không tác động, rồi con chạy lại con quan sát cái thân nữa. Gọi là quán thân, thọ, tâm, pháp mà. Quán thân, rồi quán thọ, quán tâm, quán pháp. Rồi cứ chạy lòng vòng vậy, chạy mệt lắm á. Mới tu cái này là chạy lòng

vòng mệt. Cũng như một người lính mà chạy bốn cửa thành, chạy coi cửa này đã rồi tới cửa kia coi cửa kia. Canh gác bốn cửa thành.

Còn nếu mà con cảm nhận được thì con theo câu tác ý của Định Niệm Hơi Thở: *Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vô, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra.* Rồi bắt đầu con quay cái tâm của con trở lại con nhìn cái thân của con, mà thân con có xảy ra gì, như đau nhức gì đó thì tức là bị cái thọ trên thân. Mà con quay nhìn cái thân mà thấy có cái niệm gì khởi đó là cái tâm của con. Còn không có niệm thì cái tâm yên lặng con không thấy đâu, còn có niệm thì thấy nó. Còn ác pháp bên ngoài coi nó có tác động không, nó không tác động thì coi như là thanh thân, an lạc và vô sự. Con có nhận ra? (cười)

[Tu sinh]: *Dạ thưa Thầy, thí dụ như nếu mà trong tâm nó có khởi niệm thì mình làm sao?*

[Thầy]: Minh khởi niệm thì mình dùng tri kiến của mình, mình quán sát cái niệm đó, cái niệm đó thành đề tài coi như là cái đề tài của bài luận, để mình thấu triệt được cái niệm đó là nó xả. Coi như Định Vô Lậu

là mình tư duy, mình suy nghĩ khi mà có cái niệm khởi ra, mình biến cái niệm đó thành đề tài vô lậu để mình quán, mình xét. Cũng như quý Thầy ở đây làm bài vậy đó.

[Tu sinh]: Nếu niệm nó thiện thì mình tiếp tục mình, còn nếu mà niệm nó ác thì mình tiêu diệt nó luôn?

[Thầy]: Mình tiêu diệt nó luôn, mình phải quán trên đó thấu triệt rồi mình mới tiêu diệt nó luôn. Còn nó không thấu triệt thì nó không tiêu diệt, con hiểu không? Còn cái niệm mà nó không có thiện, không ác, tức là nó ở ngoài vấn đề: Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu thì cái niệm đó thôi, mình không có cần thiết, mình tác ý: *Cái niệm này là cái niệm tào lao, đi, ở chỗ này không phải là chỗ mà vô đây chơi.* (Cười) Nó không thiện, không ác, nhưng mà điều kiện là nó nằm ngoài cái dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, ba cái lậu hoặc này pháp mới đuổi, còn cái chuyện đó là nó không có ăn thua gì hết, cho nên vì vậy muốn cho nó thanh thản, an lạc, vô sự chứ không nó lải nhải, lải nhải trong này nó nói chuyện bậy. Cho nên mình nói: Đây là tào lao, mà đi đi, chứ tao không có cho mà vô chỗ này được, đi! Mà là cái niệm không thiện, không ác gì hết, nhưng

mà cái điều kiện là không có được chỗ chơi. Con nít thì đi ra, chỗ này là chỗ người lớn không phải chỗ con nít, mình đuổi nó như vậy, nó đi.

2. ĐUỔI BỆNH (5:58)

[Tu sinh]: *Dạ thưa Thầy, nếu như mà trên thân mà nó bị đau lưng chẳng hạn, thì mình phải làm như thế nào?*

[Thầy]: Đau lưng hoặc là mõi hay nhức gì đó thì con xử dụng Định Niệm Hơi Thở con đẩy lui nó. Con nhắc nó: *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Trước khi nhắc cái câu đó để nhiếp tâm mình trong hơi thở, để đuổi cái bệnh thì con lại tác ý: Thọ là vô thường, cái lưng đau này không được đau nha, bây giờ tao ngồi thẳng, chứ tao không có ngồi thụng đầu, ngồi thẳng cho mảy nhưc mảy chết. Mảy phải đi, chứ mảy ở thân tao không chấp nhận. Con nói vậy rồi con: *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Con tác ý con cứ nương vào hơi thở con tác ý, để con biết hơi thở ra, thở vô. Nếu chừng năm, mười phút nó không hết thì cho nó nguyên một giờ nó phải hết thôi, nó cũng đi. Cái bệnh nào nó cũng

đi hết, có điều là bền gan, có chịu chống nổi nó không đó thôi, nó sẽ đi.

[Tu sinh]: *Minh có cần xoa bóp gì không?*

[Thầy]: Không cần xoa gì hết. Tao không có cứng mày đâu. Ở đây là tao ra lệnh đi à, chứ còn không có cứng. Con này con không có con cứng. Con cứng nó đau hoài à. Bởi vậy người ta cứ đau. Trời ơi đau cái răng cứ vuốt, nó nói cứng nó, cho nên nó đau hoài à, chừng nào nhỏ nó mới hết. Còn này đâu có cứng.

[Tu sinh]: *Thí dụ như kiểu đau đó như viêm gai cột sống hoặc này kia nọ?*

[Thầy]: Không cần lo gì hết: An tịnh thân hành, cái gai cột sống phải đi. Ở đây không có chỗ cho mày vô ở đây, mày phải tiêu tan cái này đi. Bình thường lại cái xương sống không có khục khục gì hết à. Mày không có ở đây được. Chỗ này không có chỗ mày ở. Đuối thẳng tay nó vậy đi. Rồi nhiếp tâm vô: *An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.* Cứ bảo nó an thôi. Rồi tự nó nó làm cho mình an, chớ mình không có rờ tới trong đó được, vậy mà nó an. Gan dạ một lần đi rồi sẽ thấy.

[Tu sinh]: *Như vậy hồi nãy Thầy nói chỉ quán thôi, chứ mình không cần nói tới chỗ tham ưu phải không, thầy?*

[Thầy]: Khắc phục nó, nó sẽ hết ưu phiền cho mình. Không có gì hết con. Quán mà đuổi.

[Tu sinh]: Con xin phép là con xin ở đây để mà theo dự tính hết cái chương trình lớp Chánh Kiến, thưa thầy?

[Thầy]: Lớp Chánh Kiến còn mấy bài nữa hết rồi à. còn mấy bài quý Thầy làm ít hôm nữa hết rồi.

[Tu sinh]: Thí dụ như bây giờ thì con nó cũng lỡ cỡ rồi. Muốn vô học nữa thì?

[Thầy]: Phải vô lớp sau học, khóa sau rồi. Tháng 10 năm sau. 1-10 năm sau, âm lịch. À, năm nay này, bây giờ nó là tháng giêng rồi, tới tháng 10 năm nay này.

[Tu sinh]: Dự nó là mình phải đăng ký trước

[Thầy]: Đăng ký trước để rồi cái số lượng người để mà có thể như thế nào, còn nếu mà có đủ duyên thì ở ngoài quê con có được cái Trung tâm an dưỡng thì quý Thầy mà tu xong đưa ra ngoài đó dạy. Mấy con

cũng làm bài cũng y như quý Thầy vậy, cái chương trình tu học nó phải giống nhau, nó không khác.

[Tu sinh]: Như con dự thính thì ngày nào cũng có hay là như thế nào ?

[Thầy]: Coi như là nó có ngày bên nữ và ngày bên nam, con dự thính vào cái ngày bên nam thì cái ngày lẻ thứ 3, 5, 7 là cái ngày lẻ. Bữa nay là thứ 7 nè.

Bữa nay Nguyên Thanh xin phép Thầy, gặp Thầy một chút. Ngày mai là nó đi về.

3. VẤN ĐẠO TỨ NIỆM XỨ (9:16)

Rồi, con lên đây con (Thầy nói với tu sinh khác).

[Tu sinh]: ... Chiều con không có đồng hồ

[Thầy]: Rồi, bây giờ đến tu với Thầy mà lỡ dở như vậy thì nó ở ngoài cái khóa tu, sợ sư không biết tu nó được không. Bởi vì cái khóa tu là dạy từ bắt đầu cái lớp Chánh Kiến, rồi đến cái lớp Chánh Tư Duy. Nhưng mà sư vô đây thì coi như người ta học gần hết lớp Chánh Kiến rồi. Bắt đầu qua Chánh Tư Duy thì mình sợ học theo không có kịp và đồng thời mình cũng không biết đâu mà

xả tâm nữa. Bởi vì xả tâm bằng cái Định Vô Lậu. Nó có ở trong đạo Phật, ngăn ác diệt ác pháp, sanh thiện tăng trưởng thiện thì có 4 loại định: Định thứ nhất là Định Vô Lậu, định thứ hai là định Chánh Niệm Tỉnh Giác, định thứ ba là Định Niệm Hơi Thở và định thứ tư là Định Sáng Suốt. Có bốn loại định tu học. Nhưng mà vô đầu tiên thì mình học Định Vô Lậu trước, triển khai cái tri kiến của mình để hiểu biết cái đúng, cái chơn chánh, không có để cho mình hiểu cái tà kiến. Do đó mà giờ ta học hết, gần hết lớp rồi mới vô. Rồi bắt đầu bây giờ những cái mình hiểu biết nó chung chung, nó cũng chánh kiến nhưng mà chung chung, nó không có đi sâu được, nó không có thấu triệt được cái pháp. Cho nên vì vậy mà tới chừng mà bước qua cái lớp Chánh Tư Duy để áp dụng vào cái sự tu tập để ly dục ly ác pháp thì mình đâu có biết đâu, thành ra làm sợ nó không được. Cho nên người ta đi dần tới cái Chánh niệm để người ta thực hiện trên Tứ Niệm Xứ, mới tu Tứ Niệm Xứ, chớ không phải người nào muốn tu Tứ Niệm Xứ cũng nhào vô tu được, không phải đâu. Thí dụ như mình chưa có học về Định Niệm Hơi Thở, chưa biết về Định Niệm Hơi Thở thì mình tu Tứ Niệm

Xứ, làm sao mình khắc phục được tham ưu trên thân.

Cho nên Tứ Niệm Xứ Đức Phật nói: *Trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, trên thọ quán thọ để khắc phục tham ưu, trên tâm quán tâm để khắc phục tham ưu, trên pháp quán pháp để khắc phục tham ưu.* Nhưng mình không có học Định Niệm Hơi Thở thì mình đâu có khắc phục được. Mình không có học Định Vô Lậu thì mình cũng đâu có khắc phục được tâm. Mình không có thê, mình không có Chánh Niệm, mình không có tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác thì mình cũng không khắc phục được hôn trầm, thù miên. Thì như vậy mình làm sao mình ở trên bốn Tứ Niệm Xứ mà mình tu cho được. Chứ đâu phải Tứ Niệm Xứ mình ngồi đó mình ức chế nó để đừng có vọng tưởng trên đó thì không được. Hoặc là mình tu Tứ Niệm Xứ là mình chỉ giữ gìn cho bốn chỗ thân thọ tâm pháp của mình không có cho chướng ngại vô thì đâu có được. Bốn chỗ đó thường xảy ra những chướng ngại. Vì vậy mà có phương pháp để đẩy lui cái chướng ngại đó ra thì mới gọi là tu Tứ Niệm Xứ. Mà mình chưa có học học thì mình đâu có biết đâu mà đẩy lui nó ra.

Cho nên Tứ Niệm Xứ coi dễ chớ nó, trước khi mà muốn lên Tứ Niệm Xứ tu thì mình phải tu tập các pháp cho nó nhuần nhuyễn, để sau khi lên Tứ Niệm Xứ mà tu tập gọi là mở cái chiến trường, mở cái mặt trận chiến đấu với giặc sanh tử. Bởi vì giặc sanh tử nó xảy ra ở trên cái chiến trường đó, mà mình đuổi giặc được khỏi chiến trường đó mà dẹp giặc nó khỏi rồi thì coi như đất nước thanh bình. Mình làm chủ sanh tử luân hồi. Mà mới vô đây thì chắc..

[Tu sinh]: Con có học một khóa ba tháng, của người ở Miến Điện về dạy. Học ba bốn năm rồi, nó quên, thành ra nay con muốn đến đây, thì cũng mới nghe, cái hỏi đó thì không có nghe. Mới nghe chắc hôm tết đây. Con mới ăn tết rồi con lên đây, con đi lạc lên trên đây hôm nay là trễ. Thầy mới nói rằng cái pháp môn tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, Tâm xả mới đi qua Tứ Niệm Xứ. Con muốn học Tứ Niệm Xứ. Thành ra Thầy mở khóa cho con nhớ lại, trước con có học một khóa ba ba tháng của người Miến Điện về dạy.

[Thầy]: Họ có dạy tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả chưa?

[Tu sinh]: Dạ, họ không có dạy, mà họ

đi sâu họ giảng ngay đi sâu vào Tứ Niệm Xứ, cách thứ hai là về bên tình dục nữ. Bây giờ con có trên 20 cuộn băng, con không muốn nghe. Nhưng mà con thấy nó giảng các thứ tình dục, thành ra con thấy con không có khoái, con dẹp không muốn nghe nữa, nhưng mà con trả lời con đi Ta Bà con đâu có mang máy theo mà nghe.

[Thầy]: Tu như vậy làm sao giải thoát được. Ở đây thì khi mà dạy Tứ Vô Lượng Tâm, tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả để coi thử coi, bởi vì đó là pháp độc nhất của Đạo Phật mà. Ôm một pháp mà đi đến cứu cánh. Thì cái pháp đó nó cũng sẽ ở trên Tứ Niệm Xứ mà nó thực hiện được tâm Xả hay tâm từ, tâm bi nó cũng ở trên đó. Nhưng mà cái người nào mà người ta có cái đặc tướng của cái pháp nào, người ta có cái duyên với cái pháp đó. Ví dụ người có duyên với Từ tâm thì họ sẽ thực hiện từ tâm, có duyên với xả tâm thì người ta thực hiện xả tâm. Ở đây là phải người ta có căn cơ của cái người đó, nó hợp với cái pháp đó, thì người ta sẽ giúp cho cái người đó tu cái chuyên về cái pháp đó. Nó cũng ở trên Tứ Niệm Xứ mà nó nhiếp phục, nó khắc phục được tham ưu bằng cái Từ tâm, hoặc là bằng cái Xả tâm. Bây giờ

phải biết được cái đặc tướng của người ta, rồi cái tài của người ta, cái kinh nghiệm của người ta, cái hiểu biết của người ta trên pháp đó mới được.

Còn giờ cái pháp mình nói cũng tâm Từ, tâm Bi mình nói suông suông, nói chung chung thì ai nói cũng nói Từ, Bi được, ai cũng nó Hỉ, Xả được nhưng mà nói chung chung chứ đi sâu không được, nó chưa có ra.

Cho nên ở đây cần phải đào tạo, rèn luyện cái người tu sỹ, coi thử họ có phải là cái người hướng về cái tâm gì ? Thì người ta giúp cho họ ở cái tâm đó để triển khai nó toàn triệt, để khi mà ở trên cái tâm đó, họ mới ở trên Tứ Niệm Xứ mà họ khắc phục những tham ưu ở trên đó họ mới làm chủ được sự sống chết. Chớ nó không phải muốn tu Tứ Niệm Xứ mà vô tu, tu đại thì nó bị ức chế. Cũng như nói chung chung là mình tu mình quán ở trên Tứ Niệm Xứ bằng cách này hoặc bằng cách khác thì nó chung chung thôi. Quán thọ, mình tu về cái thọ, rồi quán tâm rồi mình tu về cái tâm không, thì nói không đúng. Bởi vì Tứ Niệm Xứ là mình phải tu bốn chỗ, chứ không phải tu một chỗ. Nếu mình lấy một cái trường thiền

dạy chuyên về quán Thọ, chuyên về quán thọ thì nói quán thọ thì nó có đủ bốn chỗ thì coi như là mình không biết, mình không có thông suốt đâu. Cho nên dạy tu chứ cái người mà làm chủ sanh, già, bệnh, chết thì không có.

Sư đã từng tham dự vào những cái khóa, chính cái người dạy sư cũng chưa chắc làm chủ sanh, già, bệnh, chết được. Họ nói vậy chứ họ chưa có làm được.

Cho nên trong sự tu tập thì phải tu cho đúng để cho mình làm chủ được từng cái cuộc sống của mình, tâm mình ly tham, sân, si, ly dục thật sự. Nhưng bây giờ về đây, hôm nay thì sư cứ làm bài, Thầy sẽ cho cái đề tài, già thì già mình cứ làm để cho mình triển khai cái tri kiến mình. Đạo Phật là đạo trí tuệ mà, đạo hiểu biết mới có làm chủ được. Thì mình phải đi vào cái sự hiểu biết, dù mình có trình độ kém, dở nhưng mình vẫn nói được đúng cái hiểu biết của mình, chớ không phải cần mình lý luận cao siêu, cần mình phải có tài ba viết lổ lạc gì không cần. Nhưng mà nói cái tâm tôi thương yêu như vậy vậy tôi nói vậy là tôi có tâm từ. Tôi thương yêu như thế nào gọi là có tâm Từ, mà tôi thương yêu như thế nào gọi là tâm

bi, cách thức nó như vậy? Và cái thương yêu như thế nào đó mà tôi tu tâm Xả?

Chứ nó không phải là cái thương yêu đó mà nó là tâm Từ, mà chính nhờ cái thương yêu đó mà tôi xả được tâm tôi cho nên vì vậy mà không biết chừng tôi có duyên với tâm xả hơn là tâm Từ. Cho nên cái người Thầy người ta biết được cái đặc tướng, người ta giúp cho mình tu tập đó.

Thì bây giờ, sư cứ về làm thử một bài cho Thầy xem coi cái tri kiến hiểu biết của mình như thế nào? Sư làm thử, sư đặt thành một cái dàn bài, có cái dàn bài mới viết chứ không lẽ mình quán rồi mình quán chung chung thì không được, nó phải đi từ cái điểm nào, điểm nào để cho mình triển khai ra cái lòng từ của mình, cái lòng thương yêu của mình. Cái pháp khởi sự cho lòng thương của mình, càng ngày càng lớn rộng ra. Thì bây giờ sư về làm thử cái bài Tứ Cô Lượng Tâm mà nói về: Tâm từ.

Tâm từ ấy, thì trước khi mình muốn Đức Từ Tâm vô lượng thì sư phải định nghĩa cái từ đó cho cái người khác người ta hiểu cũng như cho mình hiểu, chứ mình nói chung chung người ta không hiểu tâm từ là

cái gì? Do đó mình giới thiệu người ta để cho người ta hiểu thì đó là mình định nghĩa cái danh từ của Từ âm.

Rồi mình bắt đầu vào đó, mình vào thì mình nói Từ tâm đối với mình trước, mình phải thương yêu mình chứ, rồi từ tâm với người, rồi từ tâm đối với các loài động vật, rồi từ tâm đối với loài thảo mộc, từ tâm đối với thiên nhiên, cỏ cây, đất đá, sông núi... Rồi kết luận cái tâm từ đó. Sự về làm được không? Cứ làm đại, đừng có sợ trật trúng gì, cứ làm rồi Thầy xem rồi Thầy thấy.

4. CHƯƠNG TRÌNH ĐÀO TẠO CỦA ĐẠO PHẬT THEO THỨ LỚP BÁT CHÁNH ĐẠO (18:48)

[Tu sinh]: Con quyết tâm đến đây là sống chết, hy sinh với sự học hỏi, thành ra có thể là cho con ở lại ?

[Thầy]: Được rồi, Thầy sẽ giúp đỡ cho, nhưng mà phải làm đúng bài bản, tu tập đúng cái lớp Chánh Kiến. Chánh Kiến là triển khai tri kiến hiểu biết của mình chân chánh, gọi là lớp Chánh Kiến. Thì bây giờ vô lớp, dù con đường nào đi nữa mình cũng phải đi vào Bát Chánh Đạo, mà vào Bát Chánh Đạo thì phải học lớp Chánh Kiến chứ không có

thể nào mà chạy khỏi lớp này. Còn mình tu ngang, mình bỏ lớp này mà tu nào là Chánh Định bằng định này, định kia thì đây hồng được, bởi vì phải từ cái lớp 1, 2, 3, 4 trở lên, nghĩa là nó 8 lớp là mình phải thực hiện từ lớp 1 cho đến lớp 8 của nó rồ. Chứ không có được nhảy ngang, nhảy lớp không được, bởi vì nhảy lớp là mình tu chơi, tu cầm chừng.

Cũng như bây giờ mình chưa học lớp một, chưa nhận ra được những chữ cái, chưa nhận được số mà lên lớp hai mà đọc chữ và làm toán cộng, trừ, nhân, chia thì chắc là không làm được rồi. Nghĩa là mình làm chơi chơi chứ còn như không được, không trúng, đáp số không có đúng đâu, nó trật. Thành ra hầu hết người ta không đi vào Bát Chánh Đạo, mà người ta tu đại như: Niệm Phật, ngồi thiền, rồi tu Tứ Niệm Xứ đại đó, thì coi như là đọc chữ không rành, rồi làm toán không trúng. Cho nên kết quả tu tập kiểu đó thì muôn đời, muôn kiếp không làm chủ được sanh già bệnh chết được hết. Cái đó là bằng chứng hiển nhiên mà hầu hết là chúng ta đã thấy Đại Thừa đã hướng dẫn người ta tu rồi đó. Nghĩa là nói thiền, lý luận hay lắm nhưng mà cuối cùng thì người nào cũng chết nhăn răng, méo miệng hết, cũng đau khổ,

cũng bệnh tật, không người nào chết trong sự bình an.

Thì như vậy là mình tu là quyết tâm để làm chủ bốn sự đau khổ thì phải học Bát Chánh Đạo. Mà học Bát Chánh Đạo thì phải học Chánh Kiến, rồi Chánh Tư Duy, rồi Chánh Ngữ, rồi Chánh Nghiệp, rồi Chánh Mạng, rồi Chánh Tinh Tấn, Chánh Niệm, Chánh Định. Phải đi qua con đường đó, bởi vì đó là cái chân lý rồi. Cái chương trình Giáo dục Đào tạo của đạo Phật nó ở đó. Còn nếu mình đi sai thì tu sai đạo Phật. Cũng như chưa có gì hết, mình vô mình lo niệm Phật để cầu vãng sanh. Như vậy ông Phật ông đâu có dạy cái điều đó đâu, ông Phật dạy mình Chánh Kiến, Chánh Tư Duy. mình vào mình niệm Phật, để cầu vãng sanh. Mà ông Phật ông dạy mình Chánh kiến, Chánh Tư Duy, vô đó ngồi thiền, nhiếp tâm đừng có vọng tưởng để kiến tánh thành Phật thì ra Ông Phật ông dạy kiểu này chắc là ngang xương rồi. Cái Bát Chánh Đạo nó đâu có nằm ở chỗ này đâu. Nhìn trong Bát Chánh Đạo đâu có dạy cái kiểu kì cục vậy. Nhìn trong Bát Chánh Đạo đâu có thấy nó dạy niệm bùa, niệm chú, đâu bắt ấn đâu? mà bây giờ ngồi thiền, niệm chú, bắt ấn, trời đất. Nhìn Bát

Chánh Đạo chúng ta thấy trật hết. Mà Bát Chánh Đạo là chân lý (trong bốn chân lý của đạo Phật) là Tứ Diệu Đế chứ gì ? Mà nhìn lại Bát Chánh Đạo thì mấy ông tu kiểu gì lạ vậy? Nói theo đạo Phật mà Bát Chánh Đạo tôi thấy mấy ông không có cái nào mấy ông tu là của Đạo Phật hết. Cái này ở đâu mấy ông đem ra đây mà ông nói của Đạo Phật. Ông Phật dạy sao mà lạ vậy? Ông đưa ra bốn chân lý, là bài thuyết pháp đầu tiên của người ta phải không>

Cũng như bây giờ con nói con tu Tứ Niệm Xứ, mà sự thật ra nói về bốn cái phương pháp mà tu trên Tứ Niệm Xứ thì lớp Chánh Kiến con phải tu cái gì? Cũng như nói Định Vô Lậu mà giờ mình cứ quán vô lậu, quán điên, quán khùng mà cũng Vô Lậu được không? Phải vô cái lớp Chánh Kiến, người ta học Định Vô Lậu trong đó chớ! có phải không ? Nó có bài bản, có lớp lang đàng hoàng. Mà mình không có vô lớp đó làm sao mình triển khai được Định Vô Lậu của đạo Phật được. Thì Thầy nói như vậy để biết rằng đạo Phật nó có cái Chương trình Giáo dục Đào tạo chúng ta trở thành những bậc giải thoát. Chớ không phải là nói suông được.

Rồi con, bây giờ Thầy cho con tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả để con triển khai. Nhưng mà khi mà triển khai rồi Thầy sẽ cho con trở lại từ cái nhân quả thảo mộc, cho đến nhân quả con người, đường đi của nhân quả con người, cho đến quán các pháp vô thường, thân vô thường, quán thâm bất tịnh, quán thực phẩm bất tịnh. Tất cả những cái bài này đều là con trở về với cái lớp Chánh Kiến này hết. Phải hiểu biết, phải thông suốt nó, phải Chánh kiến tất cả những các pháp như thật. Dù là tu học như thế nào thì mấy con cũng phải trở về cái lớp căn bản này, đi vào lớp căn bản mới toàn triệt được cái Định Vô Lậu. Mà cái Định vô lậu là hết lậu hoặc, nó làm cho chúng ta không còn khổ đau nữa. Thế mà chúng ta không tu tập định này làm sao chúng ta thông suốt được.

Cho nên, hầu như người ta dạy, theo đạo Phật mà người ta dạy không phải đạo Phật. Thế mà chúng ta cứ nghe người ta nói : đây là pháp Tứ Niệm Xứ, đây là niệm Phật, đây là ngồi thiền, kiến tánh thành Phật. Người ta nói tầm lum, tà la, nhưng mà xét qua cái Bát Chánh Đạo thì ở trong Bát Chánh Đạo không có dạy cái điều này. Thế mà chúng ta không biết dựa vào chỗ nào để

nói rằng cái này sai, cứ hể nghe họ nói cái này là của Phật, cái này là Phật thuyết thì chúng ta cứ nghe thôi chứ chúng ta không có căn cứ vào Bát Chánh Đạo, cái Đạo Đế này mà chúng căn cứ vào sẽ thấy các pháp của Đại Thừa, của Thiên Tông, Mật Tông, của thiền Minh Sát Tuệ đều là sai hết. Họ cũng lấy kinh sách Phật mà họ kiến giải trật, không có đúng. Vì Bát Chánh Đạo là nền tảng vững chắc để chúng ta biết rằng con đường tu chúng ta phải trên Bát Chánh Đạo chứ Ngoài Bát Chánh Đạo là chúng ta sẽ tu sai, nó rõ ràng mà.

Đó, thì hôm nay Thầy nói cho hiểu, bây giờ muốn tu thật sự để giải thoát, Thầy nói bây giờ 80 tuổi tu cũng được chứ không phải không, nhưng mà phải tu đúng. Không thể làm sai được, không có đường tắt nào hết, ở đây không có đường tắt. Mà là con đường tu bảy ngày, bảy tháng, bảy năm. Con đường đi có 7 tháng, 7 ngày, 7 năm. Nó là con đường tắt nhất rồi, không có con đường tắt nào tắt nữa, có phải không, tắt nữa làm sao có con đường nào tắt nữa. Nghĩa là bây giờ nói tôi niệm Phật tôi con đường tắt, trời đất ơi, con đường tắt mà không đúng đường lối đạo Phật. Cái này là của ngoại đạo, tắt của ngoại

đạo để lên cầu sống với chư Thiên, các sư, các Thầy hiểu điều đó ?

Cho nên đừng nói đường tắt, mấy người đường tắt, tắt của mấy người sao mấy người nói tu vô lượng kiếp. Còn tụi tôi tu hồng tắt, nhưng mà tụi tôi tu có 7 ngày, 7 tháng, 7 năm à? Như vậy cái nào tắt mà cái nào không tắt. Mấy người nói? Có phải không? Tại sao mấy người lý luận của mấy người nói đường tắt mà sao lại tu 7 ngày, 7 tháng, 7 năm. Mà nó hợp thời của mấy người, vì mấy người ham dễ mà. Mà sanh dục lớn. Ở cái thế gian này vàng đâu có trái đầy đường xá con ở cực lạc trái vàng đầy đường xá. Cho mấy người ham vàng mấy người ham lên trên đó chớ, còn đối với tôi là người tu theo đạo Phật, tôi Chánh Kiến tôi đâu có ham cái thứ đó đâu, cái thứ đó nó đâm chém, nó đánh lộn nhau đó, tôi đâu có ham. Như vậy là tôi xả cái dục chớ gì? Còn mấy người xây dựng một cảnh giới mà vàng bạc như vậy đó, làm cái lòng tôi ham thích cho nên vì vậy tôi cầu về. Tôi cầu vàng, cầu bạc chớ cầu gì, đâu phải cầu giải thoát? Mình phải hiểu được cái cảm dỗ, cái dụ dỗ của người ta. Mà tại sao mình không thấy được cái dụ dỗ đó để sanh cái lòng tham dục mình càng lớn lên.

Ở thế gian này làm được chỉ vàng qua cực, lên trên kia người ta trải lên đó mà móc, có phải sướng không? Mặc tình mà lấy, lấy bỏ túi, trở về thế gian mà sai.

Đó, Cho nên vì vậy mà Thầy nói, tu phải chịu cực. Bây giờ sư cứ về làm bài. Thôi, rồi làm bài rồi Thầy kiểm điểm. Chừng nào mà làm bài được Thầy sẽ dạy cho dùng những phương pháp đó xả tâm, tức là trên Tứ Niệm Xứ, giúp cho toàn bộ thanh tịnh của Tứ Niệm Xứ, gọi là sung mãn Tứ Niệm Xứ. Nỗ lực, già già chứ cũng còn gân chứ đâu phải đâu già mà liệt gân sao mà sợ. Mặc dù là rãng rụng nhất định là phải chiến thắng chứ đâu có sợ. Sư bây giờ sư móm lại, không phải còn trẻ trung nữa đâu. Nhưng mà nhất định còn một ngày tu đúng chánh pháp là một ngày giải thoát, không có sợ. Về làm đúng đi.

Bây giờ khởi sự tâm từ, đạo Phật là phải có từ bi chớ. Mà tâm từ không biết gì hết làm sao gọi là từ bi. Thương yêu thì nó lộn qua thương xót, trời đất ơi, những cái này nó lộn xộn thì tức là mình chưa biết thương yêu, mình chưa biết từ bi chỗ nào hết à, phải không? Bởi vậy cho nên Thầy mới giảng rõ :

Khi mà tâm Từ thì trước sự hạnh

phúc của chúng sanh thì đừng có động chạm nó gọi là tâm Từ.

Còn tâm Bi, trước chúng sinh đau khổ, quần quai trên giường, trên cái tai nạn, đau khổ, rên la là chúng ta cứu giúp những cái người đau khổ, những con vật đau khổ đó. Những cái cây cỏ mà bị người ta làm cho nó khô héo, đau khổ đó, mà chúng ta giúp nó, thì đó là tâm Bi.

Từ khác, bi khác chứ. Rõ ràng hai danh từ này đâu phải giống nhau. Một bên thì chữ B, một bên thì chữ T; hai chữ đầu chúng ta thấy khác xa mà, chứ đâu có giống. Vậy mà chúng ta cứ lộn à, có phải không? Mấy con lộn tâm Từ với tâm Bi, lộn xộn hết, làm bài rồi Thầy thấy lộn xộn hết, có đúng không? Mà rõ ràng là một bên chữ B là bi chứ gì? Một bên là chữ từ là chữ T chứ. Mấy con làm bài gì mà lộn hết chơn. Trời ơi, hai chữ người ta rõ ràng, B, T rõ ràng chứ đâu có giống, thế mà làm giống hết. Từ không ra từ, mà B không ra B mới đọc chứ?

Cho nên vì vậy mà học Phật pháp là phải đâu rõ ràng đó, thấy như thật. Chánh Kiến mà, còn cái này thấy không thật. Thấy không thật chữ b nó ra chữ t, chữ t nó ra

chữ b, có đúng không mấy con? Những bài mấy con làm Thầy thấy nó nói như vậy đó, nó lộn xộn như vậy đó. Cho nên bây giờ t là t mà b là b, chứ không có lộn xộn như vậy nữa, lúc nào là từ là từ mà là bi là bi thì nó không có lộn xộn, đúng không? Thầy dạy đúng không? Lúc nào là hỷ là hỷ, lúc nào là xả là xả. Hỷ xả sao mà lộn xộn vậy. Cho nên làm bài phải triển khai cho đúng cái hiểu biết của chúng ta.

Rồi, bắt đầu bây giờ con về con làm bài đi rồi Thầy chịu khó Thầy chấm bài cho. Là một ông Thầy giáo là phải chấm bài học trò. Học trò Thầy già ghê gồm, 80 tuổi, 80 mấy tuổi cũng có, mà trẻ măng mới chút xíu cũng có. Học trò Thầy nó nhiều cái tuổi lắm, phải không. Học trò Thầy nói chung là đủ cái tầm tuổi hết. Nhưng mà người nào muốn vào đạo Phật đều phải đi vào lớp Chánh Kiến, cho nên từ già trí trẻ đều phải vô một lớp chung nhau, chứ đừng nó tôi già tôi học lớp khác, trẻ học lớp khác, hồng được. Ở đây không được, già trẻ phải vô học lớp này là học lớp này. Cái hiểu chúng ta là phải đồng đều với nhau, hiểu như vậy mới hiểu đúng. Trẻ cũng hiểu vậy mà già cũng phải hiểu như vậy. Chứ nói già rồi hiểu khác mà trẻ hiểu khác thì

không được. Thầy không chấp nhận cái hiểu đó.

Rồi, con về con làm bài tâm Từ đi, chừng nào không hiểu đến đây hỏi thầy, Thầy dạy cho cái dàn bài cho. Rồi không hiểu nữa Thầy cầm tay Thầy viết lần (cười) phải rồi, bởi vì mình mới vô lớp 1 mà.

[Tu sinh]: Thầy cầm tay con quá.

[Thầy]: Rồi, Thầy cầm tay Thầy viết, bởi vậy phải viết cho được.

Rồi, con hỏi Thầy gì nữa không, lên hỏi đi!

[Tu sinh]: Thầy cho con hỏi. Thưa Thầy, cái danh từ kê bằng thầy, ông thầy là phải có cái tài để nói, để dạy dạy cho chúng sanh biết. Còn hôm nay, chúng con là người dân lao động, mới cầm cày, cầm cuốc, mới buông chạy vô đây mấy ngày rồi cũng kê bằng Thầy, con mắc cỡ quá thưa Thầy?

[Thầy]: Hồng sao, mình học rồi mình làm thầy chớ. Giờ Thầy, con hồng có gì đâu. Bây giờ mình mới Thầy con, mới học được mấy bài. Đúng rồi, không sao đâu, mới học được mấy bữa thì chắc chắn là tôi sẽ làm thầy sau này. Bây giờ kê Thầy trước thì vừa

rồi, không có sao. Con đừng có mắc cỡ. Bởi vì mục đích của mình học để làm thầy, chứ không lẽ học để chết rồi mang theo sao. Cho nên con chuẩn bị làm thầy đi, đừng có lo gì hết. Ai kêu, họ kêu mình làm thầy, họ khích lệ mình ráng tu để làm thầy, dạy họ, thì con sẽ hân hoan, nỗ lực hơn nữa. Máy người mà tôn tôi làm thầy tôi phải ráng tôi tu hơn. Phải không, máy người đã sẵn sàng kêu tôi thầy thiệt phải không ? Thì tôi sẽ ráng tôi làm thầy thiệt đó, chứ không có làm thầy giả đâu. Tôi sẽ tu chứng đạo đó, tôi sẽ dạy máy người tu đó. Thì khi mình dạy người ta thì mình làm thầy chứ sao.

Còn bây giờ tôi đang học, tôi đang trò thật, nhưng mà máy người kêu tôi thầy là tôi chuẩn bị tôi làm Thầy thật. Máy người mong muốn tôi làm thầy, thì thật ra tôi sẽ tu tôi làm thầy. Nhất định là tôi sẽ tu, tôi không có bỏ cái cuộc này đâu. Mai mốt máy người đừng có kêu tôi là nông dân nữa, hể thấy tôi cày ruộng chứ coi chừng tôi là thầy đó. Con đừng có sợ, đừng có ngại, đừng có nó bây giờ tôi mới vô học tôi chưa có làm thầy, đừng có kêu tôi thầy. Kêu tôi bằng chú, bằng bác gì, không phải, không được, Bây giờ cứ kêu tôi bác bằng Thầy là tại vì tôi thấy bác tu giỏi,

tu hay, Bác đi khát thực tôi thấy oai nghi bác được quá, cho nên tôi gọi bác bằng Thầy đặng mai một tôi học về cái hạnh mà đi khát thực của bác đó. Bác sẽ cố gắng hơn nữa thì tôi sẽ theo bác tôi làm học trò. Con đừng có ngại về vấn đề đó đâu.

Bởi vì tu ở đây, Thầy nói Thầy đào tạo để mấy con ra đứng lớp dạy, thì không phải đứng lớp làm Thầy sao. Không lẽ bây giờ con 81, 82, 83, 84, con nói con tu vài năm nữa chết. Đâu sống cầu tới 100 tuổi để làm thầy người ta ít bữa. Con làm thầy trong một lớp, con chết con cũng mãn nguyện rồi. Tôi đền đáp ơn Phật rồi, tôi dạy người ta tu theo kinh nghiệm tôi đã tu được, thì như vậy mình không phụ ơn. Còn tu rồi chết liền, trời đất ơi, tưởng đâu đào tạo cho nó thay mình nó dạy, ai dè mới dạy nó rồi, nó tu được rồi, nó lo nó nhập diệt, nó không độ chúng sanh nào hết. Thì như vậy là con phụ ơn rồi? Có phải không? Cho nên quyết định tôi sẽ làm thầy, tôi phải tu cho được. Mặc dù năm nay 84 tuổi nhất định là phải làm Thầy, do đó con nỗ lực thì tới 90 tuổi làm thầy. Làm thầy 10 năm thì 100 tuổi chết là vừa. Đâu có gì đâu.

5. VIẾT BÀI LUẬN CẦN CÓ DÀN BÀI

(32:57)

[Tu sinh]: Dạ thưa Thầy, mình làm bài luận, cái dàn bài, tất cả dàn bài kêu bằng trạng rồi luận, hay luận rồi trạng, rồi câu kết, thưa thầy?

[Thầy]: À, mình làm bài hả con. Bắt đầu con muốn trạng, muốn luận gì cũng được. Nhưng mà cái điều kiện là con làm bài tự mình đặt ra cái dàn bài, trước tiên mình giới thiệu người ta cái điều mình muốn nói. Mình định nghĩa được cái chỗ mình nó ra cho người ta hiểu cái nghĩa đó đi, rồi mình bắt đầu mình vào cái thân bài rồi mới kết luận. Rồi cái thân bài thì nó nhiều cái điều kiện nó ở trong cái thân bài lắm. Trước mình nói cái gì trước, Sau mình nói gì sau, tức là nội làm cái dàn bài không đó, thì con cũng như là con làm một cái bài luận đó chứ không phải ít đâu, mình suy tư đó, để mình thành cái tiểu đề của nó. Đặt khi đó mình vào cái tiểu đề đó mình triển khai ra được một cái bài. Để mình có cái đường đi, để mình quán, mình tư duy, nói cái tiểu đề đó để cho cái tư tưởng của mình nó soi vào cái tiểu đề đó để, nó mới suy luận ra những cái gì mình muốn nói. Còn nếu không có tiểu đề đó, không có dàn bài đó, thì mình nói một

hơi nó hết rồi, không biết còn phải nói gì nữa đây, nó mất hết rồi, thành ra viết cái bài sao mà tôi viết có một trang mà hết, không biết nói nữa.

Còn con làm cái dàn bài rồi, con nói cả một trăm trang giấy mà nó còn muốn nói nữa nó chưa hết. Cho nên thầy Chơn Thành thầy nói với thầy như thế này: “Hồi đầu con chưa có biết, mà khi mà được nghe Thầy nói rồi, con làm dàn bài, trời, bây giờ con làm 200 trang chưa hết, nó còn muốn nói nữa, nó nói quá trời.” Bởi vì từ cái chỗ cái dàn bài đó nó dẫn dắt mình triển khai cái tri kiến của mình, cái hiểu biết của mình để mình soi vào trong đó. Cho nên mình viết hoài không hết. Rồi nhiều khi nó nhớ ba cái kinh sách gì. Bởi vì cái tiểu đề đó nó xoáy vào cái chỗ mà mình được đọc cái kinh sách nó bắt đầu nó nhớ lại con, nó nhớ lại bắt đầu nó ghi vô những cái lời Phật dạy, nó xác định, nó chứng minh, cũng sâu sắc lắm, nó rất hay cái bài. Phải không, con thấy chưa ?

Còn nếu không có những cái tiểu đề, không có dàn bài, con làm một hơi cái hết, nó hết rồi nó không biết sao mà nó nói nữa. Thành ra trong cái làm luận thì nó phải có dàn bài, không có dàn bài là khó làm lắm.

Mà cái dàn bài đó mình giới thiệu người ta, người ta đọc vô đó cũng như là người ta xem cái mục lục vậy, nó dễ cho cái người xem. Người ta muốn xem cái đề tài, cái tiểu tựa của con, người ta lật ngay cái chỗ đó ra người ta đọc.

Thí dụ như: Tâm Từ đối với thảo mộc, đó là một đề tài để cho mình nói cái lòng từ của mình đối với cây cỏ rồi. Mà người ta muốn xem cái đó người ta lật cái chỗ đó người ta khỏi cần xem lòng vòng cái kia. Cho nên vì vậy người ta xem cái đoạn đó thôi. Ai đâu mà ngồi mà đọc một cộc sách như thế này, trời đất ơi, mà tìm có một chỗ à, tìm có một cái mục mà đọc hết một cái bộ sách như thế này có thấy mệt không? Con hiểu không? Cho nên khi con làm cái dàn bài rồi thì người ta cần kiếm cái gì chỗ nào đó người ta đọc ngay chỗ đó. Nó xoáy vào cái tâm người ta đang mong muốn thì cái đó nó dễ cho người ta, mà cái người làm, người viết cũng dễ nữa, không có khó. Con hiểu chưa, mấy con hiểu chưa, phải làm như vậy đó, chớ mà còn làm chung chung thì không được đâu.

Đó, hôm nay mấy con về đây mấy con được học và được Thầy dạy mấy con làm văn

đó mấy con, cái kiểu cách làm văn đó. Chú Thầy thấy hầu như quý thầy cũng học hành nhiều, mà chắc bộ cái ông thầy ông cho cái tựa đề rồi mấy con cứ nhấm vào cái đầu đề đó cứ làm riết một bài thôi. Không ngờ trong bài đó muốn diễn tả ra nó nhiều góc độ lắm tại sao người ta không chịu làm cái dàn bài để người ta làm, để cuối cùng người ta chỉ nó thôi lu bù. Trời, đọc lý luận bên đây, lý luận bên kia nó không có ra cái gì hết. Nói cái gì đâu, trời, đọc nó mệt gần chết à. Bởi vì nó không vào cái tiểu đề cho người ta xoay vào cái mạnh vào chỗ đó mà người ta tìm hiểu. Còn mình nói mênh mông, vừa đạo kia nói vậy, rồi bây giờ đạo đức nhân bản, nhân quả, cái nói đạo đức nhân bản nhân quả, nói riết. Trời đất ơi ! dường như là giới thiệu, mà cái bài giới thiệu mà chín mười trang như thế này, ông nội Thầy đọc cũng chán gần chết à, có phải không? Mình giới thiệu thì mình giới thiệu ngắn ngắn thôi, để người ta biết cái đề nào người ta theo chứ. Mình giới thiệu gì mà quá trời.

THẦY VÀ TU SINH ÔN LẠI CHƯƠNG TRÌNH HỌC THỜI PHÁP THUỘC (37: 21)

[Tu sinh]: Thưa Thầy chúng con nằm trong cái tuổi hồi đó, thời kỳ kháng chiến

nó bùng nổ lên thành ra lỗ học, ... cho nên không bằng lớp hôm nay bình yên học hỏi. Cho nên lên tới Đại học nó mới nói những lời đúng đắn, thưa Thầy.

[Thầy]: Không sao, hồi đó lỗ học thì bây giờ mình học, thì bây giờ học cũng học lên đại học nữa chớ sao. Cho lớn tới 100 tuổi con cũng vô đại học, thi tiến sỹ có gì. Thì bắt đầu bây giờ mình học lớp này, chừng hai chục năm sau thì mình cũng vô Tiến sỹ chớ sao, có gì đâu. Được cái duyên mà vô đây học nè, khỏi đóng học phí, có sướng hông? Thế mà con vô đại học con phải đóng học phí ghê gớm lắm, tiền sách vở phải mua, còn ở đây khỏi cần mua. Thầy dạy không lấy học phí chút nào hết, cơm có ăn nữa mà khỏi có tiền cơm nữa. Trời ơi, ở đây gọi là nhà nước đài thọ hết (cười) có sướng hông? Mà lại được làm chủ sanh già bệnh chết nữa. Trời đất ơi, cái lớp học này kêu là cái lớp học miễn phí, hoàn toàn là đài thọ hết mọi mặt. Mấy con có bỏ một xu điều nào mua cơm hông? Vẫn có cơm ăn học. Chỉ cần học, làm bài thôi, thế mà không chịu học, làm bài. Thầy nói, ở đời thật sự mà học sinh nó đi học, cha mẹ nó tốn tiền biết bao nhiêu hông? Mà nó học giỏi thì được người này cấp cho cái học

bổng, người kia cấp cho cái học bổng, Nhà nước cho học bổng, trời nó mừng muốn chết luôn. Còn ở đây nguyên toàn là học bổng không à, mà học trò nó dở, nó dở làm sao nó dở. Mà con biết cái tuổi già là tại vì gia đình mình bận rộn này kia mình học không được chứ gì. Trời ơi, tuổi già mà được rảnh rang mà học hỏi nó còn giỏi hơn cái tuổi trẻ nữa. Già nó có kinh nghiệm. Mà con hỏi đó lỗ dở học hành phải không? Bây giờ đủ cái duyên học trở lại, trời đất ơi, mừng gần chết.

[Tu sinh]: Cho nên học lỗ dở bị thống chế, bị Tây nó hạn chế tuổi, tuổi mình đang leo lên như mạng dãn đồng vậy mà bây giờ nó hạn chế mình phải rút lui.

[Thầy]: Bởi vì hồi thống chế Pê te nó đặt cái chương trình, đúng cái tuổi đó vô học mà trẻ nó không cho, hơn nói không cho, buộc lòng mình phải xin tuổi nhỏ lại. Thay vì nó bắt mình 8 tuổi phải vô lớp 1 mà dưới 8 tuổi thì không cho, mà trên 8 tuổi thì không được. Còn thấy hồi đó nó hạn chế cái sự học ở đất nước mình ghê gồm lắm. Con nó thống chế Pête, là cái ông đó ở bên Pháp chứ không phải ở bên đây đâu, mà cái chương trình giáo dục của nó nó đặt ở nước thuộc địa là vậy, nó hạn chế ghê gồm. Các

con thì không biết đâu, tuổi Thầy với tuổi bác đây biết thôi. Thầy hỏi đó đi học nó hạn chế vậy đó. Học sinh vô lớp 1, nó đo đúng 1 thước nó cho vô, mà thấp hơn 1 thước nó không cho vô học, nghĩa là 8 tấc nó không cho vô học. Trẻ con mà nó phải cao 1 thước, nó lấy trẻ con Việt Nam mà nó đo theo kiểu tây đó mấy con. Cho nên Thầy hỏi đó 8 tuổi vô học là đúng tuổi học rồi, 7 tuổi nó cũng không cho vô nữa. Đúng 8 tuổi nó cho vô, mà nó cho vô nó đo, lại nó đo thước, Thầy có 8 tấc à, trời đất ơi, nó đâu có cho vô học, Thầy mới khóc. Hỏi đó ham học lắm, khóc. Bà ngoại Thầy mới năn nỉ ông Thầy giáo cho nó vô học, nó tuy nó lùn vậy chứ nói tuổi nó cũng đúng tuổi thôi, rồi cho nó vô học. Bây giờ mấy con thấy Thầy thấp lùn chứ đâu có cao phải không, do như vậy mà hỏi đó Thầy đòi học dữ lắm đó chứ không phải đâu mấy con. Hỏi đó thời Pháp đó.

[Tu sinh]: Hỏi đó con đương vượt bậc, cứ lên, lên, mỗi năm mỗi lên, đương lên rồi thống chế Pete nó về nó hạn chế cái tuổi đó. Cái tuổi đó con khỏi có đi lính. Mới vừa mặt cứng ...hỏi đó con không có đi lính.

[Thầy]: Đó thì con thấy. Bởi vì trong cái thời gian đó. Bây giờ có duyên được học trở

lại, được làm dàn bài theo cái kiểu hướng dẫn. Còn con muốn vào lớp 1 học chữ a, b, c nữa không?

[Tu sinh]: Con mừng lắm, con ước ao phải ở thành phố mà có cơm ăn, áo mặc vì con đã học tiếng ngoại ngữ nhiều rồi. Hồi đó con thích nó tiếng Pháp lắm. Giờ làm toán bằng tiếng Pháp con theo rành như tiếng Việt Nam.

[Thầy]: Đúng rồi, hồi đó hoàn toàn làm tiếng Pháp như làm ...

[Tu sinh]: ...đủ thứ hết trơn. Con hồi đó con giỏi về nghề toán. Hồi học rồi, con tức hết sức mà giờ cha mẹ nghèo quá làm sao, phải về nhà cầm cày cuốc phụ.

[Thầy]: Nói chung hồi đó dân Việt của mình ít cái điều kiện đi học lắm, Hầu như ở nông thôn thì phải thất học hết, học có nhiều đâu. Hồi đó mà học được tới tú tài cũng là ngon lắm rồi đó. Tú tài đôi đó. Học mà thi trung học, hồi đó kêu bằng Đíp lôm đó, trung học nhất cấp đó, là ngon lắm đó con, chứ không phải chơi đâu. Hồi đó mà học trong trường ... mà ra thì giỏi lắm đó. Tây nó đào tạo có căn bản lắm. Hồi đó lớp nhứt thôi, nói tiếng Pháp vanh vách, nói lính

tây, lính Sương Đá, nói vanh vách với nó, tiếng Pháp giỏi vậy đó. Mà học sinh lớp 5, hồi đó gọi là lớp nhứt đó, nghĩa là hết cái lớp tiểu học thôi.

Tu sinh : Nhưng mà cái trình độ hồi đó giỏi lắm thưa Thầy, không phải như bây giờ.

Thầy : Bây giờ lớp 5 mà làm gì được, con.

[Tu sinh]: Hồi đó lớp nhứt nó giỏi lắm con, hồi đó nó giỏi lắm.

Tu sinh : hồi đó con bắt đầu, nó sắp hạn chế rồi, con đã đã ngồi lớp nhì 2 năm rồi...

[Thầy]: Nghĩa là lớp 3 nó phải hai năm. Lớp BA, BB. Rồi lên lớp nhì, lớp nhì A, nhì B

[Tu sinh]: ... chỉ có ...

Thầy : Lớp 3 - 3 A, 3 B, hồi đó là Thầy phải học hai lớp,

Tu sinh : Sao con hồi đó, nó phân A, B sao đông quá hay sao. Con hồi đó chưa hiểu cái chỗ đó nữa.

Trưởng lão : Không, nó phải học 1 năm lớp 3 B, rồi lên lớp 3 A. rồi mới lên lớp nhì, rồi nhì A, nhì B. Rồi mới lên lớp nhứt mới

thi tiểu học, hỏi đó Thầy phải học, cho nên học 7 năm mấy con. Vô học thì học lớp 5, Lớp 5 là lớp 1 rồi mới tới lớp 4, rồi lớp 3 nó hai lớp, hai lớp 3. Rồi mới tới hai lớp nhì. Rồi mới tới lớp nhất. Hỏi đó học vậy đó, trời ơi, học dữ tợn lắm, nó hạn chế cái sức học, nó không cho mình nhảy cấp. Mà học vậy mà căn bản lắm.

[Thầy]: Một ngày đi học hai buổi, không có đi học một buổi. Tiểu học thì phải vậy thôi, còn lên trung học thì nó khác, cái chương trình trung học nó khác. Nói chung là cái tuổi của Thầy là tuổi trong thời thuộc địa Pháp, cũng như con vậy đó, cái tuổi lớn. Cho nên học về căn bản lắm, cái chương trình giáo dục của tây nó căn bản lắm, nó vững vàng. Chớ không phải như cái chương trình giáo dục mình bây giờ, học sinh mà lên lớp 5 để lên trung học để học lớp 6, lớp 7. Người ta lên lớp 6, lớp 7 người ta giỏi lắm. Học sinh người ta nó giỏi lắm. Còn bây giờ nó dở. Lớp 5 bây giờ ra làm luận nó không có được, viết cái bài trật lất hết.

Cho nên, trong cái vấn đề hôm nay mấy con được về tu học, và được Thầy huấn luyện. Thầy huấn luyện theo cái kiểu tây, chứ không phải huấn luyện theo cái kiểu Mỹ đâu.

Hôm nay thật sự mà, Thầy giáo dạy mấy con theo cái kiểu chương trình của Pháp đó. Kỹ lưỡng lắm. Bất làm bài luận không được làm lại đó. Cho nên nó buộc mình, hồi đó con biết nó học lại lớp 3 A, 3 B đó ; rồi nhì A, nhì B. Nghĩa là coi như làm lại những cái điều kiện mình học mà chưa nó thông suốt là nó bắt mình làm lại. Nhào đi nhào tới, cho nó thấm nhuần, thiệt là thấm nhuần, cho nên người ta ra tiểu học là người ta rất giỏi chứ đâu phải người ta dở. Thậm chí như người ta ra tiểu học mà người ta nói tiếng Pháp vanh vách à, còn bây giờ lên thi trung học đệ nhất cấp rồi. Kêu là nó đạt bằng a, bằng b, bằng c gì, mà nó thấy Mỹ, thấy tây nó xê ra không, nó không dám vô nói chuyện. Nó nói không được. Thật sự, hồi đó người ta sấp vô người ta nó nói chuyện, học sinh nói sấp vô nói chuyện. Tây mà nó làm bậy, làm bạ là mấy học sinh nó lại nó đốn liền đó, nó nó lia lia nó đốn liền, nó không có sợ đâu. Con có nghe hồi Bác Hồ không? Tây nó bắt Việt Nam mình, nó kéo nó này kia rồi nó mệt. Cái người xe kéo đó, kéo thằng tây nó mập nó ngồi trên đó, mà hồi đó xe kéo, rồi cái thằng đó lên cái cầu nó mệt quá, nó quy xuống, cái thằng tây nó đánh. Mấy cái thằng

học sinh nó lại nó can liền, nó nói tía lịa, không có được đánh. Vậy mà thằng tây nó về, nó tìm mấy thằng học sinh đó nó đuổi đó, chứ không phải dễ đâu. Học sinh hồi đó nó ngon lắm con, nó dám xê xích lại tây nó nói chuyện, còn học sinh mình bây giờ bằng B, C gì nó xê ra nó không dám vô nói chuyện với tây, với mỹ, thật sự mà, có mấy con. Nó có bằng A, bằng B, bằng C thật sự mà nó xê ra chứ nó không dám xích vô, nó thua mấy thằng xích lô. Mấy thằng xe ôm nó xích vô nó nói chuyện với tây nói chuyện, còn mấy thằng có bằng nói không có được.

[Tu sinh]: Hồi con học khác trường, lên học các tôn giáo bên kia thì con là hạng nhứt, nhưng mà về đây không biết làm sao. Về luận văn con lồi thối quá, con tức lắm, nhờ Thầy đã triển khai cái dàn bài, hôm nay con bắt đầu tiếp thu được.

[Thầy]: Hôm nay con khá khá chút, chứ hôm đó con đội sổ. Những bài làm con coi như đội sổ. Nhưng mà nay tiến bộ chút chút được rồi, khá lên rồi

Mấy con còn hỏi gì Thầy thêm không? Nói chuyện ngoài đời quá, không được. Về cất mấy cuộn băng đó đi, nói chuyện lịch sử

gì cái đời quá, bỏ mấy đoạn đó đi mấy con (cười)

6. THƯA HỎI RIÊNG CỦA TU SINH VỀ LÀM BÀI TỪ, BI, HỖ, XẢ VÀ TIÊU CHUẨN ĐƯỢC LÊN LỚP (47:55)

Còn mấy con còn hỏi gì không mấy con? Đây là mình xoáy vô cái sự học, sự tu?

[Tu sinh]: Mô Phật, như con suy nghĩ như cái bài Từ tâm con chưa làm xong mà Thầy.

[Thầy]: Chưa làm xong thì phải ráng làm cho rồi.

[Tu sinh]: Con bây giờ quán về đường đi nhân quả của con người thì đang làm cái bài nhân quả của tâm sân, chỉ còn kết luận nữa là rồi.

[Thầy]: Thì cứ làm xong đi con.

[Tu sinh]: Con cứ làm cái bài ái ngữ.

[Thầy]: Còn cái bài ái ngữ. Hôm nay mà trở lại còn cái bài Ái ngữ?

[Tu sinh]: Không, những cái bài đó con chưa có làm. Tại vì trong thời gian qua thì con có bệnh, thì con chỉ lo trị bệnh thôi. Rồi con không có làm những cái bài đó.

[Thầy]: Thôi rồi, bây giờ phải làm lại cái bài Ái ngữ. Để sau khi học tới cái lớp Chánh ngữ để mà biết sử dụng cái bài ái ngữ.

[Tu sinh]: Về cái sườn bài mà con nói về tâm Từ, tâm Bi đó, thì con ví dụ như trong cái bài con suy nghĩ như vậy không biết nó đúng hay không? Thí dụ về tâm Từ đối với mình: thì con phải nói trong cái phần tiểu mục của nó như về thân hành, khẩu hành, ý hành của mình như thế nào gọi là tâm Từ đối với mình, và đối với mọi người thì cũng phải sử dụng qua cái thân hành, khẩu hành ý hành đối với mọi người, phải thể hiện cái lòng từ, đối với mọi người, đối với động vật cũng vậy và đối với cây cỏ cũng vậy? Như vậy có đúng hay không?

[Thầy]: Đúng chứ con, mình dựa vào đó là cái đường đi của nó rồi mà. Cái đường đi của nhân quả rồi, dựa vào đó là đúng, mình thực hiện cái lòng từ mình ở trên cái đường đi của thân hành, khẩu hành, ý hành chứ, đâu có ngoài cái đó đâu. Coi như mình nói đông, nói tây gì thì nó cũng lọt vào trong cái lộ trình đó chứ không chạy đi đâu được hết. Nhưng mà mình viết cái tiểu tựa của mình, để cho mình dễ, mình biết mình đang

đi ở trong cái lộ trình nào, đang nói cái gì, đó thì mình biết rõ. Rồi, bắt đầu không có gì đâu con. Rồi, làm đi. Phải chịu khó ở lại học cái lớp Chánh Kiến cho nó xong đi.

[Tu sinh]: Như hồi sáng con có viết giấy gửi Thầy thì con cũng có nói khi nào con làm xong thì xin Thầy chỉ riêng về con cái phần dạy sau cái phần ở lớp Chánh Tư Duy cho con.

[Thầy]: Những người nào họ được lên lớp luôn thì họ lên cái lớp trên nữa. Còn con sẽ ở lại học chung lớp Chánh Tư Duy của những người rớt trở lại. Có vậy thì đâu có sao, mấy người mà chưa đủ sức người ta lên người ta tu xả tâm được thì người ta đang ở lại. Thì khi bây giờ con làm xong mấy bài này thì con lên học chung với mấy người này, thì đâu có gì đâu mà. Còn mấy người kia người ta được đủ khả năng người ta đi luôn lên thì người ta đi lên cái lớp trên nữa rồi, thì con cứ ở lại. Nếu mà ở lại nữa, người ta lên lớp nữa người ta hơn, từ đó mình học chung người ta tới cuối cùng thì người ta tới lớp nhứt rồi mà mình còn có lớp 1, 2 thì ở lại cho tới râu mọc thôi cũng được (cười) không sao. Không có gì đâu, lần lượt tu tập căn bản nhất thì mới dễ. Còn nếu thiếu căn bản thì dù mình ở lại

10 năm đi nữa, nhưng mà mình vẫn vững vàng, mình tu tập tốt. đừng có vội, vội lên rồi mình cũng rút xuống. Bởi vì nó chương trình tu học rồi, chứ không phải là chung chung được đâu. Hễ nó lên chừng nào càng lên cao thì nó lộ cái chỗ tu tập của mình ra, nó không đạt được chất lượng, cái người tu vẫn mình biết mình không có đạt được chứ không phải là gì. Còn cái người tu mà người ta đạt được người ta thấy cái tâm người ta rõ ràng nó thanh thản nó thanh tịnh, nó rõ ràng lắm, cho nên mấy con tập cho căn bản thì mấy con sẽ đi đến nơi, đến chốn chứ không gì đâu. Đừng có vội theo cái lớp cho cao mà cuối cùng mình rút lại. Mình đạt, bởi vì cái lớp tu tập này là cái lớp thực tu, thực chứng chứ không phải mình mua cấp bằng được. Ở đây không có nói Thầy làm ơn cho thêm nửa điểm con đậu hay là một điểm coi. Bây giờ nửa điểm rút lại rút. Bởi vì còn nửa điểm chứ nó còn cái tâm dục ở đó, thì làm sao mà đậu được, con hiểu chỗ đó không? Cho nên ở đây nó vậy đó.

[Tu sinh]: Còn tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả, con cũng làm cái sườn bài giống tâm Từ phải không, thưa thầy?

[Thầy]: Cũng vậy đó.

[Tu sinh]: Còn cái tâm Xả. Tâm Xả thì con phải xả từ, thí dụ như xả về tâm tham dục trước?

[Thầy]: Xả tham, sân, si. Nó nằm ở trong xả là xả tham, sân, si. Xả những cái điều kiện trước tiên. Cho nên mình tham là tham gì, tham nó rộng rãi, nó nhiều chuyện lắm, cần phải xả hết: tham tiền, tham bạc, tham danh, tham lợi, thăm ăn, tham uống, tham ngủ, tham nghỉ... xả hết. Còn thấy nó nhiều, nói về tham con không biết xả bao nhiêu cho cùng. Con viết bây giờ tham ăn phải nói như thế nào? Tham tiền nói như thế nào, tham danh nói như thế nào? Bao nhiêu sự kiện. Bây giờ mình làm bài vở mình thấy mình dở, mình thua, mình cũng tham cho nó giỏi, thì tất cả những cái điều đó cũng là tham hết. Cố gắng đi con, không có gì đâu, lần lượt làm cho đúng.

7. XẢ TÂM TRONG HOÀN CẢNH CỦA NGƯỜI CƯ SỸ (53:15)

[Tu sinh]: Dạ thưa thầy, con không có chuyên tu. Như trong một ngày, công việc con bình thường thì con sẽ tác ý 1 câu: Tâm như cục đất, ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiên, con tác ý giống như là ...

[Thầy]: Được con, cái đó là cái người còn ở ngoài đời, mình thường xuyên mình tác ý: Tâm như cục đất, ly tham sân si cho hết đi. Mình nhắc như vậy. Tâm như cục đất, ly dục ly ác pháp. Con tác ý vậy được. Để chuẩn bị cho mình, nhưng mà luôn luôn lúc nào mình còn sống ở ngoài đời thì mình nhìn tất cả những sự kiện xảy ra nó là nhân quả con, nó là nhân quả. Cho nên vì vậy mình thấy nó nhân quả thì nó giảm bớt cái sự buồn phiền, cái sự đau khổ, sự giận hờn. Và đồng thời mình cứ tác ý câu đó, để cho nó làm một cái nội lực, cái nội lực không tham sân si. Mà không tham sân si thì nó giải khổ rồi. Cuộc đời của mấy con thì sống tu như vậy. Và đồng thời nó có những cái lớp mà để triển khai cái tri kiến hiểu biết cho sâu hơn, để cho mọi việc xảy ra mình sống trong cái đạo đức không làm khổ mình khổ người. Thì mấy con sẽ giải thoát rồi, giải thoát ở mức độ của một người cư sỹ mấy con. Giới luật, 5 giới mấy con nghiêm chỉnh. Khi mà mấy con tu rồi, 5 giới là năm cái đức hạnh của người cư sỹ mấy con sẽ nghiêm chỉnh không có vi phạm đâu.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, những cái công việc, ví dụ như công việc nó chỉ rõ thường

thường, nhiều khi nó không có liên tục cái công việc đó, thì tùy theo mỗi công việc mình tác ý hay là?

[Thầy]: Mình tác ý tùy theo mỗi công việc mình tác ý theo cái pháp mình tu thì mấy con cũng cũng được giải thoát mấy con. Tiếc vì Thầy không có rảnh, Thầy soạn cho mấy con một cái bài pháp để tu cho người cư sỹ. Tu từ cái thấp cho đến cái cao, cho cái giới cư sỹ mấy con. Nhưng mà chưa có điều kiện để mà chỉ dạy cho mấy con.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi gì không? Mấy con về. Còn sư Mẫn thì con phải giấy tờ cho đảng hoàng con, ở tu mà không giấy tờ không có được đâu. Bởi vì cái lớp này nó đang tu vậy chứ nó rất khó, vì giấy tờ phải cho hợp lệ đảng hoàng để cho mình có thể một thời gian mình nỗ lực mình tu, chứ không nó có cái chuyện rồi nó động chúng hết.

[Tu sinh]: Mô Phật, bạch Thầy, thí dụ như đối với những người Phật tử, người ta cúng dường để xây cất chùa, như bên Đại Thừa như vậy. Thì người ta, khi mà người ta cúng dường được như vậy thì thấy những cái chùa mình cất xong người ta hoan hỷ như

vậy mình có hoan hỷ chung với họ như vậy hay không ạ?

[Thầy]: Không. Mình thấy nó ở trong ác pháp nó sai, không có đúng cái đường lối của đạo Phật thì mình không có hoan hỷ với cái chuyện đó, mình hoan hỷ là tức là mình vui theo với cái sai, nó không đúng con, mình không vui theo cái điều đó, mình thấy rất đau lòng. Vì đạo Phật không có chấp nhận, xả phú cầu bản, xả thân cầu đạo. Hai cái giới đầu tiên của đức Phật đã dạy mà: Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa đó. Đó là cái xả phú cầu bản, xả thân cầu đạo rồi. Thì do đó 2 cái giới đầu tiên của một vị Tỳ kheo mà quý Thầy không có giữ gìn đúng mà lại xây cất như vậy, phật tử hoan hỷ cất thấy sang đẹp, thấy cái tiền mồ hôi nước mắt của mình, làm thấy cái nới mà thờ Phật thì mình không hoan hỷ, mình thấy đây là đi sai con đường của Đạo Phật, không đúng.

[Tu sinh]: Như vậy là mình phải dùng cái tâm Bi chứ không dùng tâm hỷ, thưa thầy?

[Thầy]: Trong hoàn cảnh đó mình sử dụng tâm Bi của mình, thương yêu họ, tội nghiệp, họ đã lầm lạc, họ đã hại Phật pháp

rồi. Thì mình suy nghĩ vậy chứ mình đừng có nói họ. Nói họ không có được đâu.

8. VỀ NGHỀ NGHIỆP: KẾ TOÁN HAY GIÁO VIÊN? ĐẠO ĐỨC LƯƠNG TÂM NGHỀ NGHIỆP (56:55)

[Tu sinh]: Tâm niệm này cứ khởi lên cho con trong mấy ngày nay hoài: Em con nó trong thời gian học về cái ngành kế toán, thì nó thấy ngành kế toán hay bị ở tù cho nên nó chuyển sang về cái, nó định năm nay thì vào trong cái trường Cao đẳng dạy về môn toán. Như vậy thì con nó cứ khởi lên như vậy, nó muốn lý luận rằng. Tại vì nếu mà ba con thì muốn cho em con học về cái ngành kế toán, nhưng mà nó thấy như vậy nó không dám nói với ba con. Thì lúc ấy tâm nó rất là ... mà nói với ba con thì ba con sẽ buồn. Còn bây giờ thì cái tâm con nó khởi niệm muốn khuyên em con vừa học ngành kế toán và cũng vừa học về cái ngành bên giáo dục như về dạy học. Thì khi mà đạt được hai bằng cấp này có thể vào trong trường thì cũng có thể vừa làm kế toán, vừa làm nhà giáo được. Như vậy trong trường hợp này con phải quán xét như thế nào để xả được tâm này, thưa Thầy?

[Thầy]: Mình thấy đây là nhân quả thôi. Tùy theo em mình, bây giờ nhân quả của nó mình lo cái phận sự của mình tu, còn em mình, hoặc là mình muốn giải quyết vấn đề này thì chỉ viết bức thư mà khuyên em mình chung chung cho nó, để cho nó nhận định được cái hướng của nó coi như thế nào. Nhiều khi sở thích của nó thích cái nghề nào nó chọn lấy cái nghề. Bởi vì đó là lên Đại học rồi, cho nên mình chỉ góp ý thôi chứ mình không có quyền gì hết.

Cũng như bây giờ trên cái Đại học mà cha mẹ bắt buộc mình học cái nghề đó, coi chừng nó không thích nghề đó mà buộc nó thì cái tay nghề nó rất là dở. Thí dụ nó không thích bác sỹ mà cha mẹ muốn nó thi bác sỹ và học bác sỹ, thì nó không thích, coi chừng nó là người bác sỹ không có từ tâm đâu. Cho nên vì vậy mà mình chỉ khuyên thôi: em thấy cái khả năng của em thích cái đó không? Thì em nên học cái đó. Còn không thích thôi. Chứ đừng có vì ba, đừng có vì người nào hết, đừng có vì người khác bắt buộc mình phải học cái đó. Mà mình thấy mình thích mình học, còn mình không thích thôi. Nhưng mà trước khi mà mình hướng dẫn thì mình nói cái đó lợi ích như thế nào, thế nào cho cái

cuộc sống của mình khi mình học cái nghề đó. Thì mình gợi ý như vậy thôi, chứ mình đừng bắt buộc, đừng có ý gì áp đặt cái đứa con hay là em út mình. Mình chỉ gợi cho nó đúng.

Cũng như bây giờ Thầy dạy mấy con, Thầy không có áp đặt cho mấy con phải tu tâm từ, tâm bi hay tâm hỷ, tâm xả. Mà tùy theo cái khả năng của mấy con mà Thầy hướng dẫn cho mấy con tu, áp đặt là nó sai, nó không hợp. Cái nghề nó miễn cưỡng, nói học mà nó miễn cưỡng ra, nó làm nó không có hay, nó không triển khai được cái nghề nó tinh xảo. Coi vậy kế toán con biết có khi nó không hợp rồi nó không thích, nó học rồi sau đó thôi nó không có làm. Cũng như Minh Tâm nó học kế toán nó rất giỏi. Nhưng mà nó làm thời gian sau nó thấy những cái điều đó rất là nguy hiểm lắm. Cho nên bây giờ thôi, đi tìm cái gì buôn bán sống cho sướng hơn. Làm kế toán thiên hạ coi chừng, ít bữa mình vô tù ngồi. Người khác học ăn, mà rồi mình kẹt, mình dính.

[Tu sinh]: Thì em con cũng nói như vậy, nhưng mà cái trường của em con thì nó cũng nói với con là thích về ngành giáo dục. Như dạy học thì cũng thích hơn ngành kế

toán. Thì con sợ rằng khi mà ba con hay được thì ba con sẽ..

[Thầy]: Mình gợi ý cho, thí dụ như là con muốn giải quyết vậy đó thì con gợi ý cho ba con. Bây giờ em con nói cũng lớn rồi, nó lên đại học nó học rồi thì để cho tự nguyện nó hợp với cái gì, chứ ba áp đặt nó vậy, sau khi nó làm cái nghề này thì sau có cái điều kiện gì nó ở tù thì ba chịu thể nó được không? Bởi vì cái vấn đề này đứng ở trong cái xã hội mình sẽ thấy rằng nó nguy hiểm, rất nguy hiểm. Hễ mà trong cái phe nó mà cái người kế toán mà không chịu nghe nó, coi chừng bị hất ra đó. Mà hễ nghe nó là ở tù chung nhau đó, không có chạy đâu khỏi. Con thấy mình làm ở trong đó kế toán là nó làm sổ sách chứ gì. Mà giờ nó bảo bây giờ mình phải ăn cái này nè, phải ghi như vậy, vậy, ghi giả, ghi dối đó. Mà hổng chịu là tôi hất ra, tôi không cho anh làm kế toán, có phải không? Mà bằng lòng thì được chia nhau, nhưng mà rồi mai một nó lòi ra, thì thằng giám đốc, kế toán gì cũng tiêu vô hết. Đâu có phải dễ đâu con, bởi vì cái vấn đề này nó đâu phải dễ. Mà nó phe nhóm nó lắm, mình một mình mình thì chỉ còn nước mình không chấp nhận thì kể như là mình

mất nghề. Mà mất nghề đâu phải chạy kiếm nghề mà dễ sao, con bộ tướng. Cũng gian khổ lắm chứ đâu phải dễ. Cho nên vì vậy mà mình chuẩn bị cho. Cái nghề bác sỹ với cái nghề làm Thầy giáo, cô giáo là cái nghề cao đẹp nhất, nhưng mà Thầy nói thật sự nó phải có lương tâm. Chứ không lương tâm thì coi như là vô trường, đứa nào có học thêm thì cho điểm cao, đứa nào không học thêm thì không cho điểm cao. Đòi nó vô đạo đức đến mức độ đó. Lôi người ta về nhà mình học đặng để kiếm tiền thêm, bây giờ lương của giáo viên quá ít. Nó vô đạo đức như vậy đó.

Thôi bây giờ thì vô làm bài đi mấy con...

216-(LCK-090A)

- * Dàn bài Đức hỷ tâm
- * Vấn đạo Châu Lợi Bàn Đạc
- * Thấu triệt từng tâm niệm
- * Đạo đức
- * Bùa chú

1. DÀN BÀI ĐỨC HỈ TÂM

Mấy con làm bài thì được, nhưng mà có khi được ở góc độ này nhưng thiếu ở góc độ khác, cho nên hôm nay các con hỏi, Thầy xin lập thành cái dàn bài để cho các con biết cách thức lập dàn bài. Chứ nếu các con không có lập dàn bài thì coi như các con làm thiếu, không có đủ. Muốn lập dàn bài thì các con phải biết cách làm, chứ nếu không thì các con không có biết.

Ở đây Thầy trả lời cho Mỹ Thiện hỏi Thầy.

[Hỏi]: Con dở quá không biết lập dàn bài, kính mong Thầy cho con xin dàn bài của bài Đức Hỉ Tâm và Đức Xả Tâm.

Thầy cho cái dàn bài để các con biết cách làm. Bây giờ các con ghi cái dàn bài để

rồi sau này làm cái dàn bài, lập thành cái dàn bài của Đức Xả Tâm. Đây, Thầy cho cái dàn bài Đức Hỷ Tâm. Phải làm bài như thế này nó mới đủ, chứ còn nếu mà không lập thành dàn bài thì mấy con làm nó không có đủ, tức là sức quán của mình còn thiếu, nó không có thâm sâu, nó không có thấu triệt và nó không có theo thứ lớp của nó để mình làm thì cái dàn bài của Hỷ tâm, đầu tiên các con đề:

Nội dung của bài: **ĐỨC HỖ TÂM**

Mục I: ĐỊNH NGHĨA HỖ TÂM (Mình định nghĩa để người ta hiểu Đức Hỷ Tâm của mình như thế nào). Rồi các con sẽ làm cái bài định nghĩa đó.

Mục II: NHỮNG DẠNG CỦA HỖ TÂM

Rồi các con xuống hàng viết chữ A. (A lớn tức là cái tựa để mình muốn bắt đầu vào đó, mình để A)

A. HỖ TÂM VÔ LƯỢNG DỤC LẠC

(Bởi vì nó nằm trong cái vui của thế gian cho nên gọi là Hỷ tâm vô lượng dục lạc. Nếu có dục nào nó đến mà chúng ta đạt được hoặc là chúng ta ước ao, chạy theo cái dục đó thì nó sanh ra cái tâm hỷ đó, mà đạt được cái đó thì đó là tâm Hỷ.

Thì đó là mình cho nó cái tựa, sau đó thì mình xuống những cái đề tài của của nó.)

1. Hỷ tâm vật chất. (Có đạt được vật chất: Trúng vé số, mình có làm gì, cất nhà cất cửa, mua sắm bàn ghế, xe cộ, tất cả mọi thứ, đó là vật chất. Khi mình sắm, mua, làm được thì mình vui mừng, cái đó là Hỷ tâm vật chất.)

2. Hỷ tâm trùng phùng. (Khi xa nhau gặp nhau thì có cái niềm vui thì đó là Hỷ tâm trùng phùng.)

3. Hỷ tâm về việc làm thiện dục lậu.

4. Hỷ tâm ác Pháp. (Nghĩa là mình thấy người ta làm cái chuyện ác mình vui theo người ta. Mình xúi giục hoặc làm theo chuyện ác, mình vui, mình thấy làm cái điều đó mình vui, cũng như thấy mình ghét người nào đó mà thấy cái người đó bị mạt sát mình vui mừng, hoặc là bị tù tội, bị khổ đau mình mừng, cho đáng đời đáng kiếp. Đó là những cái Hỷ tâm trong ác pháp.)

B. HỖ TÂM VÔ LƯỢNG GIẢI THOÁT

I. Hỷ tâm vô lượng giải thoát.

1. Hỷ tâm ly dục, ly ác pháp. (Mình ly được cái phần nào, cũng như bây giờ mình

ly được cái ăn của mình, ngày ăn một bữa thì mình cũng thấy mình vui vẻ. Mình làm được một cái gì, cũng như mình ly được cái hôn trầm, thùy miên thì đó là cái niềm hoan hỷ, cái niềm vui cho mình. Tức là Hỷ tâm về ly dục, ly ác pháp)

2. Hỷ tâm về lòng từ. (Cũng như bây giờ mình đi, mình Chánh Niệm Tỉnh Giác, mình tránh, mình không đạp loài chúng sinh, mình không dẫm đạp trên cỏ. Đó là nó gọi cho mình cái hoan hỷ đó, thì cái hoan hỷ đó nó thuộc về lòng từ)

3. Hỷ tâm về lòng bi. (Mình cứu giúp, an ủi, vỗ về, khuyên lơn làm cho người khác vui, hay là an ủi loài vật khác vui. Đó là Hỷ tâm về lòng bi.)

4. Hỷ tâm về lòng xả. (Mình xả được cái gì đó, mình làm được cái gì đó thì mình thấy lòng hoan hỷ, cái niềm vui)

5. Hỷ tâm trong kinh Bát Thành. (Trong kinh Bát Thành nó có cái Hỷ, Từ - Bi - Hỷ - Xả, bốn cái pháp)

6. Hỷ tâm do ly dục, ly ác pháp. (Sơ Thiên)

7. Hỷ tâm do diệt tâm tứ. (Nhị Thiên)

8. Hỷ tâm do ly các trạng thái tướng. (Như bây giờ mình bị cái trạng thái tướng nào đó mà mình lìa ra được, mình thấy mình rất vui)

9. Hỷ tâm do xả cách cảm thọ. (Như mình đau mình tác ý mình đuổi các cảm thọ đó nó lui đi thì mình thấy rất vui, nó làm cho thân tâm mình được an ổn: Ác pháp đi đi. Thì mình thấy vui do xả được các cảm thọ đó.)

10. Hỷ tâm do tu tập Tứ Niệm Xứ. (Khi mình ở trong trạng thái Tứ Niệm Xứ nó có cái niềm hoan hỷ, Hỷ tâm do tu tập Tứ Niệm Xứ.)

III. Sự lợi ích của Hỷ tâm. (Tức là kết luận ấy.)

Nó thành lập một dàn bài như vậy. Rồi theo cái đầu đề, cái dàn bài đó mà mình viết thì nó không có sai, mà mình quán sâu, quán nó rất nhiều, nó đem đến cái hiểu biết của mình sâu sắc hơn, thấu triệt hơn.

Rồi tới cái tâm Xả cũng lập thành cái dàn bài. Mình tư duy, suy nghĩ để mình thành lập cái dàn bài, thì những bài của mấy con viết thì nó không có sai.

2. VẤN ĐẠO VỀ ÔNG CHÂU LỢI BÀN

ĐẶC (8:10)

Ở đây con hỏi về ông Châu Lợi Bàn Đặc, là khi đức Phật dạy ông tu tâm Xả vô lượng, tức là trong kinh Bát Thành đó, thì ông tu tâm Xả, ông tu có một pháp duy nhất đó thôi. Cũng như em ông Cấp Cô Độc tu tâm Từ, chỉ duy nhất có tâm từ mà đi đến chứng quả Alahan. Còn Ông Châu Lợi Bàn đặc chỉ có tu tâm Xả Vô Lượng Tâm mà đi đến giải thoát.

3. THẤU TRIỆT TỪNG TÂM NIỆM (8:35)

Còn các bài mà chưa làm xong thì các con phải làm cho xong hết mới được vào cái lớp Chánh Tư Duy. Bởi vì cái lớp Chánh Tư Duy nó phải khi cái lớp Chánh Kiến mình phải thấu triệt những cái bài vở, hiểu biết rất rõ ràng, cụ thể bài vở lớp Chánh Kiến. Nếu mà chưa hiểu thông suốt thì mình tu mình không thể xả tâm được. Do từ cái chỗ mà tu tập ở lớp Chánh Tư Duy, lẽ ra thì Thầy có thì giờ thì Thầy bắt đầu Thầy cho mấy con những cái đề tài của cái lớp Chánh Tư Duy để khi đó mấy con tư duy để phá đi những cái niệm ác của mình. Thí dụ như Thầy cho một cái niệm Sân. Bây giờ trên cái tâm sân, chúng ta phải quán xét như thế nào, viết

thành một cái bài để làm cho cái tâm chúng ta không còn sân. Bắt đầu áp dụng, nhưng mà áp dụng ở trên cái mặt lý thuyết, chứ chưa phải áp dụng trong đời sống.

Còn hiện giờ vì Thầy không có thời gian cho nên không cho những cái niệm. Thí dụ như cái Ái kiết sử. Bây giờ ngồi đây mà mình nhớ đến cha mẹ mình, hoặc là những người thân của mình thì đó là cái niệm Ái kiết sử. Muốn phá vỡ cái niệm Ái kiết sử, không còn cái niệm đó nữa thì mình phải lập thành một cái dàn bài để mình viết những gì mình hiểu để mình phá đi cái niệm đó để làm cho mình không còn bị dính mắc trong cái niệm đó. Cũng thành lập được một cái bài, nhưng vì Thầy không có thì giờ cho nên Thầy không có cho.

Từ đó mấy con sẽ ở trên Tứ Niệm Xứ, nó có từng cái niệm khởi ra, nó có từng cái niệm khởi. Mỗi cái niệm của mấy con không phải là tư duy, suy nghĩ một cách suông suông, mà các con suy nghĩ cho thấu triệt cái niệm đó. Bằng cách là mấy con phải làm từng cái bài khi mà có cái niệm khởi ra, như cái niệm ái kiết sử, cái niệm về tham. Như khi mà cái tâm nó còn khởi thềm ăn một cái gì thì mấy con đưa cái niệm thềm ăn đó

ra quán. Phải sử dụng cái phương pháp nào mà phá vỡ cái tâm thềm ăn đó.

Cũng như các con thấy cái tâm hôn trầm thùy miên cứ tối lui, gục tối, gục lui làm cho mấy con rất vất vả khổ sở. Do đó mấy con phải đưa thành một cái đề tài để mà tư duy suy nghĩ, để mà phá vỡ cái niệm hôn trầm thùy miên. Cách thức của mấy con thì dựa vào những điều đã học để mà tư duy, suy nghĩ để phá cái niệm đó. Khi nào mấy con làm được cái bài mà phá được cái niệm hôn trầm, thùy miên đúng đắn thì mấy con được chấm điểm lớn, còn mấy con làm không đúng thì làm lại, để phá cho được cái niệm hôn trầm, thùy miên.

Vì vậy khi mà chúng ta đã tư duy được cái tai hại cái niệm hôn trầm thùy miên, chúng ta thấu triệt được cái đó là cái tai hại cho cuộc đời tu hành chúng ta mất tỉnh giác, cho nên chúng ta phải cố gắng khắc phục bằng phương pháp nào, bằng cách nào để mà chúng ta giải ra, chúng ta nói cho rõ ràng, để chúng ta hành, thi hành những pháp hành cụ thể, thực tế để phá đi cái hôn trầm, thùy miên bằng cách mấy con trang trải cái tư tưởng của mấy con trên trang giấy. Để làm một bài học cho mình mà cũng là cái

bài học cho những người sau.

Thì mấy con thấy những bài mà mấy con viết ra không phải lợi ích riêng cho mấy con, mà nó làm cho mấy con thấm nhuần và để cho người sau khi mà người ta bị hôn trầm người ta đọc đến đó, người ta thấy biết cách thức phá cái hôn trầm bằng như vậy. Và cách tư duy suy, nghĩ để mà chúng ta không có chịu đầu hàng, mà biết cách để mà chúng ta phá được cái tư duy, suy nghĩ của cái niệm hôn trầm thủy miên. Thì tất cả một số tâm niệm của chúng ta khởi ra trong tâm chúng ta để mà làm cho thân tâm chúng ta động thì nó nằm trong 3 dạng mà Thầy thường nhắc đi nhắc lại rất nhiều: Đó là DỤC LẬU, HỮU LẬU, VÔ MINH LẬU.

Đầu tiên các con muốn phá vỡ một cái niệm thì các con phải phân tích nó nằm trong cái lậu hoặc nào, đầu tiên phải nhớ trong cái vấn đề tiếp tục mấy con sẽ tới cái lớp Chánh Tư Duy, phải biết cái niệm của mình nó sẽ nằm trong cái dục lậu nào, và khi mà xác định nó nằm trong cái lậu đó rồi thì mới đưa những cái hiểu biết của mình để phá vỡ cái niệm đó. Cho nên nó áp dụng vào cái thực tế là khi chúng ta đã hiểu biết rõ ràng cái niệm đó rồi. Nhưng chưa chắc

đã là đẹp được, chưa chắc là đã diệt được cái niệm đó. Cho nên buộc lòng chúng ta tới thực hành thì chúng ta áp dụng vào cái phương pháp chúng ta đã tư duy, viết trên một cái trang giấy, là phải thực hành, phải làm như vậy, phải tập như vậy, phải sử dụng như vậy, thì cái niệm đó sẽ bị triệt tiêu.

Do đó nó chỉ có một số niệm ở trong 3 cái lậu hoặc này DỤC LẬU, HỮU LẬU, VÔ MINH LẬU. Mà khi niệm nào hiện ra ở trong cái lậu hoặc nào thì chúng ta đều có những cái tri kiến, tiêu diệt chúng liền do đó thì chúng ta sẽ thành tựu trên con đường tu tập, tâm chúng ta thanh tịnh hoàn toàn. Nhớ tu tập đúng như vậy thì Thầy tin rằng mấy con cũng sẽ thành tựu sự giải thoát.

Ở đây những người nào mà thấy mình hôn trầm thùy miên, còn ham ăn ham ngủ thì thôi đừng học lớp này. Đó là cái thứ nhất. Bởi vì còn thích ăn ngủ thì không theo lớp này học được. là vì 8 giờ mà đi ngủ rồi thì thôi cái lớp này thì thôi, mà 5 giờ mới thức dậy thì thôi về nhà mà ngủ nghỉ nó sướng hơn là ở đây để cực khổ mà không có tu tập gì được.

Ở bên Tăng vừa rồi có một số quý sư đến đây xin Thầy, mà 8 giờ đã nhảy vào ổ

ngủ rồi, không biết họ tu kiểu nào không biết mà 8 giờ đã ngủ rồi. Vì vậy mà Thầy thấy rằng những người đến đây là đã phải làm chủ được cái ngủ, tức là giờ giấc nghiêm chỉnh. Và cái ăn phải ăn ngày một bữa, bởi vì Thầy thấy rằng nếu mà chúng ta ăn còn nhiều thì chưa có lý dục lý ác pháp, mà chưa có làm chủ cái ăn cái ngủ, giờ giấc chưa nghiêm chỉnh thì thôi lớp này thì để chờ năm sau có mở khoá nữa mới tu. Chớ còn vào tu như vậy thì mất công Thầy phải chấm bài như thế này, mà rốt cuộc ăn ngủ phi thời như vậy thì uổng công Thầy, không bao giờ đi tới đâu hết.

Tu là phải tu thật, tu làm chủ sự sống chết của mình chứ không phải tu giả, chứ không phải là tu hình thức. Tu mà còn đắm trong dục lạc của thế gian, còn ham ăn ham ngủ thì tu để làm gì? Tốt hơn mình ở đời, mình đi làm có tiền rồi mặc sức mình ăn, mình ngủ cho nó đã. Cũng như giờ này người ta còn ngủ, người ta chưa dậy đó. Thì mình muốn hưởng dục lạc của thế gian thì nên ra đời để giờ này, tới chín, mười giờ đó mới thức dậy, để ngủ cho đã.

Còn ở đây thì là một cái sự đi ngược lại dục lạc của thế gian, cho nên chúng ta

ăn ngủ phải đúng cách. Vì vậy mà các con thấy rằng mình còn ham thích dục lạc thế gian thì nên rời khỏi cái lớp học của chúng ta. Bởi vì học tập rất là cực khổ, những bài vở của mấy con hầu hết nếu mà Thầy bắt buộc làm trở lại từng dần bài để thấu triệt được những cái lý như thật mà Phật đã dạy. Thì các con phải làm lại rất nhiều, hầu hết là dần bài mấy con không thành lập được. Mấy con viết lung tung. Nghĩa là nghe nói tới đâu nhớ tới đó: viết. Làm như một cái bài luận thôi.

Ở đây, chúng ta là những người học tu để triển khai cái tri kiến chúng ta cho thấu triệt cho nên làm nó phải đúng theo con đường của Định Vô Lậu, phải quán xét từ cái gì trước, từ cái gì sau. Chứ không phải tư duy một cách không có thứ lớp, tư duy một cách không có sâu sắc, không thấu triệt thì như vậy là làm sao chúng ta gọi là tu Định Vô Lậu, làm sao hết lậu hoặc được. Cho nên vì vậy mà tu học thì... Bởi vì một đời của mình gặp Chánh Pháp tu để làm chủ được sự đau khổ của kiếp người là một duyên phước rất lớn, chỉ bây giờ chúng ta dụng công trong ba tháng, năm tháng, một năm, hai năm đến bảy năm là chúng ta được

giải thoát hoàn toàn. Cho nên chúng ta bỏ công suốt thời gian bấy năm mà tu tập. Nó không có uổng phí một chút nào hết mà nó lợi ích rất lớn cho một kiếp người đối với chúng ta. Cho nên chúng ta phải siêng năng, từ chỗ không biết chúng ta đi đến chỗ biết. Vì vậy mà những cái bài làm của mấy con, mấy con lập thử một cái dàn bài. Chưa làm bài mà lập thử cái dàn bài, coi nó còn thiếu cái gì bổ sung thêm. Cho nên hầu hết bên Tăng Thầy thấy một số người họ thành lập cái dàn bài đầy đủ (nhưng chỉ còn thiếu 1, 2 cái tiểu mục nào trong đó mà thôi.) Nhưng có nhiều người thành lập dàn bài rất tốt. Chỉ cần Thầy thêm cho một vài cái tiểu mục nữa thì họ đủ cái sức ngồi quán xét trong một cái đề tài như, thí dụ như Đức Hỷ Tâm, hoặc là Đức Xả Tâm hoặc là Đức Từ Tâm, Đức Bi Tâm. Nếu thành lập cái dàn bài nó trở thành một cái bài pháp cho chúng ta tu tập. Ở đây, thí dụ như hồi nãy Thầy cho mấy con là nói về Đức Hỷ Tâm, nhưng nó còn thiếu một cái mục mà Thầy chưa nhắc ra đó là cái: pháp hành của Hỷ tâm, tập luyện cho mình có được Hỷ tâm. Nhưng trong khi đó mấy con thấy, trong bài kinh về Tứ Vô Lượng Tâm thì Thầy có nói cách thức về tu Tứ Vô Lượng Tâm.

“Hãy thương người bệnh tật”

“Hãy thương người tai nạn”

“Hãy thương người đang sân hận”

Đó là tập luyện nhắc tâm mình. Nhưng đó mới là phương pháp tác ý mà thôi. Còn hành động để mà tu tập Hỷ tâm thì ở đây lần lượt mấy con sẽ viết ra cái bài tập để Hỷ tâm. Muốn luôn lúc nào cũng vui, hoan hỷ trước ác pháp và trước mọi thiện pháp cho trọn vẹn thì chúng ta phải tập như thế nào đây?

Thì chừng đó mấy con tìm tòi coi cách thức mình tập như thế nào để tâm mình được hoan hỷ. Thì lúc bấy giờ nếu mấy con bí thì Thầy sẽ triển khai, còn nếu triển khai cho mấy con nghe rồi mấy con quên, mấy con không nhớ.

Tự mình tìm, mà tìm không ra, người ta nhắc, bỗng dưng nó nhớ rất là sâu. Mà nhớ thì tức là mình sẽ thực hiện trọn vẹn. Cho nên ở mấy dàn bài này Thầy không để, để tự mấy con tìm kiếm, rồi mấy con lập thành một cái phương pháp mình tu về Đức Hỷ Tâm hoặc mình tu về Đức Xả Tâm. Nếu không tu tập Đức Hỷ Tâm, Đức Xả Tâm thì làm sao mình có tâm Hỷ, thì làm sao mình

có tâm Xả. Cho nên cái quan trọng là ở chỗ pháp thực hành về tâm Hỉ, tâm Xả hoặc tâm từ, tâm bi.

Nhớ làm bài thì phải có dàn bài, đừng làm đại mà nó không hay, nó thiếu trước, thiếu sau, nó không đúng. Cho nên có nhiều người làm bài rất ngắn, cũng đúng, nhưng nó ở chỗ dạng rất ngắn, tội, mấy con lớn tuổi rồi. Chớ phải còn trẻ tuổi thì Thầy bắt các con phải học trở lại hết. Vì lớn tuổi rồi mà ngồi đây làm bài như thế này rất khổ cho mấy con. Cho nên tạm thời điều mấy con hiểu thì các con áp dụng vào cái lớp Chánh Tư Duy để mấy con xả được tâm mình. **Nhưng nhớ khi một niệm khởi trong tâm mình là mang theo tính chất của nó là tham, sân, si. Mà trong tham, sân, si nó có 3 điều để chúng ta biết thuộc về loại tham nào, về loại ác pháp gì, thì chúng ta dựa vào 3 lậu hoặc: Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu thì biết rất rõ ràng. Bởi vì đạo Phật dạy chúng ta phương pháp tu tập. Cách thức tu tập dạy chúng ta rõ ràng, chớ không phải dạy chúng ta một cách mơ hồ. Cho nên bài pháp dạy nào cũng rất rõ ràng, thí dụ như nói tâm tham, sân, si thì tham, sân, si sẽ nằm ở trong ba lậu**

hoặc: dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.

Và muốn giải trừ ba cái tham, sân, si này thì phải đi vào Năm giới, đi vào Thập Thiện từ đó chúng ta mới giải bày, mới thấu triệt đường đi của tâm tham, sân, si chúng ta để mà tiêu diệt chúng, thì như vậy chúng ta mới quét sạch được. Còn nếu tu mà chung chung thì không thể nào chúng ta quét sạch tâm tham, sân, si chúng ta được. Cho nên sự tu tập phải cố gắng, phải khắc phục hơn, phải tư duy, suy nghĩ nhiều hơn triển khai tri kiến của mình để thấu triệt mà mình diệt được tâm tham, sân, si của mình.

Bây giờ Thầy xin trả lại các mấy bài của các con. Lẽ ra ở trong các bài của mấy con có nhiều bài mấy con viết rất hay, cụ thể, nhưng chúng ta không có cái thời gian để mà đọc, mỗi người viết đều hay ở một góc độ, người nào cũng có khả năng viết, khả năng quán, nhưng đều hay ở một góc độ chứ chưa phải toàn triệt. Nhưng hiện giờ chúng ta cứ áp dụng vào tu rồi lần lượt cái tri kiến chúng ta sẽ triển khai thêm và cứ lần lượt rồi chúng ta sẽ biết cách làm dàn bài. Mỗi niệm của chúng ta khởi ra trong tâm là một bài tu học của chúng ta đó. Là một bài tu học ly dục, ly ác pháp. Chúng ta bền chí, đừng có nản

chí vì chúng ta thấy rằng sự tư duy quán xét nó làm cho tâm mình không an, mình đừng sợ. Ngày nay chúng ta dùng tri kiến chúng ta để quét sạch tham, sân, si, quét sạch các ác pháp. Ngày mai tâm chúng ta sẽ thanh tịnh và lúc bấy giờ chúng ta ngồi đâu, bất cứ lúc nào tâm hồn cũng bất động, thanh thản, an lạc, vô sự. Cuộc sống của chúng ta không có ác pháp nào, không có một vật chất gì cám dỗ chúng ta được vì chúng ta có tri kiến sáng suốt vô cùng. Luôn chiếu soi vào mọi vật đều hóa giải, không còn để cho chúng tác động vào thân tâm chúng ta và chúng ta không bị lôi cuốn trong các ác pháp.

Bây giờ Thầy xin các con sẽ trả lại những tập này Thầy đã chấm, quá nhiều, Thầy làm việc quá nhiều, mà các con biết hiện giờ thì có người nộp bài Thầy ba, bốn tập. Còn có người thì một bài, còn có người nhiều bài. Vả lại nếu quý Thầy mới vào lật đặt, lưới dưỡi viết bài rất nhiều, mà viết đông, viết tây, viết đủ thứ, Thầy phải đọc mà đọc thì rất vất vả nhiều khi viết lạc đề, không đúng. Bởi vì lật đặt muốn theo kịp cái lớp học, cho nên không kịp tư duy, suy nghĩ, không kịp làm dàn bài, đưng đâu nói đó cho nên đầu lộn đuôi, đuôi lộn đầu, không thứ lớp.

Quán xét tư duy của Định Vô Lộ là phải đi từ cái thứ tự, từ thấp đến cao chứ không thể quán lộn xộn như vậy được. Thế mà buộc lòng Thầy phải đọc cả tập giấy lộn xộn như vậy, mà không đọc sao được, không đọc thì biết nói gì trong đó, mà đọc thì thấy nó chưa có đúng cách. Phải chi hỏi từng chút thì mấy con mới làm được, còn không hỏi từng chút thì không làm được.

Bây giờ mấy con đã nhớ được dàn bài rồi thì cố gắng, hiện giờ mấy con làm tới tâm Hỉ, có người nào làm tới tâm Hỉ chưa? Có người nào làm tới tâm Xả chưa? mấy con tới tâm Xả thì các con sẽ bắt đầu chuẩn bị vào lớp Chánh Tư Duy. Ở lớp Chánh Tư Duy này rớt, đậu rồi mấy con sẽ tự thấy. Bởi vì cái lớp Chánh Tư Duy nó khó ở chỗ chúng ta phải thấu triệt cái niệm để mà xả được cái tâm của mình, còn nếu mà chưa thấu triệt thì không xả tâm được.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, cái bài Xả tâm Thầy cho cái dàn bài nó cũng hiểu nhiều đây.

[Thầy]: Nó cũng vậy con, nhưng mà nó thuộc về tâm Xả. Rồi các con làm tới bài xả tâm mấy con. Cũng dựa vào những cái điều mà cái dàn bài này mà con có thể con làm

cái bài xả tâm được. Tức là lập thành cái dàn bài rồi mới làm thì nó không có sai. Lấy cái dàn bài của Hỷ tâm mà làm cái gốc để mà mình lập. Thay vì chữ Xả tâm, con thấy xả tâm về vật chất, thì tất cả mọi vật chất mình xả được thì mình mới không còn. Xả tâm về sự trùng phùng, cái vui của đục lạc, mình gặp nhau mình mừng vậy chứ rồi nó sẽ có những cái khổ của nó. Rồi xả tâm trong cái việc từ thiện mình làm tốt, rồi xả tâm trong các ác pháp, đều là nằm trong cái dàn bài của Hỷ tâm. Dựa vào đó thì mình làm cho nó đều đạt được cái chất lượng tốt.

[Tu sinh]: Con kính trình Thầy !

[Thầy]: Có gì con, con hỏi đi con.

[Tu sinh]: Con thưa Thầy, vừa rồi Thầy dạy con cách thực hành Hỷ Tâm đó, vậy là con đưa con làm bài tiếp theo, ... sau đó thì mới tới...

[Tu sinh khác]: Kính bạch Thầy, cho dàn bài cơ bản 8, mục con viết không rõ...

[Thầy]: 9. Con viết không rõ hả con ?

8. Hỷ tâm do ly dục các trạng thái tướng.

9. Hỷ tâm do xả các cảm thọ.

10. Hỷ tâm do tu tập Tứ Niệm Xứ.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cái bài Hỉ tâm con làm còn thiếu. Những cái đề mục lớn Thầy cho thêm, con lấy lại.

[Thầy]: Rồi con lấy lại đi con, con sẽ đánh cái bài của con viết, con lên trên máy vi tính.

[Tu sinh]: Bữa nay con có đem cái vi tính về, con làm lại trên vi tính.

[Trưởng lão]: Con đánh luôn cái bài của mẹ con ở trên vi tính, sau này lưu lại. Từ từ máy con làm cho đúng, nó thâm sâu, nó thấu triệt được, sau này tu nó dễ lắm.

[Tu sinh]: Con thấy con chưa có làm hết, con xin Thầy có làm cái bài tựa và bây giờ Thầy cho con cái bài nào...

[Thầy]: Con làm Đức Từ Tâm, bài này này, rồi làm thử rồi hỏi con. Để Thầy đọc rồi Thầy giúp cho.

4. VẤN ĐẠO VỀ ĐẠO ĐỨC XÃ HỘI (33:10)

Có những câu hỏi nó cũng liên quan đến xã hội, nhưng Thầy cũng sẽ trả lời cho máy con. **[Hỏi]:** Con kính bạch Thầy, con xin phép Thầy được hỏi những chuyện sau được không ạ? Nếu có điều gì không phải

kính mong Thầy từ bi đại xá cho con. Con xin đội ơn Thầy!

[Chuyện thứ nhất]: cô giáo con là Nguyễn Thị B, cô ấy là một giáo viên giỏi, nghiêm khắc, có lòng tự trọng cao, làm việc cẩn thận, chu đáo và có tinh thần trách nhiệm lớn. Cô luôn đấu tranh quyền lợi cho các em học sinh, nhưng người ta luôn trù dập cô và cho cô nghỉ việc sớm. Cô nói, cô không chấp nhận một người làm hiệu trưởng chỉ có tài mà không có đức. Cô dám độc lập đứng lên tố cáo là chưa đủ tư cách lên làm Giáo sư, vì còn nhiều hành vi lệch lạc như tham ô, tiêu cực, đạo văn. Cô cũng không chấp nhận quan điểm của bà Võ Thị T. Cuộc đời không chỉ màu hồng mà còn màu đen. Cô nói với con, với con gái cô đang du học ở Pháp: học xong khoan đã về con ạ, Việt Nam đang nhốn nháo lắm, từ từ đợi vài năm nữa hẵng về. Bạn bè con học ở các trường khác cũng than thở, bây giờ Thầy cô đi dạy thì ít, mà ngồi nói kháy, chỉ trích thì nhiều. Tại sao họ mang tâm trạng bất mãn, yếm thế vậy hả Thầy? Họ yêu nghề thực sự, tâm huyết với nghề nhưng họ bất lực trước những cái ác, những thế lực xấu phải không Thầy? Đây là một trong những lý do họ ngăn cản con cái

họ về Việt Nam. Một hiện tượng chảy chất xám mới có đúng không Thầy?

[Thầy]: Thực sự ra thì họ không thấy cái trách nhiệm của một người Việt Nam khi đi học, luôn lúc nào chúng ta là người nghĩ đến quê hương xứ sở của mình. Thì cái cuộc đấu tranh để cái tham ô, tiêu cực, đạo văn, nó không còn có nữa thì hay. Cô này thì rất tốt, nhưng cô bảo cô con gái cô đi học khoan về, đợi cho nó yên ổn rồi về làm thì nó không hay. Học khi có tài về chúng ta sẽ mạnh dạn làm những công việc tốt. Thà là chúng ta là một cái người bình thường, một người làm cái việc bình thường thôi. Chứ còn đứng ở trong cái việc mà trọng trách rất lớn như là một cô giáo dạy học, như một nhà khoa học, như một người có trách nhiệm bổn phận ở trong cái vấn đề giáo dục hay là y khoa, những cái ngành đó là những cái ngành chúng ta cần phải có cái sự đấu tranh quyết liệt để làm tốt lại. Thì không lý nào chúng ta phải từ chối trên cái ác pháp đó, trên cái sự tiêu cực của đất nước đó.

Chúng ta phải mạnh mẽ, mỗi người dân chúng ta phải mạnh mẽ. Mặc dù chúng ta có thể phải sa thải, và có thể choi chúng ta nghỉ hưu sớm, nhưng mà chúng ta chấp

nhận trên vấn đề đó, chứ chúng ta không thể nhìn thấy trước cái cảnh mà ác pháp nó không đúng cách. Thì đó là tại vì người ta chưa được hướng dẫn, giáo dục cái nền đạo đức nhân bản. Cho nên người ta trước cái khó khăn thì người ta không có đấu tranh thẳng thắn để xây dựng lại cái tốt. Người ta ngại là vì người ta thấy rằng mình không có quyền thế mình sẽ bị trù dập, cho nên người ta không dám làm.

Nhưng đối với Thầy, khi được hướng dẫn đạo đức thì lúc nào chúng ta cũng đem cái tốt. Trước ác pháp chúng ta phải dẹp, chúng ta không đầu hàng trước ác pháp. Nó không những xây dựng cho bản thân mình, mà còn xây dựng cho gia đình mình, và cho quê hương xứ sở của mình nữa, nói chung là xây dựng cả luôn con người ở trên hành tinh này. Mình làm tốt một mình mình chứ nó ảnh hưởng chung cho mọi người. Cho nên cái tốt, cái thiện thì mình đứng trên lập trường cho vững, chẳng hề sợ. Thà là ăn cháo hơn là ăn cơm mà trong cái ác pháp đối với Thầy thì như vậy. Nhưng muốn được mọi người như vậy đều phải có một chương trình giáo dục đạo đức cho họ thấy họ phải mạnh mẽ, họ phải gan dạ, họ phải biết chiến đấu cho

cuộc đời của họ để đem lại điều tốt cho họ. Nhất là giới trí thức, cái giới có hiểu biết, thì mình cần phải rèn luyện, huấn luyện tinh thần như vậy chứ không có để một cái tinh thần như cái cô này, cô cũng tốt đó, nhưng điều kiện có một phần. Còn cô cũng lo cho cái gia đình của cô chứ không phải là hoàn toàn. Cô thấy rằng cái đất nước cô cần phải có những người có tài để về để xây dựng thì cô không có nên nói theo kiểu chờ cho vài năm nữa rồi mới về Việt Nam, thì Thầy thấy không biết chừng nào mà về Việt Nam với tình trạng quê hương chúng ta.

[Chuyện thứ hai]: Con có một cô bạn học trường Đại học Khoa Học Xã Hội Và Nhân Văn cô ấy là người giản dị, thẳng thắn, thích văn, yêu nghề giáo, duyên từ nhỏ. Cô dự định học xong ra làm giáo viên dạy văn, nhưng bây giờ lại chuyển sang làm thanh tra Bộ Giáo Dục. Trong bài luận án tốt nghiệp cô làm về đề tài chiến tranh rất công phu, tỷ mỉ. Nội dung nói lên phẩm chất của một con người dù có bị tha hóa đến cùng cực nhưng nếu biết cách cảm hóa họ có thể trở thành con người tốt. Song các Thầy cô đánh giá không cao đề tài của cô và nói tư tưởng chánh trị của cô có vấn đề, không thực tế và

viển vông.

Cô tâm sự, ban đầu cô còn yêu nghề giáo, nhưng bây giờ nhìn những cảnh tiêu cực xảy ra ở trong và xung quanh trường học, như học trò đi phong bì quà cáp, biếu xén, chạy điểm, nịnh nọt, lấy lòng Thầy cô, tự dưng cô chán ghét nghề giáo luôn. Khi đi thực tập ngành báo chí, trong cơ quan, người bằng tuổi cha, tuổi chú, đầu bạc hai thứ tóc rồi mà vẫn thích và bắt cô gọi bằng anh cho nó thân thiện.

Hầu hết lớp trẻ chúng con đều muốn vươn tới cái tốt, cái chân Thiện Mỹ, nhưng cây muốn lặng mà gió không ngừng. Để được yên ổn, chúng con phải chấp tư tưởng an phận: gió theo chiều nào, xoay theo chiều đó, là đúng đắn nhất phải không Thầy? Mọi khi con thấy bạn bè của con bây giờ đi trệt rất xa lý tưởng cao đẹp ban đầu của họ lắm. Mặc dù trong lòng họ không muốn một chút nào Thầy ạ, và xét cho cùng nếu mà ai cũng biết tôn trọng nhau, biết năng lực, bổn phận, công việc nhỏ của nhau thì cũng không cần phải sinh ra lắm nghề như báo chí, thanh tra, thám tử, cảnh sát, quân đội, nhà tù v.v... để kiểm soát, hành hạ nhau có phải không Thầy?

[Thầy]: Đúng vậy, bởi vì Thầy thấy hầu như mấy con tuổi trẻ lớn lên đều có những tư tưởng tốt nhưng xã hội dần dần biến thái những tư tưởng tốt đó trở thành tư tưởng xấu. Chúng ta làm sao mà đem lại được cái nền đạo đức để mọi người người ta sẽ trở thành tốt, xã hội tốt, thế giới phải được bình an, chứ còn nếu mà hiện tượng như thế này. Thầy nói hiện bây giờ nhìn chung, không riêng đất nước Việt Nam mà có nhiều nước khác nó cũng có những cái không đạo đức. Rồi đưa từ cái người có những tư tưởng tốt bắt đầu họ sẽ sống theo cái kiểu gió chiều nào theo chiều nấy thì con người chúng ta lần lượt mất hết đạo đức, cho nên Thầy mong ước mấy con nỗ lực tu tập, giữ vững tinh thần đạo đức của chúng ta để đem lại sự tốt đẹp cho con người.

Cho nên lớp học chúng ta hôm nay, những điều mà con biết đây, Thầy rất cảm thông những cái điều mà con mong muốn. Nhưng chúng ta chỉ là một cái số nhỏ nhưng quyết tâm của chúng ta sẽ làm được, nhỏ rồi nó sẽ thành lớn.

Những điều kiện hôm nay mà Thầy nói: như nó có những cái tạp chí, mà Thầy thấy học trò Thầy cũng có nhiều người đã

viết bài, đem những cái tư tưởng của Thầy trong những bài viết như tạp chí Phật Học. Thầy thấy cũng có người, nhưng chưa viết đầy đủ những ý nghĩ của nền đạo đức nhân bản nhân quả. Mà những cái bài học của mấy con có nhiều bài chỉ cần chỉnh sửa lại là mấy con sẽ được những cái bài đó, đã làm cho Phật học người ta đọc người ta thấy nó không phải mới mẻ mà nó mới mẻ đối với Phật giáo hiện giờ. Những bài viết của mấy con sẽ được chỉnh sửa lại, một ít thôi. Nghĩa là những cái tư tưởng, những cái điều kiện của mấy con viết ra nó rất hay, chỉ cần chúng ta nhuận lại một ít, một ít nào đó thì nó sẽ trở thành một cái bài văn mà chúng ta đưa vào những tạp chí. Cho nên ở đây thì vừa rồi Thầy có đọc Tạp chí Phật học ở ngoài Hà Nội viết, thì có một người đệ tử của Thầy cũng đã viết cái bài đem những cái tư tưởng của Thầy vào trong đó, rồi lần lượt nếu mà có điều kiện thì chúng ta ở đây các con cũng có những cái bài có thể đưa vào Tạp chí Phật học và có những bài của mấy con sau này có khả năng, những cây bút của mấy con thì mấy con cũng sẽ góp mặt vào Tạp chí của ban Tôn giáo Chính Phủ của nhà nước. Người ta đang nói về Tôn giáo rất nhiều nhưng mà mình sẽ đưa những cái đạo

đức của Phật giáo vào trong những đó làm cho người ta thấy cái hướng đi của Phật giáo không phải là hướng đi từ thuở giờ. Người ta sẽ đánh giá trị rất cao, nếu mà chúng ta có được một cái phần ở trên đó viết thì những cái bài của mấy con viết được ở trên những cái bài báo đó nó sẽ được phổ biến rất rộng, hầu hết là cái giới trí thức họ đang nghiên cứu về tôn giáo, cái giới trí thức họ sẽ đọc nhiều. Còn cái giới bình dân thì hầu như họ ít có mua cái tạp chí đó họ đọc, chỉ có giới trí thức. Cho nên mấy bài của mấy con viết sau này sẽ, những bài nào mà Thầy chọn thấy nó được thì những bài đó chúng ta sẽ nhuận lại cho một phần nhỏ ở trong đó thôi, còn cái phần lớn là mấy con viết ra. Nhuận có nghĩa là những cái câu nào nó thấy, nó thừa, nó không xoáy mạnh, nó lòng vòng thì chúng ta sẽ bỏ những câu đó đi. Còn gọn lại đưa vào báo chí để người đọc người ta nhận ra được nền đạo đức của Phật giáo và làm tốt lại.

Và những cái ý của con viết như ở trong này là những cái bài học đạo đức đều là nêu lên những cái tư tưởng tốt này này. Nghĩa là có những cái đoạn nêu lên tư tưởng tốt này thì chúng ta cũng sẽ có dịp mà chúng

ta sẽ đưa ra những cái tư tưởng đó để giữ vững cái lập trường, cái tư tưởng tốt của cái tuổi trẻ mới lớn lên, nó không bị ảnh hưởng của xã hội, nó không bị ảnh hưởng của những người sai lệch. Lẽ ra thì mấy con thấy những cái: “bằng tuổi cha tuổi chú, đầu hai thứ tóc rồi mà vẫn thích và bắt các cô đó gọi bằng anh cho nó thân thiện: thật sự ra sai, không thân bằng kiểu đó đâu, kêu chú, kêu bác là thân thiện nhất. Bởi vì người ta đáng tuổi chú, tuổi bác, người ta đứng ở trên cái vị trí của người lớn thì đối với các cô mà còn trẻ tuổi như con, như cháu người ta, gọi như vậy mới đúng, chứ còn gọi anh thì thực ra không đúng. Tóc bạc mà cái cô mới có hai mươi, hai mấy tuổi à, hoặc ba mươi tuổi mà kêu bằng anh thì nghe nó kỳ cục, nghe nó không đúng cái xưng hô của dân tộc Việt Nam. Cho nên Thầy thấy bắt như vậy là không đúng cách. Do đó những câu mà con viết hỏi Thầy như thế này mà được đưa ra trong cái sự đạo đức để mà chúng ta xác định được cái điều này mà chúng ta đập. Không có để những con người như vậy. Mặc dù là họ đứng ở trên ngành báo chí, các cơ quan này, họ là những người bác, chú của chúng ta đều là những người trí thức chứ không phải là những người thiếu học. Vậy

mà sống bằng cách bắt con cháu của mình kêu mình bằng anh như vậy thì nó không đúng. Thầy nói Thầy không chấp nhận trên cái vấn đề đó. Cho nên, trong cái vấn đề này, thật ra mấy con đi làm công việc ở ngoài đời, gặp cái trường hợp này rất là cay đắng, nó không đúng cách.

5. VẤN ĐẠO VỀ BÙA CHÚ

[**Câu chuyện thứ ba**]: chuyện này thường có trên vùng cao, ở vùng dân tộc thiểu số. Con nghe người già kể lại: Ở trong nhà thường có ma xó việc gì nó cũng biết, nhiều người cũng có câu cửa miệng nói ra: như ma xó nói ấy. Con không biết con ma xó nó như thế nào, có thật hay không Thầy?

[**Đáp**]: Về con ma xó nó không có thật đâu, con ma tưởng chứ không có ma xó, ma gì hết à. Ở đây không có ma gì, nhưng mà ở đó họ đặt cái niềm tin như ma lai rồi ma xó, tất cả những cái này đều là người ta truyền với nhau từ xưa đến giờ, nhất là ở vùng cao nguyên thì vùng cao, vùng dân tộc thiểu số thì người ta tin tưởng lắm, nó không bao giờ có cái thứ này. Có là cái hiện tượng của tưởng hiện ra đối với người đó họ quá tưởng, họ quá sợ, tức là họ bị cái ảnh hưởng con ma xó mà của người ta diễn tả, con ma nó

như vậy, như vậy, cái hình ảnh đó nó ghi vào trong đầu người đó, thì tự cái cái tưởng của người đó hiện ra chứ không có con ma xó thật. Cho nên từ cái chuyện gì nó cũng biết.

Ở đây con kể: con nghe người già kể trong nhà thường có con ma xó, việc gì nó cũng biết. Nhiều người cũng có câu cửa miệng: nói như ma xó nói ấy. Nghĩa là chuyện gì trong nhà mình con ma xó nó cũng biết. Nhưng mà sự thật cái tưởng của chúng ta biết, chứ không phải, bởi vì của mình mà mình làm sao không biết, cho nên cái tưởng nó biết hết, chứ không phải có con ma xó đó nó thật mà đó là có thật là con ma tưởng của chúng ta. Nó chỉ là cái tưởng của con người thôi.

[Hỏi]: Người miền xuôi lên miền ngược họ rất sợ ma thuốc độc, nó được chế từ râu con hùm và cái măng mọc (Lúc nhỏ Thầy cũng nghe cái điều này), nó rất độc, qua một quá trình chế biến mới thành, cho một tí thuốc đó, đổ vào đồ ăn, ăn vào có thể chết người nhưng nó sợ muối lắm, ăn có muối kèm thì không sao cả. Con chưa hiểu lắm về con ma thuốc độc này, mà mục đích sâu xa hơn nữa của họ là để làm gì?

[Đáp]: Thực ra những cái người này,

mà nói về Thầy lúc nhỏ Thầy cũng nghe ông thân Thầy có nói về vấn đề này. Nhưng mà cái ngày xưa chứ còn bây giờ mà đi rình cọp, đi tìm hùm mà để mà lấy cái râu của nó mà để cài trong cái mũt măng để mà làm cái chất độc thì bây giờ chắc không ai mà đi tìm có được. Mà cũng không bao giờ có được cái điều này. Nhưng mà có điều là có một chất thuốc độc, họ có làm chất thuốc độc gây sự chết cho thiên hạ. Có, cái điều đó có. Nhưng bây giờ chúng ta cũng biết có những cái loại thuốc độc có thể giết người ta chứ đâu cần phải đi làm, lấy cái râu con cọp rồi ấy với cái mũt măng mà làm. Hồi xưa người ta muốn làm chất thuốc độc thì nó khó cho nên người ta mới làm như vậy, chứ còn bây giờ quá dễ. Cho nên những chất thuốc độc thì nó có. Con thấy như thuốc sâu, thuốc rầy rồi thuốc chuột là những thuốc độc, có thể giết người được, thì cần gì phải đi làm cái chuyện này cho nó cực.

Ở đây cái mục đích là nó như vậy để cho người ta cẩn thận, dè dặt khi ăn uống. Bởi vì hồi trước có nhiều cái ác lắm mấy con, nó bỏ bùa, bỏ ngải, bỏ thuốc độc, làm cho người ta đau bệnh để rồi nó thù oán, nó giết người ta bằng những cái chất độc mà

phải làm như vậy. Còn bây giờ thì dễ, nó có nhiều những cái loại thuốc rầy, sâu, thuốc chuột, thì nó cũng dễ giết người lắm, nhưng mà điều kiện nó không phải như ngày xưa nữa. Cho nên những điều mà nói này có, có chứ không phải không. Thầy cũng có nghe ông thân của Thầy nói về cái râu cọp với mọt măng làm ra một chất thuốc độc để mà thù oán ai, để giết người thì có. Còn cái mà nói thuốc đó nó sợ muối thì Thầy không có nghe nói, nhưng mà có lẽ là nếu mà cái người mà uống vào cái chất đó, thì uống muối để mà nó giải trừ ra thì cũng có, hoặc uống muối vô nó ói ra, nó làm cho con người ói ra những cái chất độc đó thì có.

[Hỏi]: Có bùa yêu không hả Thầy? Nó bắt người này dù không yêu cũng phải yêu người bỏ bùa đó, bạn bè con kẻ nhiều nhưng con không hiểu như thế nào cả. Và tại sao họ lại chế ra thứ bùa đó để nghịch cho vui hay có nguồn gốc lịch sử, có mục đích gì nữa không? Và nó có tác hại hay gây ra hậu quả gì không?

[Đáp]: Ở đây thì Thầy nói như thế này. Cái bùa yêu thì đối với ông thân Thầy, Thầy biết rõ ràng là người ta dùng cái bùa đó để khi mà vợ chồng của cái người đó họ ly

dị nhau, chẳng hạn như bây giờ cái người chồng muốn ly dị vợ mà người vợ thì còn thương chồng, mà muốn cho hai người được hòa thuận nhau thì đến ông Thầy bùa đó, nhờ ông làm bùa để mà cột cái người chồng cho thương vợ. Thì cái ông Thầy đó ông làm như thế này, ông vẽ hai cái hình nhân, đó là cách thức Thầy đã thấy, rồi hai cái hình nhân đó nắm tay nhau, rồi ông Thầy đó mỗi 5 giờ chiều là ông đọc thần chú, ông để trên cái bàn thờ chỗ ông thờ đó, ông đọc thần chú và cứ như vậy đó thì hai người đó sẽ trở lại. Và cái trường hợp đó đã xảy ra, đối với một người cậu của Thầy, thì cái vợ của Thầy với cậu Thầy ly dị nhau chia ra, thì bà ngoại Thầy với mẹ Thầy mới nói với ba Thầy, nhất là bà ngoại Thầy: nói con biết làm chuyện đó thì con giúp cho tụi nó sum họp nhau lại đi, chứ bây giờ mà để vậy thì rất là tội cho tụi nó. Thì ông thân Thầy mới làm cái bùa đó, rồi ông cố gắng ông làm giúp cho hai người này họ sống (với nhau) trở lại và đồng thời cuộc đời của ông cậu của Thầy với vợ của Thầy đã kết hợp sống với nhau trở lại và sinh ra được 7, 8 đứa con. Hiện giờ thì cậu vợ Thầy đã chết, nhưng mà mấy đứa con thì hiện giờ đang ở bên Pháp hết. Nghĩa là cậu Thầy thì làm việc với người Pháp ngày

xưa, hỏi đó nói có dấu vân tay đó, cho nên sau này mấy đứa con trai, con gái đều qua bên Pháp ở bên Pháp hết, chứ không còn ở Việt Nam nữa.

Đó là trường hợp mà ông thân của Thầy đã làm cái bùa để cho cậu vợ Thầy xum họp trở lại mới có mấy đứa con đó. Là cái lý do cũng ghen tuông thôi, khi ông cậu Thầy ngày xưa làm ở thành phố, còn vợ Thầy thì ở lại Hóc Môn với bà ngoại Thầy. Rồi cứ mỗi tuần lễ thì cậu Thầy về Hóc Môn và đồng thời thì nghe người ta đồn nói rằng cậu Thầy có một bà nào đó đang theo chăm sóc cậu Thầy ở dưới thành phố đó, thì bà này mới xuống dưới gặp, gặp tận mặt, cho nên bà buồn khổ bà đi về luôn Trảng Bàng bà ở quê này. Do đó thì bà ngoại Thầy mới nói với ông thân Thầy giúp đỡ giùm và ông thân Thầy đã có giúp đỡ. Cho nên cái bùa yêu có chứ không phải không, nhưng mà Thầy thấy làm một cái điều đó nó không được vì nó thuộc về nhân quả rồi, bởi vì dù sao nó có sự trắc trở đều là do nhân quả. Mà chính cái tâm lý của ông thân của Thầy thì lúc bây giờ làm vậy thì nói với cậu Thầy. Nghĩa là hai người tâm tình nói với nhau: ở đời chỉ có một vợ, một chồng thì mới hạnh phúc, còn hai, ba vợ hoặc hai,

ba chồng thì không có hạnh phúc.

Do đó mà sự nói tới nói lui như vậy chứ sự thật ra Thầy nghĩ rằng bùa cũng không linh đâu, mà bằng cái tâm lý, do đó khéo léo nói. Bùa nó làm sao nó bắt được khi một cái người ta không nghe biết mà mình tự âm thầm mình ếm, thì không là cái người đó được đâu. Cho nên Thầy biết ông thân Thầy rất là tâm lý, đúng là ông làm bùa, ông nói: bây giờ tôi sẽ làm bùa, tôi ếm cho vợ chồng của anh chị sẽ gặp nhau, sẽ sum họp lại. Nhưng mà anh thì phải giữ gìn như thế nào, chứ mà anh còn đi với cô đó nữa thì chắc chắn là dù như thế nào đi nữa thì tôi làm cũng không được đâu. Cho nên anh thấy rằng trong gia đình mẹ thì cũng lo cho anh, mà thấy cái trường hợp xảy ra như vậy thì rất là đau khổ. Anh thấy trong gia đình mọi người cũng đều đau khổ, không riêng gì anh đâu. Vì vậy mà anh phải cố gắng thì tâm tình với nhau, nói với nhau, không ngờ là cái sự tâm tình đó mà giúp cho ông cậu Thầy nó sáng suốt hơn, cho nên từ đó mà cái bùa nó linh, chứ không phải bùa linh.

Cho nên bây giờ thật sự ra nói bùa yêu, thì chắc chắn là Thầy không tin cái điều đó, nhưng mà vẫn có cái bùa đó chứ không phải

không. Nhưng người nào tin thì cái người đó họ sợ bùa đó, cho nên họ tin. Còn cái người không sợ thì cái bùa gì cũng không linh hết. Đối với Thầy nó là thuộc về cái loại tướng, người đó luyện bằng tướng, mà dục cái người tướng mà tương ứng thì nó mới có linh, còn không tương ứng thì nó không linh. Đó là cách thức suy luận của Thầy, cho nên đối với bùa chú không có ăn thua gì hết.

Ngày xưa Thầy còn nhỏ, khoảng chừng 10 tuổi, Thầy ở trong cái chùa đây này, thì ở đây có rất nhiều Thầy bùa chứ không phải riêng ông thân Thầy đâu. Thì ở trước chùa có một Hòn Sơn giả, nghĩa là người ta cũng ghép đá lên người ta làm cái núi nhỏ vậy đó. Thì cái ông Thầy bùa đó nói ổng ếm bùa, hiện bây giờ ở trên Hòn Sơn đó nó phát lửa ra, mà Thầy lúc nhỏ Thầy chẳng hề Thầy sợ. Thầy nói nếu trên Hòn Sơn đó mà có lửa Thầy sẽ ra Thầy hốt lửa Thầy đem vô. Thì ông nói, đi ra hốt lửa là sẽ bị chết. Thầy nói chết Thầy cũng ra Thầy hốt, mà đúng Thầy ra đó thì có một cái đóm lửa. Có đóm lửa đó chẳng qua là một con giời, con giời đó nó sáng sáng ra. Thầy nhỏ mà Thầy gan lắm, thầy không có sợ, Thầy lại Thầy coi. Nếu mà người ta nghe nói ếm bùa mà có lửa

chắc cháy đó thì ai dám lại, còn nhưng mà Thầy lại Thầy coi, Thầy coi rất kỹ Thầy thấy rõ ràng là con sâu, cho nên Thầy hốt con sâu vô Thầy nói: Lửa của bùa của Thầy đây, Thầy hốt Thầy bỏ đó.

Thì cái ông Thầy này mọi người, trong khi đó nó có nhiều người, chứ không phải riêng có ông đó không. Ông mắc cỡ đi, ông ếm bùa để giết Thầy, ông đọc Thần chú. Ông vẽ bùa, dậm chân, dậm cẳng, bắt ấn đủ thứ. Thầy đứng trơ trơ. Mẹ Thầy thì quá sợ, sợ ông làm chết Thầy. Thầy thì lại đứng trơ trơ Thầy không sợ gì hết. Thầy nói: ông làm gì thì làm, tôi không sợ bùa ông đâu, bùa ông không linh đâu. Cái con gười mà ông nói lửa của bùa ông, ông nói không đúng. Thầy nói vậy, cho nên vì vậy mà ông ếm bùa, ông bắt ấn, ông làm đủ cách. Mẹ Thầy thì sợ lắm, cho nên bà nói con đi đi, con ở đây ông giết con chết. Cho nên Thầy thấy mẹ Thầy sợ quá thôi Thầy bỏ Thầy đi, nhưng cuối cùng có làm gì Thầy được đâu. Cho nên bùa chú Thầy không có sợ mấy con. Và Thầy lớn lên được ông thân Thầy dạy ít nhiều về bùa chú, nhưng Thầy ném nó như cái đồ bỏ, Thầy không sai đâu. Cho nên mấy con đừng có sợ, ai ếm bùa đừng có sợ, không có ông Thầy

bùa nào mà làm hại mấy con được đâu.

Cho nên đối với bùa Mật Tông, đối với bùa Thầy nói thật sự bây giờ mấy ông Thầy Tây Tạng qua đây Thầy cũng chẳng sợ mấy ông đó đâu. Cái tinh thần mình vững vàng. Cho nên cái pháp Đức Phật khi mà Thầy nhận ra cái pháp Như lý tác ý, đúng là không có một cái gì mà áp đảo bằng cái ý thức chúng ta được, ý thức chúng ta mạnh thì không có gì áp đảo. Nhưng thuốc độc thì có thể hại chúng ta được. Nhưng một người tu mà thanh tịnh như Thầy rồi, thân nó phản ứng, nó chống lại thuốc độc. Khi mà Thầy uống một thuốc độc gì, uống vô rồi thì cái thân Thầy nó đề kháng, nó chống lại nó bắt Thầy ói ra liền. Cũng như bây giờ Thầy ăn chao mà nó thúí thúí, nó bắt thầy ói ra liền, một cái gì nó bắt tịnh là cái thân Thầy chống lại liền, nó bắt Thầy ói ra, ói hết thôi, rồi nó bình thường nó không có gì hết. Đó là cái thân thanh tịnh.

Còn cái thân mấy con chưa thanh tịnh, mấy con uống thuốc độc vô mấy con không có biết. Còn bây giờ Thầy uống chừng một ly thuốc chuột vô, nó bắt đầu nói cũng tổng ra, khỏi cần đem bệnh viện mà nó móc cổ mình đâu. Còn bây giờ mấy con uống rồi

mới đem bệnh viện nó móc cổ cho mấy con ói ra, nó làm cho mấy con không còn cái thuốc đó ngấm trong thân của mấy con. Còn thân Thầy bây giờ nó thành cái máy ói rồi, nó đặng chất độc là nó ói. Cho nên vì vậy mà đối với Thầy bây giờ ăn cái gì thối thối, hôi hôi là không được. Mà ăn cái chất độc vô thì nó ói ra, còn cái gì mà thầy ăn vô mà nó bình thường không có gì đâu. Trứng sữa mà nó hôi hôi, cái mùi sữa mà nó hôi hôi, Thầy uống vô ói mấy con. Nó vậy chứ có chất độc trong đó, Thầy biết nó có chất độc, nó không chịu cái thuốc sữa đâu, nói bỏ chứ Thầy thấy không có bỏ đâu. Do Thầy thấy nó rất rõ ràng, cho nên bùa chú, hoặc là tất cả những ngải Thầy không sợ cái vấn đề đó đâu. Mấy con vững giữ tinh thần vững chắc thì mấy con không có sợ. Cho nên bùa yêu cũng là điều kiện để người ta làm tiền, không đúng.

217-(LCK-090B)

- * Vấn đạo nhân quả chiến tranh Việt nam
- * Xây dựng đạo đức dân tộc
- * Thấu triệt niệম
- * Tứ Vô Lượng Tâm

VẤN ĐẠO NHÂN QUẢ CHIẾN TRANH VIỆT NAM

Truyện thứ tư: Người ta có câu “ở hiền gặp lành” nếu người Việt Nam chúng ta thực sự hiền lành tại sao chiến tranh xảy ra ở đất nước mình?

[Đáp]: Thật sự ra thì người Việt Nam mình cũng dữ lắm mấy con. Đọc lịch sử người Việt Nam mình nó cướp nước Campuchia nè, chúa Nguyễn mình ấy, xưa quân vô đây lấy nước của người ta, mà bắt dân của người ta làm ông Táo đó mấy con. Bắt cúi đầu xuống vậy đây này, rồi mới bắt đầu bắc cái nồi lên mà chụm lửa đốt, nấu nước. Trời đất ơi, giết người ta bằng cái kiểu đó, ác lắm chứ không phải không đâu.

Lấy hết cả nước, từ thành phố Hồ Chí

Minh, lấy luôn đặng ranh giới, toàn bộ Thủy Chân Lạp đều là cái miền Nam này của chúng ta là lấy của Cam Pu Chia không đó, chứ chúng ta không có vùng đất này của chúng ta đâu, bây giờ chúng ta ở là đất của Cam Pu Chia không, đất người Miên đó, mà đuổi riết, mà ác lắm. Cho nên chúng ta bị Pháp cai trị là vừa, 100 năm để mà trả cái tội đó. Các con biết không, những người dân mình mà đi làm cao su đó, trời ơi ba cái thằng Cọp Răng của Tây đó, trời đất ơi nó đánh mình cũng tàn(nhấn ghê gớm).

Khi ở ngoài Bắc mà đi làm vô đây làm phu cao su, Thầy nghe nói lại, ghê lắm mấy con: vô đây mình sống, bởi vì rừng rú như thế này mình chói nước, mình bị rét, mình run rẩy, cắt không được. Trời, ngồi run run dưới gốc cây cao su là nó lại nó đập. Nó đập bổ trên đầu, nó đập tan nát mình hết, nó không có tha. Cho nên một nước mà lệ thuộc người khác, người ta coi mình không ra gì hết.

Các con nghe nói ở Miền Trung, mà khi một người Pháp, kêu Thực dân nó mập, mà ở đất nước mình nó chỉ có cái xe kéo mà người dân của mình kéo xe đó, thì nó ngồi trên xe mà lên dốc cầu nó cao vậy, kéo không muốn

nổi, mà ráng ghi, nó quy xuống. Cũng như con ngựa đi không nổi nó quy xuống. Vậy mà nó ở trên nó còn chửi mắng, nó còn đá, đạp cái người đó nữa. Người ta đi không nổi ít ra nó cũng trèo xuống cho người ta lôi chiếc xe lên, đằng này không, nó ngồi trên đó mà. Cho nên mấy người học sinh ở trường ngoài Huế đó, họ nói tiếng Tây được, họ ra họ xạc Ông Tây, cho nên Ông Tây đó mới vô trong trường, cho mấy thằng học sinh đó nghỉ hết.

Trong đó về Bác Hồ lịch sử thì cũng là mấy cái thằng học sinh ra mà chống Tây. Những điều kiện đó Thầy được đọc sơ qua những cái trang sử đó Thầy thấy đúng là tinh thần Việt Nam của mình. Nhưng người Việt Nam mình cũng ác lắm mấy con, cho nên nó bị đô hộ là phải, nó bị đày xéo lại là phải chứ không phải không.

Cho nên đất nước chúng ta khi mà đối với Trung Quốc thì chúng ta không làm gì nó, nhưng mà đối với Chiêm Thành, đối với mấy nước nhỏ nhỏ này chúng ta xuống, chúng ta càn quét, chúng ta hiếp đáp ghê gớm lắm chúng ta cũng không thua gì Trung Quốc, cho nên chúng ta cũng phải trả quả đó chứ không thể nào.

Trong cái ác của chúng ta nó cũng có

cái thiện mấy con, chứ không phải dân tộc chúng ta mà toàn ác thì kể như chúng ta không bao giờ chiến thắng được những nước lớn như Trung Quốc, Pháp, Mỹ.

Đầu tiên thì đất nước chúng ta nó không phải ở miền Bắc đâu, nhưng mà người Trung Hoa họ đánh mình riết, mình chạy xuống miền Bắc, mình cư trú đó, rồi mình dựng nước ở tại miền Bắc. Lần lượt mình chống lại, mình không đầu hàng, mà không bị đồng hóa. Chứ chúng đồng hóa, chúng biến nước mình trở thành một tỉnh của nước Trung Quốc.

Rồi đến Pháp thì 100 năm, biết bao nhiêu người Việt Nam chết trong sự chống đối lại Pháp và những cái lịch sử ghi lại một số người. Còn âm thầm mà chống đối, nhiều khi những anh hùng vô danh đó chúng ta kể không hết đâu. Người Việt của mình cũng gan dạ lắm. Nhưng mà có cái điều kiện là mình cũng ác lắm, đối với nước nhỏ mà mình hiếp được thì mình cũng hiếp người ta, coi như mình cướp luôn nước người ta. Cũng như Chiêm Thành bây giờ con thấy đâu còn bao nhiêu người đâu, rồi Cam-pu-chia thì nếu mà mình mạnh hơn nữa chắc mình diệt ba cái thằng Cam Pu Chia luôn, mình lấy luôn

nước nó nữa, mình đồng hóa tiêu con, chứ không phải, mình dữ lắm.

2. XÂY DỰNG NỀN ĐẠO ĐỨC DÂN TỘC VIỆT NAM

Còn dân tộc Việt Nam, Trung Quốc nó cũng muốn đồng hóa mình mà đồng hóa không được. Mình lấy của nó, nó đem văn học của nó qua, nó đem tôn giáo của nó qua, mình tiếp, mình lấy tôn giáo của nó, mình tiếp mình lấy văn học của nó.

Cũng như người Pháp qua đất nước mình, mình tiếp cái văn học của người Pháp, mình lấy cái tiếng, chữ của nó mình biến thành tiếng, chữ của mình mình sai. Bây giờ mình có chữ Quốc ngữ. Các con thấy, dân tộc Việt Nam này nó khôn lắm, không có ai đồng hóa được nó, mà nó lấy của người ta nó sai, trở thành của nó. Cho nên nó là có một cái lịch sử rất lớn.

Vì vậy mà con thấy, như hiện giờ đứng ở trong góc độ Phật Giáo mà Thầy đã chỉnh đốn lại cái nền đạo đức đó thì các con thấy dân tộc Việt Nam mình cũng ghê lắm. Chứ nếu một người Pháp hay Ấn Độ mà làm cái chuyện này thì nó khỏi nói rồi. Nhưng mà đây là người Việt Nam, người Việt Nam chán

chỉnh lại con đường Phật giáo, làm nó sống lại cái nền đạo đức là nó hãnh diện với thế giới chứ không phải là. Nếu cái đạo đức của Thầy mà dựng lại được là Việt Nam hãnh diện với cái tư tưởng đạo đức này đất nước Việt Nam rất là hãnh diện, bởi vì Thầy là con người Việt Nam. Vì vậy mà mấy con là những người Việt Nam mấy con rất hãnh diện, cho nên mấy con phải cố gắng tu học để cho mình sống được cái nền đạo đức đó để làm cho dân tộc mình, thứ nhất là dân tộc mình được cái nền đạo đức đó, đem lại cái sự hạnh phúc cho dân tộc và đồng thời làm một cái gương hạnh tốt cho thế giới.

Cho nên hôm nay mấy con nỗ lực mấy con tu, không nghĩa là tu để được giải thoát cho riêng bản thân mấy con mà còn cho mọi người trên hành tinh này không riêng dân tộc của chúng ta. Mà cái danh dự lớn nhất là dân tộc của chúng ta. Một người Việt Nam làm công việc này, chớ không phải là một người Ấn Độ nữa.

Một người Ấn Độ đã đề xướng, nhưng mà làm không sống lại, bị trừ dập, trừ dập cái nền đạo đức đó xuống. Nhưng mà hôm nay người Việt Nam chúng ta làm sống lại nền đạo đức đó, thì nó có một cái danh dự

của đất nước đó.

Cũng như bây giờ người ta nhắc đến Ấn Độ thì người ta nhắc tới đức Phật mấy con. Người ta biết đến Ấn Độ hầu hết là người ta nhớ đến đức Phật, cái người mà đưa ra bốn chân lý. Và hôm nay nếu mà điều kiện Thầy dựng lại được nền đạo đức nhân bản, nhân quả, sống không làm khổ mình khổ người mà được phổ biến khắp cùng trên thế giới, đem lại hạnh phúc cho loài người thì người ta sẽ nói đến Việt Nam là người ta sẽ nhớ đến Thầy, đến người dựng lại nền đạo đức. Và những người dân Việt Nam là người được thọ hưởng phước báo.

Và ngày hôm nay mấy con được ngồi đây, học lớp Chánh Kiến mà từ xưa đức Phật đã để lại cho dân tộc Ấn Độ, nhưng mà dân tộc Ấn Độ bây giờ không được thừa hưởng. Thầy nói dân tộc Ấn Độ không được thừa hưởng cái nền đạo đức của Phật giáo. Coi như là cả một cái dân tộc Ấn Độ. Bây giờ đối với dân tộc Việt Nam thì dân tộc Ấn Độ rất là nghèo đói và không vệ sinh.

Thầy nghe sư Pháp Ngộ đi bên đó về, sư viết mấy cái bài, Thầy nói, trời ơi đất nước của đức Phật mà bây giờ đến tệ bạc như vậy. Cho nên Thầy mong rằng đất nước Việt

Nam không đến đổi như vậy đâu, chúng ta sẽ lần lượt từ cái đạo đức vệ sinh cho đến tất cả những cái đạo đức mà đức Phật đã dạy, chúng ta được hướng dẫn cho dân tộc chúng ta mọi người đều sống đạo đức thì đất nước chúng ta sẽ hơn tất cả các nước khác, không thua, bởi vì đó là nền đạo đức thật sự.

Thầy mong rằng ở lớp chúng ta sẽ tu tập tốt để đem lại một điều tốt đẹp nhất cho thế kỉ của chúng ta, cho cái giai đoạn thời đại khoa học đang đi lên. Thầy mong điều đó lắm, cho nên Thầy rất cực khổ. Nhưng mà cái cực khổ của Thầy, Thầy thấy con người ở trên hành tinh này quá đông mà không có đạo đức là cái khổ đau gấp trăm ngàn lần, triệu lần, triệu triệu lần Thầy. Cái cực của Thầy so với cái khổ của mọi người trên hành tinh này có nhằm nhò gì, cho nên Thầy quyết tâm, Thầy sẽ làm tất cả những điều để các con tu tập cho được.

Và muốn tu tập cho được, vì vậy mà nhiều khi Thầy nói khi mà Thầy dạy xong lớp Chánh kiến thì Thầy muốn để cho mấy con tự tu. Nghĩa là áp dụng vào những cái hiểu biết của mình, tự tu những cái điều mà mấy con hiểu biết để xả tâm của mình, tức là tự tu trên Tứ Niệm Xứ. Nhưng mà Thầy

tư duy không biết các con có tu được không đây, rồi cũng quán, tư duy một cái cạn cợt như vậy thì không được. Mà nếu cho mấy con làm bài thì Thầy phải đọc bài, chấm bài thì quá cực. Cho nên Thầy đang tư duy, suy nghĩ; cho nên Thầy đang chọn lựa. Tại sao mấy con biết không?

Bây giờ lớp chúng ta sáu mươi mấy người, lại thêm một số người mới vào nữa. Như hồi nãy Thầy nói, 8 giờ đi ngủ, 5 giờ mới thức dậy, thì thôi đừng viết bài làm cho Thầy cực, có phải không mấy con?

Bây giờ chọn lấy những cái người thật quyết tâm tu thì Thầy sẽ chịu cực. Mấy con sẽ từng tâm niệm, hay hoặc là từng cho mấy con cái đề tài để mấy con dùng cây bút của mấy con, tư duy trong đầu mấy con mà viết ra, để phá cái niệm đó, để diệt cái niệm đó. Thì Thầy sẽ đọc lại cái bài của mấy con, thì trong số chừng 5, 10 người hoặc là 20 người thì đỡ biết mấy. Còn bây giờ chừng sáu chục người như thế này thì rất là vất vả Thầy mà còn thêm nữa. Có nhiều người tới giờ này mà còn muốn xin vô tu nữa thì trời đất ơi, làm sao mà Thầy chấm từng cái bài đầu tiên là nhân quả thảo mộc cho đến bây giờ bắt đầu Thầy cứ lặ đi, lặ lại hoài, mà bài

càng ngày càng chông chát càng nhiều lên thì Thầy làm sao mà đủ sức để dẫn mấy con đi tới cuối cùng được. Cho nên đình chỉ ngay những người mà đã không theo kịp thì thôi làm ơn chờ cái khóa khác.

Mặc dù là Thầy biết rằng sẽ không mở khóa khác được, là vì Thầy không mở. Nhưng những người có thể mà tu tập như mấy con tu thì mấy con sẽ tiếp tục mấy con mở. Chứ Thầy mà mở khóa nữa thì Thầy 100 tuổi hay hoặc 90 tuổi rồi mà đứng lớp mà dạy, mà làm bài, chấm bài cho mấy con thì chấm làm sao cho nổi. Chấm suốt đêm chứ đâu phải. Thí dụ chẳng hạn bây giờ như đêm nay thì Thầy chỉ an tịnh thân của mình chỉ trong vòng 1 tiếng đồng hồ rồi bật đèn lên để chấm bài cho mấy con. Các con thấy đâu có thì giờ đâu, ngồi đó để cho thân tâm an ổn một chút, khoảng chừng 1 tiếng đồng hồ rồi bắt đầu bật đèn lên để mà chấm bài. Bởi vì mấy con biết đọc một cái bài từ 30 phút đến 1 giờ nếu mà nhiều, đâu có ít. Cái bài của mấy con viết vậy chứ đâu phải một trang, hai trang giấy. Đọc còn phải đọc chậm để mà tư duy, suy nghĩ xem coi nó làm đúng hay sai, chớ đâu phải đọc lướt lướt đâu, đọc như mấy con đọc tiểu thuyết đâu, đâu có

phải đọc vậy được.

Đọc bài để mà chấm bài người khác thì đọc từng câu từng chữ, coi thử coi nó tạt như nó làm trúng thế nào, chớ đâu thế đọc nhanh được. Cho nên 1 bài mấy con viết Thầy cũng phải đọc 30 phút, có nhiều bài dài lắm Thầy phải đọc cả giờ đồng hồ. Đó thì mấy con thấy thời gian mà đọc như vậy, cỡ cả tập như vậy thì mấy con thấy Thầy có mệt thì giờ, do đó mà cứ tăng thêm, tăng thêm, ai cũng muốn tu mà tu như vậy làm sao được, cho nên ngay từ bây giờ người ta vẫn còn muốn vô xin tu. Các con thấy quý sư, quý Thầy bây giờ cứ mang y, mang áo đến đây. Rồi hôm qua có mấy người cư sỹ cũng xin, Thầy nói không, chớ khóa khác, không được, họ mới về. Bốn, năm người mà cứ nhận nhận, nhận vô thì tu chung chung chơi chứ thật ra nó mệt căn bản nó không có được.

Bởi vì các con biết đó, từ đầu năm, từ đầu khóa mà cho đến hôm nay, những cái tri kiến của mấy con mà còn có nhiều người có làm bài, chứ chưa đầy đủ đâu, nó còn thiếu khuyết. Cứ dựa vào dàn bài rồi mấy con làm lại thì nó mới có đủ. Chứ còn không dựa vào dàn bài thì mấy con làm như vậy thì

mấy con làm sao đủ sức quán. Quán như vậy làm sao triệt tiêu được cái niệm ác trong tâm của mấy con, làm sao xả được. Cho nên buộc lòng mấy con phải học cho đầy đủ. Người mà không được đầy đủ thì được Thầy giúp đỡ.

Thí dụ, như giờ tới lớp Chánh tư duy thì một cái niệm khởi ra trong đầu hoặc là Thầy cho một cái niệm thì cái niệm đó mấy con làm bài. Bây giờ áp dụng vào cái sự xả tâm rồi. Mà bây giờ mấy con làm cái bài mấy nói vài câu, thì nó chưa xả được, phải nói thêm nữa, thì bắt buộc mấy con nói thêm. Mà bây giờ mấy con nói: con không biết đâu mà nó nói nữa. Thầy nói gợi ý: bây giờ con nói cái chỗ này, cái điểm này này, Thầy đưa một cái tiêu đề cho mấy con nói để mà phá cái niệm này. Thầy bảo mấy con phải quán cái đó đó, phải tư duy quán cái tiêu đề đó. Thì con làm cái tiêu đề đó rồi. Thầy nói cái này chưa đủ, làm thêm cái tiêu đề này nữa. Thì Thầy dẫn dắt một người học trò của Thầy cực lắm chớ đâu phải không, mấy con thấy không. Cứ lần lượt để cho sự tư duy của họ cho đến khi mà họ phá cho được.

Còn khi mấy con có khả năng, có trình độ mất con biết làm sao? Thầy đưa cái mấy

con phá ngay liền, mấy con viết cái bài Thầy thấy, đây này phá được, phá cái niệm đó được rồi, tại vì mấy con thông suốt.

Cho nên trong cái vấn đề cái lớp để đào tạo một người tu chứng là Thầy biết rất rõ trên vấn đề này, cho nên Thầy là người chịu cực khổ rất lớn để mà dẫn dắt mấy con tới nơi tới chốn. Cái số lượng đông thì không thể nào làm xuể hết, sáu mươi mấy người, bài vở mà hợp lại một đống như thế này, mấy con thấy nó đâu có ít đâu, nó quá nhiều. Mà làm sao một người, cái ông Thầy giáo con biết ông chấm bài cho học sinh một sấp như thế này. Còn Thầy chấm bài gấp 10 lần, 20 lần của ông Thầy giáo. Mà trong khi đó phải đọc kỹ chứ không đọc lướt qua được. Mà bây giờ cứ thêm vô, thêm vô. Ai cũng muốn tu. Mà tu phải có khóa chứ làm sao mà tu ngang vậy được.

Tu hồi nào đến giờ, tu chung chung thì ai muốn vô cũng được, phải không mấy con hiểu không? Còn bây giờ tu như vậy làm sao tu được, mấy con biết cái trình độ đó làm sao xả được cái tâm, thì bắt quá mình vô đó ức chế chơi vậy thôi chứ đâu làm gì được. Mà lại mất công Thầy, rồi lại mất công cô Út lo chỗ ăn, chỗ ở, này kia đủ thứ hết, cho nên

nó rất cực khổ.

Do đó, theo Thầy thiết nghĩ bây giờ dừng lại đây, không chấp nhận người nào, một lát Thầy ra tiếp hai vị sư đến đây họ xin. Bởi vì họ nghe mở cái khóa tu thể này, người ta được nghe, được đọc ở trên mạng là ai cũng muốn tu hết, người ta muốn về tu. Mà tu trong thời gian này, làm sao vô đây tu được. Chờ sang năm, chuẩn bị sang năm, chớ còn bây giờ Thầy không có nhận họ nữa.

Còn mấy con ở đây phải lọc bỏ ra nữa. Bởi vì chọn lấy. Sau khi mấy con tới cái lớp Chánh tư duy rồi, mấy con làm bài, thì đương nhiên là cái bài của mấy con nó không đủ sức để xả tâm thì buộc lòng mấy con cứ làm hoài, thì mấy con đương nhiên phải ở lại chứ gì. Còn người ta đủ sức người ta sẽ lên thì Thầy sẽ nhắm cái người đủ sức sẽ lên đó thì họ quán, họ viết bài Thầy thấy rõ ràng là đúng thì cho họ lên. Còn nếu mà để mấy con tự tu, tự quán, từng cái niệm của mấy con khởi ra mấy quán xả. Thầy nghĩ chắc cái điều này chắc lâu lắm, bởi vì chính mấy con hiểu biết mấy con mới quán sơ sơ cho nó qua đặng cho mình ngồi chơi cho nó sướng, để cứ ngồi suy nghĩ hoài cực. Các con hiểu điều đó không? Buộc lòng mấy con

phải tư duy, suy nghĩ cho thấu triệt để mà xả được cái niệm đó, xả được cái tâm đó chứ đâu phải, chuyện xả đâu dễ đâu. Mấy con thấy hồi nào tới giờ các con ngồi tu Tứ Niệm Xứ có từng niệm đến, mấy con quán, mấy con tác ý, mấy con đuổi đi. Nhưng mà rồi nó vẫn còn à. Cho tới giờ này mấy con thấy hết tham, sân, si chưa? Còn ở đây là cái lớp mà chúng ta tu sẽ hết tham, sân, si. Bằng tri kiến chúng ta sẽ quán như thế nào để thấu triệt nó. Cho nên nó không còn tác động được chúng ta, tức là không còn dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu.

Tâm chúng ta sẽ ở trong bất động đó. Chớ không phải các pháp, các niệm nó không có. Nhưng nó không làm động chúng ta được. Nó không sai sử chúng ta được. Chúng ta hoàn toàn làm chủ nó. Cho nên một người tu không có nghĩa là người cái người đó như cây đá, mà người đó vẫn là người bình thường nhưng ác pháp, nhưng tâm dục không sai họ được, làm gì được đối với họ. Đó là cai giải thoát của họ ở chỗ cái tri kiến của họ hoàn toàn chủ động họ điều khiển.

Con nhìn thấy tất cả đều là do cái duyên nhân quả, nhiều khi người Việt của mình dù

là một đứa trẻ mồ côi, hoặc là được lưu lạc, được những người ngoại quốc đem về nước họ nuôi dưỡng mà nó trở thành những con người tài, thì sự thật ra cái tinh thần dân tộc nó không quên. Thầy có một số người Việt ở ngoại quốc, họ luôn luôn hướng về quê hương họ đó, họ là con người yêu thương đất nước họ nhiều lắm. Cho nên dù là những đứa trẻ lạc loài ở đất nước người, trẻ mồ côi, nhưng họ được nuôi dưỡng thì họ cũng nhìn về đất nước của họ.

Như hồi Thầy còn dạy ở trường Bồ Đề thì có một số em mồ côi ở cô nhi viện Quách Thị Trang được học ở trường Bồ Đề. Hiện giờ có một số em nó ở ngoại quốc, nhưng mà nó đã có bằng Tiến sĩ, nó muốn về Việt Nam để phục vụ cho quê hương, mặc dù nó là trẻ mồ côi, được ném vào nuôi ở cô nhi viện Quách Thị Trang, nhưng bây giờ chúng đều nên người hết rồi. Những em đó muốn trở về Việt Nam làm công việc đối với quê hương này, nhưng nó không được về vì nó thấy ở Việt Nam không có môi trường làm việc được, cho nên nó chưa về, chứ còn nếu có môi trường làm việc tốt nó sẽ về. Đó là những nhà Khoa học của Việt Nam mình hiện đang ở bên Mỹ. Đó là những trẻ mồ

côi, mà Thầy biết trong thời gian Thầy dạy ở trường Bồ Đề.

Thì các em đó: Thứ nhất là biết ơn Thầy rất nhiều, là khi giữa thầy Quảng Chánh với thầy Nhật Thiện, ông này đấu tranh ông kia không chệ đóng tiền học phí cho nhà trường, còn ông ở nhà trường này họ đuổi các em đó không thương tiếc. Có tiền học phí thì học mà không có tiền học phí thì cứ cấp sách ra về không cho ở trường Bồ Đề đâu. Thì lúc bấy giờ hai ông tranh chấp với nhau thì Thầy đứng Thầy xin. Thầy nói cá em là trẻ mồ côi, là không có cha mẹ, thì bây giờ nhờ thầy Nhật Thiện lo lắng cho đời sống của các em. Nhờ thầy Quảng Chánh thương xót các em, cho nó học, tội. Đuổi nó, biết tựa nương vào ai? Mà hai người tranh đấu qua cái tiền học phí. Thầy nói với thầy Quảng Chánh, nếu thầy Nhật Thiện không trả tiền Thầy sẽ xin Phật tử trả tiền cho các em. Trong lúc đó Thầy đang dạy ở trường Bồ Đề ở Chợ Lớn, Thầy trả lời với 2 người đó. Do Thầy nói như vậy đó thì thầy Nhật Thiện ông mới lòi tiền ra ông trả, thầy Quảng Chánh chấp nhận.

Đó, các con thấy trước cái cảnh mà đau thương của các em.

Do đó khi mà học nên sự nghiệp thì tụi

nó thường gửi thư về nơi mà Thầy ở báo cho Thầy biết, tụi nó mong rằng nó sẽ trở về Việt Nam, nó sẽ phục vụ với cái tình thương của nó đối với người Việt Nam rất thương yêu nước . Thầy thấy rằng trong cuộc đời, một cái gì mà mình làm tốt thì nó sẽ tốt.

Và các con đừng nghĩ rằng những đứa trẻ này nó sẽ xấu. Sự thật không có đâu mấy con, sự thật tinh thần của người dân Việt Nam mình đi đâu cũng nhớ quê hương của mình hết. Dù như thế nào nó cũng nhìn cái màu da của nó, cái dân tộc của nó. Mặc dù nó là những đứa trẻ dân gian, bị bỏ rơi đó nhưng mà nó được nuôi dưỡng nó thì lúc nào nó cũng nhớ. Con đừng nghĩ rằng nó sẽ quên quê hương nó đâu, nó không quên đâu. Thầy thấy điều đó rất nhiều, bây giờ trẻ mồ côi, cái duyên phước của nó mà được sang bên Mỹ học, nhiều đứa nó đỗ tiến sĩ nó cũng giỏi lắm nó không có dở đâu. Các con yên tâm đừng lo điều đó.

22:15 - 23: 47 **[Tu sinh]:** Chúng con xin hỏi Thầy là: Tất cả những người du học mà lại là nữ, họ gửi đi các nước...

[Trưởng lão]: Vấn đề về chính trị, cái vấn đề mà làm công việc đó thì đất nước Việt Nam mình nó đủ duyên phước, nó vươn

lên chứ không có gì đâu. Con đừng có lo xa. Họ có nhiều cách thức lắm, nhưng mà điều kiện là mình thấy cái phước của đất nước của mình, luôn luôn lúc nào người dân của mình nó cũng đủ cái tinh thần để tự vệ cho quê hương của nó, mặc dù nó nhiều điều kiện xảy ra cho quê hương của mình trong chiến tranh của các cường quốc, các nước lớn. Đừng lo xa con, hãy lo tu tập đi, theo Thầy thấy mình lo tu tập cho mình được, và khi được thì mình phổ biến cái nền đạo đức. Sau này nó sẽ có cái đạo đức nhân bản nhân quả này, nó sẽ phá tan đi những âm mưu, thủ đoạn gian ác đó, nó sẽ làm sạch, đừng lo. Chỉ làm sao mình dựng lại được nền đạo đức thì nó sẽ tốt thôi. Chứ thật ra trẻ mồ côi không bao giờ nó quên quê hương nó đâu, khi mà nó có tài rồi thì nó muốn về phục vụ quê hương nó, đừng có lo cái điều đó, không sao hết.

Bây giờ trong sự tu tập, mấy con còn hỏi gì phần nào tu tập không mấy con? Con hỏi đi con!

[Tu sinh]: Thưa Thầy, cho con hỏi: Kính thưa Thầy, con hỏi về cái tâm hỉ, tâm xả thì cái tâm xả là phải xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh thì chúng con còn mắc lắm

không làm được. Thầy dạy cho chúng con để chúng con làm bài.

[Trưởng lão]: À, bây giờ thì mấy con nên. Về xả trong mấy cái định. Ví dụ như bây giờ xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh tức là nhập tới Tứ thiên mới là xả. Cho nên trong 4 cái định: Từ Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên nó cũng nằm ở trên cái xả, Nhưng mà xả từ cái phàm phu tới cái cao. Bởi vì về Tứ Vô Lượng Tâm thì để tâm Xả là độc nhất, nó xả tất cả các cái pháp hết, không còn chứa một cái pháp nào hết. Rồi cho đến cái cuối cùng thì nó từ cái xả lạc, xả khổ, xả niệm thanh tịnh tức là những cái cuối cùng. Cái đó thì mấy con chưa có hiểu đâu, mấy con chưa có nói được đâu thì mấy con cứ xả những cái kia đi rồi tới cái đó. Đường đi thì nó phải tới đó. Rồi Thầy sẽ dạy cho mấy con biết. Chớ còn bây giờ mấy con nói chưa được. Bởi vì mấy con có ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiên, thì mấy con chưa ly mấy con cũng chưa biết được cái trạng thái hết tham, sân, si của mấy con, thì mấy con đâu có biết được cái hỷ lạc. Mà không biết được cái hỷ lạc thì làm sao mấy con biết được cái xả của tầng cao đó làm sao mấy con nói được.

Cho nên bây giờ nói là nói những cái gì

mình nói được, còn cái này chưa nói được thì Thầy sẽ nói giúp cho mấy con, gợi ý cho mấy con để cho mấy con biết cách mấy con đi cái đường đó, mấy con sẽ đi vào được cái chỗ đó, cái trạng thái đó như thế nào, nhưng gượng ép để mà nói những cái từ để mà chỉ cho cái trạng thái xả. Khi mình xả, có những cái hỉ nó như thế nào ở trong đó. Thì cái này mấy con phải làm phần trước cái đã, để rồi Thầy dẫn dắt lần.

Bởi vì đây là bốn cái pháp Tứ Vô Lượng Tâm, là pháp độc nhất, nếu mà không được hướng dẫn cái tâm xả. Bởi vì Thầy nói, khi mà người viết về tâm xả, mà viết đầy đủ được, là cái người đó có duyên với tâm xả là tu mau chứng đạo nhất.

Hồi nãy, Mỹ Thiện hỏi Thầy về ông Châu Lợi Bàn Đạc tu tâm xả. Từ cái xả phàm phu cho đến cái xả rốt ráo của thiên định. Cái xả rốt ráo của thiên định thì hầu như mọi người tới đây đều không ai viết được hết đâu. Coi như là xả trong bốn cái Thiên định xả thì mấy con chưa biết đâu, nhưng mà các con phải nói từ cái xả từ phàm phu cho đến cái xả của mọi ác pháp, rồi cái xả trong thiện pháp. Tất cả mọi cái này thì mấy con làm được.

Nhưng mà các con phải dựa vào trong cái dàn bài này mà viết, như dựa vào tâm Hỷ, mà hỷ ly dục ly ác pháp coi chừng các con cũng chưa biết đó. Mà hỷ về lòng từ, lòng bi, lòng xả mấy con biết, hỷ tâm trong kinh Bát Thành mấy con biết, mà hỷ tâm do ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiên mấy con không biết đâu. Hỷ tâm do diệt tầm tứ mấy con chưa biết này. Hỷ tâm do ly các trạng thái tướng, cũng chưa biết. Hỷ tâm do xả các cảm thọ, cũng chưa biết. Hỷ tâm do tu tập Tứ Niệm Xứ có biết, có người biết, nhưng biết thời gian ngắn. Đó là những cái biết, vì vậy cho nên nó nằm ở trong này, trong cái xả, thay vì xả tâm về ly dục ly ác pháp, xả tâm về lòng từ, xả tâm về lòng bi, xả tâm về lòng xả. Rồi xả tâm trong kinh Bát Thành, rồi xả tâm trong ly dục ly ác pháp nhập Sơ thiên, rồi xả tâm diệt tầm tứ, rồi xả tâm ly dục, ly các trạng thái tướng. Rồi xả tâm do xả các cảm thọ, rồi xả tâm trong Tứ Niệm Xứ. Xả tâm trong Tứ Niệm Xứ thì mấy con làm được nhưng xả tâm trong mấy cái định thì các con chưa làm được. Phần mà các định thì sau khi các con làm xong Thầy gợi ý chút ít, rồi mấy con tu tới chỗ đó rồi mấy con sẽ thấy cái xả.

Rồi, bây giờ mấy con hỏi thêm Thầy gì nữa không?

Thư Thầy: Con hỏi về Đức Hỉ Tâm, con làm cái dàn bài của con hơi ngắn, con có đúng không?

Trưởng lão : Được con, con làm bài như vậy được. Coi như là nếu mà lấy theo dàn bài Thầy vừa cho đó, thì nó có nằm thành phần trong đó. Coi như gần đủ đó con.

[Tu sinh]: Con có làm lại không Thầy?

[Trưởng lão]: Khỏi con, con sẽ làm tới cái bài xả. Coi như cứ dựa vào dàn bài này mà đọc lại bài của mấy con đó thì mấy con sẽ thấy cái phần nào mà mấy con cái tâm hỉ, lấy cái dàn bài rồi so lại, cái chỗ nào nó hỉ, cái chỗ nào nó ra cái chỗ này hết, coi như nó còn thiếu một chút ít thôi, mà cái bài con thì cũng tạm đủ rồi, thôi, thì con sẽ đi qua cái bài xả, viết cái bài xả để đi tới sự rốt ráo tu tập cho nó nhanh một chút xíu. Tạm đủ. Còn người nào thiếu quá thiếu thì phải làm lại, còn người nào đủ thì thôi.

Rồi, mấy con còn hỏi?

[Tu sinh]: Kính Bạch Thầy, thí dụ như tu tâm Xả thì mình xả, cái đầu nó sẽ tăng

trưởng từ, bi với cái đó phải không ạ?

[Trưởng lão]: Đúng rồi con! Con hãy xả, nếu mà xả về tâm từ đó, thì cái lòng từ của mình đó nó sẽ hiện ra cái tướng xả, bởi vì mình xả nó mới hiện ra. Xả được thì nó hiện ra tâm Bi, nó xả được thì nó có hỉ tâm. Nếu mình xả không được thì tâm Từ nó còn dính mắc, tâm bi nó còn dính mắc.

[Tu sinh]: Muốn tu tâm Xả thì cứ thế mình tu tâm Từ cho nó tăng lên rồi qua tâm Xả được không ạ?

[Thầy]: Được, bởi vì khi mình tu tâm Xả đó, bất kỳ trước cái thiện pháp, trước cái ác pháp mình xả thì mình ngầm thấy cái hành động đó là hành động của Từ, thay vì mình tu tâm Từ, nhưng bây giờ mình xả được cái đó thì nó là cái tâm Từ.

Thí dụ như bây giờ con thấy: Bây giờ con lao động, con làm cái này, làm cái kia cũng như sư cô Nghiệm, thích lao động, mà giờ xả cái lao động này, cô không làm nữa, thì tức là xả cái lao động này, cô tỉnh thức thì tức là cô sẽ thấy nó hoan hỷ ở trên cái chỗ mình làm nhiều khi mình va chạm đến cái sự sống của chúng sanh, tức là tu tâm Từ đó. Tức là xả cái hành động làm này thì cô

lại có thực hiện được cái lòng từ của mình ở trong đó.

Thì cứ xả ở đâu mình sẽ thấy cái đó nó thực hiện lòng bi, lòng từ của mình như chỗ nào đó thì mình xả. Tức là nó sẽ kèm theo trong những cái điều kiện quán xét của mình nó cụ thể, nó rõ ràng. Hễ con làm rồi, con làm cái hành động đó rồi, con xả được rồi, cái tâm con xả được rồi thì con nhìn qua một góc độ khác thì con thấy nó thực hiện cái lòng nào đó, cái lòng bi, lòng từ hay hoặc là xả trên lòng xả của con, nó cũng thể hiện qua con thấy rất rõ. Nghĩa là mình buông bỏ xuống thì nó hiện ra một cái trạng thái gì, nếu là trạng thái thương yêu, thương xót thì mình thấy đây là lòng bi, mà trạng thái tỉnh thức, bình tĩnh thì đó là lòng từ. Nó xả thì nó hiện ra tướng trạng của nó, qua cái tâm trạng từ, bi, qua một cái gì đó thì nó hiện ra cho mình.

[Thầy]: Con hỏi nữa đi!

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con làm bài nào? ..

[Thầy]: À, con làm bài tâm Từ rồi thì bắt đầu con làm bài tâm Bi.

Đây, thí dụ như cô Huệ Ân làm một

câu như thế này, thì nó cũng nói lên được tâm từ. Bởi vì đây nó là cái bài tâm Từ mà. Thầy ví dụ ngắn gọn thôi không nói gì: “*Đối với mọi người trong Tu viện, ai con cũng thương hết, vẫn kính trọng, không làm động người tu.*” Một cái câu như vậy thì đó là tâm Từ. Nghĩa là ai mình cũng thương hết, không ghét một người nào hết, nghĩa mình xét cái tâm mình thấy mình không ghét. Và đối với người nào mình cũng kính trọng hết, không có thiếu lòng kính trọng. Và không có làm động người tu, tức là mình không có làm động cho người khác được tu. Ví dụ như mình ở nhà mình, thất mình, mình làm gì đó, làm có tiếng động, làm cho người ở gần bên người ta tu không được, thì tức là mình không có lòng từ. Còn mình không làm tiếng động, để người ta yên lặng tu thì đó là lòng từ. Ví dụ như: mình đập giường, giữ chiếu rầm rầm, thì đó là mình không có lòng từ đối với những người xung quanh mình, còn mình không làm như vậy đó là lòng từ. Mà Cô Huệ Ân viết ngắn gọn như vậy đủ rồi, đủ nói lên lòng từ của mình.

[Hỏi]: Bệnh đau phải bên chí cổ găng tác ý hay dùng Thân Hành Niệm đuổi đi hết, không để cô Út phải nhọc lo, mời bác sỹ?

[Đáp]: Đó là cách thức, hoặc là bây giờ không có nói về cô Út đi nữa thì nói mình có bệnh đau, cố gắng mình tác ý, dùng Thân Hành Niệm đuổi đi, đó là lòng từ đối với mình đó con. Nó ngăn gọn nó nói lên lòng từ vậy đủ rồi.

Rồi cô Huệ Ân còn thêm cái câu này : *“không để cô Út phải nhọc nhằn lo mời Bác sĩ”*. Nếu mình đuổi không hết bệnh, hoặc là mình vừa đau phải nhờ cô Út gọi bác sỹ. Cô Út gọi bác sỹ phải nhọc nhằn, phải đón, phải đưa Bác sỹ, thì nó làm cho nhọc nhằn thì đó là mình không có lòng từ đối với cô Út.

Còn mình nỗ lực mình bền chí mình tác ý, để đuổi được cái bệnh mình đi, tức là mình có lòng từ với mình và trong đó có lòng từ với cô Út. Ý con (Huệ Ân) muốn nói đó là về cái lòng từ, nói ngăn gọn mà cũng nó cũng đầy đủ ý nghĩ của cái lòng từ để thể hiện qua cái lòng từ. Cho nên không cần lý luận dài, nhiều khi mình lý luận mà nó ở trong lý thuyết nó không phải là cái thực hành. Còn cô Huệ Ân viết như vậy đó là thực hành mấy con. Cái bài có giá trị là nó nằm ở trong pháp thực hành.

Cho nên vì vậy sau khi làm bài để mà phá cái niệm của mình là mình không có

lý luận. Mình nói làm sao mà biết được cái hành động đó, làm cái hành động đó là nó sẽ diệt cái niệm đó, đó là cái hay của mấy con viết sau này. Do mà Thầy chấm bài, Thầy chấm trong những tư tưởng ngắn gọn mà nó phá đi những cái niệm dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, ví dụ như vậy, chớ không cần phải lý luận nhiều. Nhiều khi mấy con lý luận nhiều quá, thành nó loãng đi, nó không vào cái pháp thực hành. Còn cái mà chúng ta nói ngắn gọn mà nó đi vào chỗ sống thanh thản, an lạc, vô sự, không còn bị bận tâm nữa, thì những bài luận như vậy là cái bài luận đúng là con đường tu.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi thêm Thầy gì nữa không mấy con, Ai còn hỏi gì Thầy thêm?

[Tu sinh]: (37 :08) Con muốn bạch Thầy như vậy, là hôm con đi về, có một chú xe ôm nói chuyện với con vậy này, chú nói là Thầy rất ... rất hay nhưng mà Thầy không chịu hợp tác với Nhà nước cho nên cái vụ mà đổ oan cho Thầy. Với lại... Kính bạch Thầy, chú nói như vậy là đúng hay là sai? ...?

[Trưởng lão]: Thật sự ra thì chú nói như vậy sai chứ không đúng. Thầy bao giờ cũng muốn hợp tác với Nhà nước để làm tốt

xã hội. Tại vì Nhà nước không có hiểu Thầy thôi chứ còn Thầy lúc nào cũng luôn luôn muốn hợp tác hết. Nhưng mà chú này nói vậy là chú hiểu qua góc độ, ở cái góc độ. Chứ nếu mà Nhà nước chịu hiểu Thầy thì chắc là Thầy sẽ làm việc rất tốt. Chỉ vì người ta không có hiểu Thầy, người ta chỉ nghĩ Thầy là người thuần tôn giáo, người ta không hiểu Thầy là một người làm tốt xã hội, chứ còn nếu mà người ta hiểu Thầy thì Thầy sẽ làm tốt được.

Ở trên chuyến xe đi mà người ta nói vậy, con nghe vậy, đúng là người ta đang hiểu Thầy không có chịu hợp tác. Bởi vì Thầy thấy như thế này con thấy: Cái việc làm của Nhà nước mà Thầy làm theo họ, cứ hợp hê, hợp hợ hoài, Thầy không có rảnh. Họ mời Thầy cho nên vì vậy mà họ nói là Thầy không hợp tác, là tại vì họ mời Thầy làm chức này, chức kia. Thí dụ như bây giờ họ mời Thầy làm Hội đồng nhân dân, rồi họ muốn Thầy phải làm chức này, chức kia cho Mặt trận (tổ quốc). Mà Thầy làm chức này chức kia thì Thầy không có công việc mà Thầy dạy được, hướng dẫn mấy con được, nó bận nhiều việc lắm. Cho nên họ nói Thầy không có hợp tác là tại nói Thầy không muốn làm việc. Nhà

nước chứ sự thật ra làm sao mà

Thầy nghĩ rằng bây giờ mà Thầy làm một người tu sĩ, bây giờ đi ra làm việc với Nhà nước làm Hội Đồng Nhân dân thì Thầy rất bận công việc, cho nên Thầy cứ đề nghị Quý Thầy thôi. Khi mà họ muốn bầu Thầy, muốn đưa Thầy ra, vừa rồi như ở trận huyện, Thầy đưa Quý Thầy ra làm thay Thầy. Thầy nói : Cái gì tôi giúp đỡ hết, chớ giờ mà tôi đứng đi họp hè, tôi không có thì giờ. Nhất là Thầy lấy có rất rõ ràng, đó là Thầy hay chóng mặt, hay bệnh, Thầy không có đi được, lỡ họp mà Thầy chóng mặt Thầy không có làm sao mà Thầy góp ý, góp này kia được, Thầy tìm cách thoái thoát Thầy cứ đổ thừa mình bệnh thôi, vả lại Thầy lớn tuổi rồi cho nên họ nói Thầy không hợp tác cũng đúng.

Nhà nước họ muốn Thầy làm việc với họ, muốn Thầy làm lắm, bởi vì họ cũng hiểu Thầy chứ không phải không, nhưng mà có cái điều kiện là Thầy thấy không có được. Là tại vì mình thấy mình đứng trong cái vị trí một người tu mà làm việc với Nhà Nước nó thành cán bộ Nhà nước mất, cho nên không có làm việc được.

Chẳng hạn như Ban tôn giáo rồi Mặt trận, người ta muốn Thầy làm đại diện

cho Giáo hội tỉnh, làm Ban trị sự của Giáo hội tỉnh, thay Thầy Chánh trị sự tỉnh Hậu, nhưng mà Thầy tìm cách từ chối, Thầy nói Thầy hay bệnh rồi có khi họp hè Phật giáo quý Thầy trong tỉnh sức khỏe Thầy không có đủ, Thầy thấy quý Thầy còn khỏe mạnh hơn Thầy nhiều, Thầy đề cử mấy người khác, Thầy cứ cố tránh né cho lên họ Thấy Thầy là người không có hợp tác với Nhà nước, họ nói cũng có. Hầu hết là những cái cuộc họp mà cứ để cử quý Thầy lên thì Thầy khốn lắm. Con biết cả một cái Mặt trận tỉnh họ về đây họ làm việc với Thầy. Đi một người là chủ tịch Mặt trận với một cái cô phó chủ tịch đến đây, họ thuyết phục Thầy giữ lắm mấy con. Trước khi mà họ bầu cử trở lại thì họ thuyết phục Thầy để ra làm việc nhưng mà Thầy cũng cố gắng Thầy tìm cách là đổ thừa mình bệnh đau rồi Thành ra họ đành bỏ thôi, chứ mà Thầy đừng có từ chối thì chắc chắn là Thầy lãnh đạo ở trong cái tỉnh này. Nên Thầy thấy rằng cái vấn đề này, thiệt ra trong cái vấn đề tu sĩ làm việc thì rất khó. Nhà nước hiểu Thầy, đứng ở trong góc độ Thầy làm Thầy không có là ảnh hưởng gì đến đường lối chính trị của Nhà nước hết, Thầy chỉ làm cho tốt cái đường lối của Nhà nước thêm. Nhưng mà đừng bắt Thầy phải

đứng vào. Nào là Chánh tri sự tỉnh, nào là thành viên mặt trận này, kia, nọ. Nó nhiều quá rồi cứ họp hè, họp hè.

Thầy nói thật sự ra nếu mà làm Chánh tri sự tỉnh rồi, rồi làm thành viên của Mặt trận tỉnh, rồi kiêm thêm ở Huyện này kia nữa, nó bắt Thầy đi tối ngày, không có còn ngồi đây mà dạy đạo được. Đi họp, đi hè không à, mà con biết Thầy đâu có ăn uống như họ được, đến giờ trưa mình mới ăn, còn họ thì ăn uống họp hè, lúc nào mà Thầy đi họp mời ăn uống là Thầy đi về chứ Thầy không có ngồi đó. Bởi vì mình ăn ở trong cái bát nó quen rồi còn người ta ăn đũa, ăn chén nó đầy đủ, đủ thứ hết, người ta nhậu nhẹt nữa. Còn mình không có làm cái điều đó được mà làm việc thì nó phải vậy, không có chịu, còn không làm việc thì vậy không được. Cho nên mấy con biết là mọi người phải hiểu Thầy một chút chứ không khéo nói : tại sao Thầy không đứng vị trí đó để mình làm chấn chỉnh mình làm cho tốt Phật giáo.

Đúng là nếu mà Thầy làm Chánh tri sự tỉnh rồi thì Thầy làm tốt được nhưng mà Thầy chỉ hoạt động không, và phải giao thiệp với họ này, kia nọ. Nhà nước với cán

bộ mọi người phải nhặt nhẹt, rồi phải ăn uống phi thời, phải đủ thứ hết. **Một người giữ giới mà sống chung với thiên hạ chắc sống không nổi**, cho nên nó khó cho Thầy, cho nên Thầy cố gắng Thầy từ chối vì vậy mà họ nói Thầy không hợp tác với Nhà nước, là không làm việc với Nhà nước.

Nó không có thiệt, chứ phải chi có một người nào đệ tử của Thầy, thôi, cho cái người đó làm việc Nhà nước đi thì nó dễ. Còn này Thầy không có cái người đệ tử nào mà cứ đưa quý Thầy ở trong Tỉnh này ra, đưa người này, đưa người kia, cuối cùng thì họ cũng chọn lấy một người họ đưa vô chứ không phải mình đưa được đâu. Nhưng mà Nhà nước này họ đưa ra. Bởi vì Thầy có tiêu chuẩn đủ, đối với Thầy làm cách mạng Thầy có tiêu chuẩn mà, cho nên họ phải đưa Thầy vô làm thôi, nhưng mà đưa Thầy không được, tại vì Thầy thấy mình lớn tuổi rồi, **rồi mình lại lo công việc giới luật của mình nữa không có thể nào phi giới luật được**, buộc lòng Thầy phải từ chối ...

Thầy khó lắm, Thầy sống khó quá bởi vì giới luật của Thầy nó khó quá, **nó không có cho phép Thầy sống bừa bãi trên giới luật**. Cho nên cái chú đó nói trúng chứ

không có nói sai.

[Tu sinh]: Còn kính bạch Thầy, vì chúng con mà Thầy không hợp tác với Nhà nước.

[Trưởng lão]: Nói chung là tại vì cái con người mà vì làm gương hạnh giới mấy con, không thể mình sống bữa bãi được như vậy đâu. Mà làm việc với Nhà nước thì phải sống, phải hòa hợp với người ta, chứ còn mình sống như vậy thì đâu có làm việc được, không có.

[Tu sinh]: Ý của chú đó nói, bạch Thầy! Nếu mà Thầy hợp tác thì sẽ mở rộng được.

[Trưởng lão]: Thì đó, thì bây giờ nếu mà Thầy làm Chánh tri sự tỉnh này, mà Thầy làm thành viên thì Thầy mở rộng dễ lắm chứ, Thầy xin phép thì dễ lắm chứ. Nhưng mà giới luật nó đâu cho phép Thầy con, mà nếu mà Thầy làm coi như là Giới luật Thầy bị vi phạm hết, nó không được, thành ra không có làm gương hạnh cho giới luật. Đúng là cái chú đó nói đúng đó chứ không phải không đâu.

[Tu sinh]: Nếu mà Thầy làm thì người ta sẽ xem Thầy như mấy ông Thầy dạy Pháp bên Đại Thừa.

[Thầy]: đúng đó con, bởi vì Thầy còn làm gương hạnh để dạy đạo. Còn bây giờ sống mà hòa hợp với các anh chị em cán bộ đó, thì mình phải sống hòa hợp với người ta, tức là giới luật mình cũng không có nghiêm chỉnh rồi, khó lắm. Thầy cũng biết cái điều đó cho nên đứng trong vị trí của mình mình biết, mà điều kiện lần lượt rồi thì Nhà nước sẽ hiểu Thầy hơn. Không làm nhưng mà rất là hợp tác với Nhà nước, làm tốt xã hội chứ không phải là như quý Thầy mà đã làm xấu.

Bây giờ mấy con còn hỏi gì Thầy thêm mấy con.

Hết rồi à mấy con, rồi, mấy con nghỉ.

[Tu sinh]: *Thưa Thầy cho con hỏi. Dạ thưa Thầy là : Thí dụ như là Thầy nói Liễu Hương tối thì ăn và ngủ không được phi thời, thì con thấy là giữa cái giờ tu cho đến 5 giờ Thầy dặn là không có ngủ lại, ngủ lại là phi thời. Thế bây giờ con thấy cũng có một số là ... như vậy là phải bỏ à Thầy?*

[Thầy]: Phải bỏ con, **bây giờ mình không có ngủ phi thời nữa, phải dẹp bỏ hết để cho mình chiến đấu với hôn trầm thù miên, chứ không khéo cái lớp học của mình mình còn ham ăn, ham ngủ thì**

chưa được, mình không còn ham ăn, ham ngủ nữa, phải chiến thắng nó con. Cho nên khi mà còn như vậy đó thì mấy con chuẩn bị cho mình, trang bị cho mình đầy đủ rồi, cái sự chiến đấu để mình bước qua lớp học thật, tu thật để xả thật, bởi vì cái lớp Chánh tư duy rồi, mình tư duy cái gì sai là mình phải diệt nó chứ không được để.

Bây giờ mình ăn, mình tư duy cái sai này không được để nữa, tức là mình phải sống cho đúng cái ăn của mình. Rồi mình tư duy cái ngủ của mình từ lâu tới giờ mình có phạm phải những cái sai này, mình tư duy mình thấy đúng rồi, bây giờ là phải dẹp chứ không có được để. Bởi vì sắp sửa bước qua cái lớp Chánh Tư Duy rồi mấy con, mình tư duy để mà áp dụng vào đời sống của mình sống đúng mà, sống để làm chủ sự sống chết, để hoàn toàn là thân giáo đức hạnh, chứ đâu phải mà mình còn nó sông như cái Chánh kiến nữa đâu. Chánh kiến là hiểu biết rồi đó, nhưng mà Chánh tư duy là áp dụng trong cái Chánh kiến đó để mà đem lại cái thân giáo, đem lại cái thân giáo, đem lại cái cuộc sống của mình nó hoàn toàn nó không phi

thời nữa, nó đúng đắn của nó.

Cho nên tới cái lớp Chánh Tư Duy là đọc cứ trọn vẹn nữa, cho nên người nào mà vi phạm thì bắt đầu cho ra chứ không có cho ở đây. Thầy nói chỉ còn một người Thầy dẫn tới nơi, tới chốn chứ còn nhiều coi chừng dẫn không tới. Càng gạn lọc bao nhiêu thì Thầy dễ chừng nấy, Thầy đỡ chừng nấy, mà cứ để tiếp nhận cho nhiều đó thì chắc là không đến đâu hết.

Rồi, mấy con cứ dựa vào cái dàn bài của cái tâm hỉ. Người nào làm tâm hỉ xong rồi thôi thì mấy con sẽ dựa vào cái dàn bài của cái tâm hỉ này mà làm cái dàn bài của tâm xả, còn nếu không thì tuần tới Thầy sẽ viết cho cái dàn bài của cái tâm xả. Còn mấy con làm Thầy thấy được rồi thôi, mấy con khỏi cần, chứ bây giờ mấy con làm cái dàn bài của tâm xả mấy con làm xong Thầy đọc Thầy thấy được, thôi, thì mấy con khỏi cần làm. Còn nếu mà Thầy đọc mà Thầy thấy chưa đủ thì bắt buộc mấy con làm. Và Thầy thấy trong cái tâm xả của mấy con đó, trọn đủ hết thì thôi không làm nữa, và cũng không viết dàn bài gì nữa hết, bắt đầu qua cái vấn đề tu, là đập vỡ tất cả các cái niệm của con bằng cái tri kiến, đó là cái tu.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, của con có phải làm nữa không?

[Trưởng lão]: Không, của con không phải làm, tới đó thôi, rồi bắt đầu để mà thực hiện qua cái vấn đề tu, nó tạm đủ. Bởi vì khi nào mà Thầy nói nó tạm đủ thôi, nó đủ để cho mấy con xả tâm. Còn cái người nào mà thiếu thì Thầy sẽ bổ sung thêm, bởi vì cái lớp học này nó còn một số người thiếu nhiều lắm mấy con, thì phải huân thêm để cho nó đủ cái tri kiến để cho mấy con xả. Mà Thầy bổ sung thêm thì ngắn gọn như Cô Huệ Ân làm đó mấy con, câu ngắn ngắn vậy để mà xả đó.

Con hỏi Thầy?

[Tu sinh]: Con thí dụ như mình tu tâm xả mà nó có cái Từ tâm đó Thầy. Mình thấy là mình thương con vật thì không có làm rối loạn nó rồi mình bỏ cái hành động đó đi rồi, như vậy là tu tâm xả Thầy.

[Trưởng lão]: Bỏ cái hành động mà tỉnh giác? Không phải con, **bây giờ tu tâm Xả, thì bắt đầu con xả, con thấy mình xả một cái ác pháp, mình xả một cái mà làm chướng ngại cho chúng sanh đau khổ, mình xả cái đó thì ngay đó là tâm từ,**

nhưng mà mình không thực hiện tâm từ.

Ví dụ như bây giờ con đi Chánh Niệm Tĩnh Giác, hoặc là con xả cái công việc con làm, mọi lần thì con cào rác, hốt rác, nhổ cỏ. Hôm nay, con không làm cái chuyện đó nữa tức là con xả cái đó, con hiểu không? Con xả cái công việc đó, mà con xả công việc đó thì nó kèm theo con suy xét, thì đó đó không phải là con tu tâm từ, vì con tu tâm từ thì con nghĩ rằng cái hành động đó mình làm có thể hại cho chúng sanh, hại đến cây cỏ, còn cái này con nghĩ con xả cái này con không làm, nhưng mà con xét lại ở trong cái xả này nó có cái Từ tâm ở trong đó là nó không làm hại chúng sanh. Thì đó là con xét thôi.

Còn con tu từ tâm thì con tận tnh thức, con thấy cái việc làm này con phải cẩn thận, coi từng cái đồng rác, từng cái này ra, coi từng chút từng chút con không có làm hại. Cũng như cô Nghiệm, cô tu tập, cô phá vỡ từng chút, từng chút cô không có để cô đụng chạm đến cái loài vật, cho nên cô hốt rác thấy có kiến thì cô tránh chỗ đó đi, rồi một lát cô đợi cho nó đi rồi cô lại cô hốt thì vấn đề đó là cô tu tâm từ.

Còn tâm Xả: con không làm, tôi làm thì nó đụng chạm, tôi không làm cái này mà

tôi để cái thời gian này tôi tu tập, tôi giữ tâm tôi như thế nào, hoặc là tôi quán tôi tư duy một cái niệm gì nó sẽ xảy ra, cho nên vì vậy mà con xả con không làm cái này thì nó là tâm xả. Nhưng tâm xả ngằm trong đó thì con không phạm đến cái sự mà chúng sanh đang ở trong đồng rác, cho nên nó có tâm từ, con có hiểu chỗ này không?

[Tu sinh]: Vừa muốn tu tâm xả và vừa muốn tăng trưởng tình thương lên được không, thưa Thầy?

[Trưởng lão]: À như vậy con đừng có tu tâm Xả mà con tu tâm Từ, tâm từ có tâm xả ở trong đó rồi. Cho nên con tu tâm từ nó càng cái lòng từ nó càng lớn lên, nó hay lắm, hể lòng từ thì nó có lòng bi ở trong đó. Cho nên con tu một tâm thôi. Cho nên đừng hai tâm, mà ngằm trong đó nó có tâm xả hết ở trong đó. Còn tu tâm Xả thì đừng nghĩ từ mà nó có từ nó có hết, nó không có gợn lòng thương yêu, nhưng mà nó có cái sự thương yêu trong đó nhưng mà chuyên nhất xả, bởi vì xả nó xả toàn bộ hết, nó xả. Mấy con nghĩ mấy con sẽ làm cái bài đó rồi Thầy sẽ chỉnh lại cái bài tâm Xả chứ không khéo nó lộn.

Rồi có lẽ là cho mấy con sẽ đọc những cái bài tâm Xả, theo những cái dàn bài này,

Thầy sẽ cho mấy con đọc những cái bài để cho mấy con biết là xả phải nghe cái bài của người ta làm. Xả tâm về lòng từ, xả tâm về lòng bi, xả tâm về lòng hỉ, xả tâm về lòng xả. Để mấy con đọc cái bài đó để cho mình nghe mình biết cách đó là cái xả.

Cũng như cái bài tâm hỉ này mấy con sẽ đọc được nghe cái bài tâm Hỉ theo cái dàn bài này, xả tâm hỉ về vật chất như thế nào, xả tâm hỉ về trùng phùng như thế nào, xả tâm hỉ về làm công việc thiện đó thì tất cả những cái này mình đọc rồi mình lắng nghe những cái điều đó để sau này mình biết để cho mình quán mình xả, mình hỉ được cái tâm của mình. Lần lượt mấy con phải học chứ không có gì đâu con. Mặc dù là những cái bài viết của con mà nếu có thì giờ chính bài viết của con nó có nhiều cái cần thiết cũng phải được đọc để cho mọi người nghe nhưng mà mình không có thì giờ. Mấy con viết bài rất là tích cực, tích cực tu lắm. Thầy thấy mấy cái điều mấy con làm rất là tích cực.

Rồi, bắt đầu mấy con hỏi gì nữa không các con, để mình về.

Còn mấy con với vào đó, Quảng Chính, Quảng Trí gì đó mấy con phải làm hết bài

đó nha, cái gì mà không hiểu phải hỏi chứ không có được tu mà ức chết cái tâm, cái đầu mà cứ ôm cái đầu đó thì không được.

Đứa nào ôm cái đầu? Đứa nào ôm cái chân?

[Tu sinh]: ...

[Trưởng lão]: Làm cái dàn bài trong bất tịnh, rồi để Thầy sẽ ghi, Thầy chép cho cái dàn bài để cho con.

[Tu sinh]: Sư Ông, con đang tập cái bài đó thì mới quán ... bất tịnh, hoặc quán thân bất tịnh ...

[Trưởng lão]: Con cứ làm đi rồi Thầy sửa, rồi còn thiếu gì thì Thầy cho mấy cái tựa đề thêm để cho nó đủ.

[Tu sinh]: Sư Ông, con không có làm cái dàn bài con để con viết, ...

[Trưởng lão]: Cứ làm, cứ làm đi con rồi Thầy sẽ sửa, còn chưa biết làm cái dàn bài Thầy sẽ cho một cái mẫu. Cố gắng mình lặn trong đầu mình ra mình làm trước đi con, chừng nào mà cuối cùng không được Thầy mới cho, là mình như vậy mới có tiến bộ. Chứ dựa theo Thầy sau đó mấy con không biết làm dàn bài mà Thầy phải làm dàn bài

cho thì sau này nó dở lắm. Tự mình làm, nó có trật chứ không phải là không trật đâu, rồi chùng đó mà Thầy giúp đỡ.

Như vậy, là khi mình làm cái dàn bài ra mà mình làm có trật, có đúng thì sau đó sửa thì mình mới thấy được cái sai cái đúng của mình, chứ còn Thầy đưa ra thì mấy con coi như dựa theo, sau này mấy con làm dàn bài không được. Đưa ra cái đề mấy con làm dàn bài không được. Làm cái dàn bài cũng như là cái nhà cất cái sườn đó mấy con, cái nhà mình cất cái sườn rồi chỉ còn lợp thôi. Cái dàn bài quan trọng lắm, làm bài văn nào cũng vậy mấy con, nó là quan trọng, cái dàn bài là quan trọng. Cho đến khi mà đưa cái đề tài ra rồi, cái đầu đề để cho mình làm rồi, đọc cái đầu đề cái mình biết mình phải làm cái dàn bài sao, thì mình mới làm nó không có sai, nó không lệch đề.

[Tu sinh]: Hôm qua, con ... tự nhiên có cái chú nào chú hỏi con

[Trưởng lão]: Con trả lời người ta cũng không sao đâu, con đi ở ngoài mà, đâu có gì đâu phải không? Hay là ở trong Tu viện? Ở trong tu viện ai hỏi con làm thính con đi luôn cũng được không có sao hết. Bởi vì mình tránh cái nói chuyện ở trong tu viện

mình thôi, chứ khi mà con đi ra ngoài họ có hỏi gì con làm thình con đi luôn, họ nói không biết cái bà này bộ bà điếc hay sao?

[Tu sinh]: Con cứ làm thình như vậy ...

[Trưởng lão]: Khéo léo đó con, chứ ra ngoài nó không khéo léo, không biết cái bà này bà tu cái gì, bà điên hay sao, hỏi bà không trả lời. Bà cười cười mà bà không nói gì hết, cho nên khéo léo mấy con. Khi ra ngoài rồi mình sống như bình thường mọi người, nhưng mà ở trong tu viện mình cố gắng mình giữ độc cư, mình không lo.

[Tu sinh]: Con ra ngoài khi con đi khát thực, thưa Sư Ông?

[Trưởng lão]: Ở ngoài đường hả con.

[Tu sinh]: Trong lúc con đi khát thực ấy,

[Trưởng lão]: Rồi người đi đường họ hỏi con phải không con?

[Tu sinh]: ... họ hỏi gì đâu, con không biết gì thưa Sư Ông.

[Trưởng lão]: Con chỉ cúi đầu chào họ rồi con đi thôi, không có trả lời họ con, họ nói gì nói, kệ, mình không có trả lời, mình khéo léo một chút, mình trả lời rồi mình đi

thôi. Thí dụ con ôm bình bát vậy, họ hỏi hỏi vậy đó, mình cúi đầu mình chào họ mình đi luôn chứ mình đừng có trả lời...

Họ thấy mấy con đi khát thực họ chọc ghẹo mấy con họ hỏi đó, họ làm quen đó.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, hôm bữa sư ông nói con mượn máy.

[Trưởng lão]: À được rồi, con chờ Thầy một chút nữa Thầy sẽ cho con mượn máy để cho mấy con nghe, có băng đĩa đàn tràng. Nhưng mà để Thầy cho mượn rồi có cái... cấm hai bên lỗ tai này nghe bên thất người ta nó không nghe, chứ không nó có cái loa nó phát ra người ta động, Thầy cho mượn cái đó luôn con, con sẽ về nghe, nghe xong rồi mấy con trao cho...

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, bài con làm sư ông Chấm thì tui con cứ tiếp tục làm cho hết...

[Trưởng lão]: Cứ làm bài khác đi con, cứ bài này rồi cứ làm bài khác cho nó rớt rồi Sư Ông sẽ chấm hết rồi sẽ làm tất cả những cái gì thiếu thì Sư Ông gạch để cho mấy con thêm những cái phần thiếu đó, còn cái nào đủ thôi.

Được rồi, mấy con viết chữ vậy dễ đọc một chút, thấy cái chữ tròn tròn đọc vậy, còn mấy người viết chữ khó đọc lắm. Rồi, được rồi con, lát nữa rồi cho chờ đây Thầy sẽ lấy cái máy cho con. Con chờ chút rồi Thầy đưa con mới mang về luôn. Rồi biết sử dụng không, ở trên cái máy có ghi mà.

[Tu sinh]: Cái đó con không biết.

[Trưởng lão]: Không có khó gì hết, cứ bỏ đĩa vô bấm nút cái nó chạy, ngay cái chỗ Play thì nó sẽ hát con, còn khi nào ngừng con bấm chữ Stop thì nó ngừng con, con biết mấy chữ đó không?

[Tu sinh]: Dạ thưa con biết

[Trưởng lão]: Đúng rồi, Thầy nghĩ không có khó đâu?

Rồi, còn ai hỏi Thầy gì nữa không con?
Hết rồi hả con?

Thôi, rồi.

